

ГЮСТАВ ЕМАР **ОТМЪЩЕНИЕТО
НА ЧЕРВЕНИТЕ БИЗОНИ**

ГЮСТАВ ЕМАР ОТМЪЩЕНИЕТО НА ЧЕРВЕНИТЕ БИЗОНИ

Превод: Александър Порняков

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА I

НЕДОРАЗУМЕНИЕ

Пътешественикът европейец, който след продължителен престой на остров Куба се озове най-сетне в пристанището Вера Крус през триъгълника, образуван от форта Сан Хуан д'Улуа и островите Сакрифисиус и Зелени нос, с приближаването си до брега на американския материк в първия момент бива обзет от неизразима тъга при вида на този град, построен сред пясъци, заобиколени от блатисти тресавища и пясъчни дюни, лишен от всякаква растителност.

После, когато погледът му обходи къщите — ниски, черни, издигнати надве-натри от греди и дъски, без никаква претенция за архитектурен стил и ред, и тесните, криви улици, потънали във всевъзможни боклуци, той добива ясна представа за ужасните опустошения, които жълтата треска е причинила на злочестия град.

След като се излезе от града и се извървят около пет мили по блатиста почва и под палещите лъчи на слънцето, започва местност, където тропическата растителност встъпва във владение. Там сред великолепните гори, под зеления листак се е сгушило като зиморничава птица китното селце Меделен, основано от дон Гонсало де Сандовал, един от героичните спътници на Кортес, което служело за убежище на богатите търговци от града и на едрите собственици на Тиера Калиенте по време на яростното върлуване на жълтата треска във Вера Крус.

Очарователен оазис сред коварната пустиня, Меделен приканвало хората да си отдъхнат и повеселят там, а гостоприемната горска сянка възвръщала жизнеността на всички, на които дългото пребиваване в пристанищния град влошавало здравето им.

В един петъчен ден през втората половина на юни 1860 година, между два и три часа следобед в една кръчма на Меделен седяха един срещу друг двама души с подозрителна външност, пушеха тънки царевични цигари и бавно отпиваха от чашите си ананасово пиво — освежаващо питие, запазило напълно вкуса на този ароматен плод. Междувременно двамата подозрителни събеседници водеха

шепнешком някакъв таен разговор и току се оглеждаха наоколо, макар да виждаха, че са сами в кръчмата.

Меделен спеше в този час, изнемогващ от жегата на следобедното слънце. Във въздуха не се чувствуваше никакво движение; вратите на всички къщи, с изключение на кръчмата, бяха затворени. Тук-там, изтегнати до стените, спяха безделници, скрили глави под сянката, изложили крака на слънцето.

Единствено два оседлани коня, завързани за един кол, нарушаваха господстващата над селото тишина, потропвайки с копита по земята и размахвайки опашки, за да прогонят мухите, които ги хапеха безмилостно.

Застанал зад тезгяха, откъдето можеше да наблюдава всичко, което става в заведението, кръчмарят се преборваше със съня.

Двамата души, за които вече стана дума, бяха млади — единият от тях изглеждаше на не повече от двайсет и осем трийсет години; по бронзовия цвят на кожата и по ъгловатите черти на лицата им, едновременно хищни и лукави, можеше да се предположи, че са чистокръвни индианци.

И двамата бяха с широкополи сламени шапки, с повдигната челна периферия и с платно, което се спускаше изпод шапката и на гънки падаше върху раменете, предпазвайки ги по този начин от слънчевите лъчи; ризите им бяха памучни, с много копчета и връзки, пристягащи шията със златна аграфа; носеха широки панталони от зелен бархет, дълги до средата на прасеца, с цепки при коленете, а вместо пояс имаха колан от черен крепдешин. На желязна халка, закрепена за колана, висеше без ножница по едно мачете — голям нож с бляскаво острие и крива дръжка. И двамата мъже бяха боси. Пред тях на масата лежаха техните наметала в ярки цветове. Колкото до огнестрелно оръжие, всеки един от тях имаше карабина, която държеше между краката си.

По времето, когато се развива действието на нашия разказ, Хуарес все още не бе владетел на Мексико. Под негова власт беше само централната част на Вера Крус, където и живееше той, докато околностите ѝ, заемани от негови войски, непрекъснато биваха опустошавани от банди грабителите и мародери, които се числяха към партизанските отряди на Карваял, Куеляр и други подобни

предводители. Мирното население на тази област еднакво ги ненавиждаше заради свирепата им жестокост и страст към грабежи.

Войниците на Хуарес бяха преди всичко разбойници, които вършеха главно убийства и грабежи.

Самият Хуарес прекрасно познаваше нравствените качества на войски от този род, затова забраняваше на хората си да влизат във Вера Крус. За сметка на това им бе предоставил пълна свобода да се движат в околностите ѝ. Трябва да се отбележи, че герилеросите му ни най-малко не се оплакваха от тази забрана и се задоволиха да ограбват пътници и кервани, а понякога, ако надушеха голяма плячка, нападаха и някоя асиенда, която се намираще на десет или дори на двайсет мили от бивака им.

В тази част на Централна Америка, гдето герилеросите бяха пълноправни господари, единственият закон беше силата и тук тържествуваше терорът.

Не беше трудно да се предположи, че двамата мъже, въпреки ексцентричните си облекла, принадлежат към някоя от разбойническите банди, подвизаващи се в околностите на Вера Крус.

— По дяволите и тази среща, и оня, дето ни я определи тук! — извика в един момент единият от непознатите и тъй силно удари карабината си в пода, че кръчмарят вдигна глава и зашари с изплашен поглед наоколо.

— Потърпи още малко, драги приятелю — опита се да го успокои другият. — Сигурно нещо е попречило на човека.

— Учудвам се как можеш да си толкова равнодушен! — продължи събеседникът му. — По дяволите! До смърт ми е скучно да седя със скръстени ръце. Поне да се занимаваме с нещо...

— С какво?... Дори една партия монте не можем да изиграем — отвърна Карнеро усмихнат, — почти еднакво силни сме.

— Тъй е — съгласи се Педросо. — Вече ми се повдига от това пиво, а в същото време не смея да пийна нито мескал, нито рефино, щото трябва да запазим хладнокръвие, в случай че...

— Шшшт! — прекъсна го Карнеро и сложи напреки пръст на устните си. — Тук и стените имат уши.

— Вярно е, друже. Но тогава предложи... измисли нещо...

— Чакай, сетих се с какво можем да запълним времето си.

— С какво? Хайде, казвай, де!

— Щом не можем да играем само двамата, какво ни пречи да поканим нашия домакин да се включи в играта? Той, изглежда, скучае не по-малко от нас... Дори спи от скука, горкият, и една партия монте би го разсънила.

— Ха! — усмихна се Педросо. — Това е чудесна идея!... Само че на какво ще играем? За всяка игра трябва стръв.

— Я чакай — прекъсна го пак другият, хващайки го за ръката. — Чувам стъпки навън. Май идва още един партньор.

Пред вратата спря конник. Той скочи на земята, завърза коня за стълба отпред и влезе в кръчмата.

Новодошлият тръгна към двамата индианци, кимна им небрежно и се настани на масата срещу тях; след това заудря с юмрук по масата, за да повика съдържателя.

Кръчмарят отвори очи и намусен, че трябва да стане от мястото си, запита непознатия какво желае.

— Ананасово пиво — отвърна му онзи. — Само че веднага, защото бързам.

— Всяко нещо си иска време — замърмори съдържателят.

Той най-сетне стана и без да спира да си мърмори, остави на масата поръчаното питие и побърза да си седне на мястото.

Непознатият, правейки се, че не забелязва грубото отношение на кръчмаря, изпи на един дъх две поредни чаши пиво, после извади от джоба си цигара и палило, направи огън, запали цигарата си и изпусна голям облак сив ароматичен дим.

През цялото време индианците крадешком следяха всяко негово движение.

Непознатият нямаше повече от трийсет години. Беше висок на ръст, строен, с бързи и изящни движения; имаше красиво и мъжествено лице, което говореше, че е храбър и изключително честен човек.

Беше облечен във великолепен селски костюм от северните провинции. Елекът му, обшит със златни галони, не беше закопчан и откриваше риза от фина батиста и жълта копринена връзка, чиито краища бяха събрани в халка, украсена със скъп брилянт. Панталоните му бяха стегнати в кръста с крепдешинов колан със златни ресни. Носеше високи ботуши от телешка кожа, завързана под коляното с изтъкан от сребро шнур; от токовете им стърчаха големи мексикански

шпори. Плащът му бе обшит със златни кантове и седеше небрежно метнат на плещите му, а на главата си носеше разкошна сламена шапка. Дълга шпага със златна гравирана дръжка висеше на лявото му бедро, а в пояса му бяха втъкнати два шестцевни револвера; от десния му ботуш се подаваше дръжка на нож.

Така въоръжен, непознатият можеше да влезе в бой с няколко противника едновременно.

Седлото на коня му, вързан пред вратата, бе цялото покрито със сребърни украшения; от едната му страна висеше връзка въжета, а от другата — карабина с богата златна резба.

— Хм! — прошепна Педросо. — Този е чужденец.

— Да, струва ми се, че е от централните провинции — отвърна също тъй тихо приятелят му.

— Трябва да е някой богат чифликчия от вътрешността, пристигнал за Меделенските празненства.

— Да се опитаме ли да узнаем това?

— Как?

— По дяволите! Чисто и просто ще го попитаме!

— По-добре да почакаме — предложи Педросо. — Все по някое време той ще си тръгне от кръчмата и тогава ще видим. Ако знаеш колко ми харесва елекът му.

— Да не ти разправам пък на мен колко ми хареса... Затова чуй ме, драги ми приятелю, готов съм да се закълна, че този човек е от отряда на предателя Мирамон, което ще рече, че е враг на отечеството и следователно ние сме длъжни да го арестуваме.

Докато се водеше този разговор, новодошлият, който привидно не обръщаше никакво внимание на двамата мъже, се облегна назад, опря гръб о стената, наведе глава и затвори очи; изглежда, дрямка го унесе.

Индианците се умълчаха и започнаха внимателно да го оглеждат.

След малко Педросо стана тихичко от мястото си, прокрадна се безшумно в противоположния край на заведението и след като направи заплашителен знак на кръчмаря да не се намесва в това, което предстоеше да става, с предпазливи крачки се упъти към спящия.

Карнеро също се бе изправил заедно с него, ала вместо да последва приятеля си, тръгна към вратата.

Двамата бандити се бяха разбрали само с един поглед и за не повече от минута бяха готови да действуват. Единият имаше за цел да ограби непознатия, а другият — да открадне коня му. Това двойно нападение бе смело и добре замислено.

Карнеро стигна до вратата и хвана поводите на коня, готов да ги среже.

Педросо, приведен над спящия, внимателно пъхаше лявата си ръка в джоба на елека му, като в същото време бе вдигнал над главата му дясната си ръка, въоръжена с дълъг нож, който неминуемо щеше да бъде пуснат в ход при най-малкото движение на човека.

Опитните пръсти на разбойника скоро напипаха копринените краища на добре напълнената кесия и той с невероятна ловкост започна да я тегли навън.

В този момент се случи нещо като в театрална сцена. Педросо се намери проснат на пода, полузадушен, а край ушите на Карнеро изсвири куршум, който го накара да падне ничком на земята от страх.

Непознатият стоеше заплашително наред стаята с револвер във всяка ръка.

При тази непредвидена развръзка, която размени ролите на действащите лица, кръчмарят не можа да удържи възторга си и приветствува победителя:

— Отлично ги изиграхте — заръкопляска той.

В това време Педросо се надигна от пода.

— За Бога! — рече той, сякаш изобщо не беше изненадан от случилото се. — Вие, изглежда, бяхте припаднал. Иначе щяхте ли да се държите тъй с един кабалеро?

— Сигурно тази е била причината — побърза да го подкрепи Карнеро — и сте сънували нещо лошо, драги сеньор. И все пак би трябвало да предупреждавате, когато смятате да вършите подобни работи. Замалко щях да съм мъртъв.

— А пък аз — покъртително продължи Педросо — исках да ви събудя колкото се може по-леко, без да ви стряскам.

Чужденецът се усмихна подигравателно.

— Искате да кажете, че е станало недоразумение ли, сеньори? — попита той.

— Точно така, господине — потвърди от името на двамата Педросо. — Сега ще узнаете колко се лъжете относно нашите

намерения.

— За мен вашата дума е напълно достатъчна — отвърна чужденецът безкрайно любезно.

— Не, не, позволете да ви обясним — настояваше Педросо.

— Няма смисъл. Признавам, че постъпих несправедливо, сеньори, и ви моля да ме извините. И слава Богу, добре, че не се случи нещо неприятно.

— Хм. Вие тъй ме бяхте стиснали за гърлото, че още не мога да си поема дъх — рече Педросо.

— Милиметри по-долу, и щях да съм мъртъв — добави приятелят му.

— Много съжалявам, сеньори, за грубата си постъпка — продължи непознатият, — но съм сигурен, че ще ми простите, като ви кажа, че много често пребивавам на индианската граница и това ме кара да бъда по-предпазлив, та дори и по-подозрителен.

— Убедихме се в това, сеньор — отвърна Педросо, — и щом е така, не е нужно да говорим повече по този въпрос.

— Благодаря ви, кабалеро, а сега, след като се споразумяхме, позволете ми да ви предложа да изпиете с мен бутилка „Рефино де Каталина“.

— С радост приемаме поканата ви, кабалеро — рече Педросо, — само че не защото толкова ни се пие рефино, което тъй любезно ни предлагате, а за да ви докажем, че в сърцата ни не е останала нито капка неприязън към вас.

И двамата бандити седнаха при непознатия, който вместо отговор се ограничи само с една иронична усмивка и поръча на кръчмаря да донесе бутилка рефино.

На един страничен наблюдател би му се сторило странно, разбира се, че след всичко тримата седяха на една маса, чукаха се с чаши и разговаряха приятелски.

Каква ли цел преследваше чужденецът, като се правеше, че приема за чиста монета безочливото обяснение на двамата негодници?

Отговорът на този въпрос ще се изясни сам по себе си много скоро.

ГЛАВА II

ДОГОВОРЪТ

След като чашите бяха напълнени и пресушени три-четири пъти, алкохолът не се забави да окаже въздействието си и езиците на тримата съвсем се развързаха.

Както обаче се случва в подобни ситуации, вместо индианците да разпитват чужденеца, каквито им бяха първоначалните намерения, стана тъкмо обратното — те започнаха да отговарят на неговите въпроси, които той им подхвърляше небрежно, сякаш не им отдаваше никакво значение. Благодарение на ловкия му номер индианците не можаха да разберат кой е човекът, когото тъй несполучливо се бяха опитали да ограбят. Затова пък те самите твърде лесно му разкриха всичките си тайни и само след минути той вече беше наясно как трябва да се отнася със събеседниците си.

Ярохоси, родени в Манансиала, те били принудени, задето често вадели нож, да напуснат селото си и да се препитават чрез най-различни начини, или по-точно, поясниха те, с разбойничество по пътищата. Било им ясно, че не можели да разчитат вечно на такъв живот и някой прекрасен ден щели да увиснат на въжето или да ги стигне куршум. За тяхно щастие обаче между Мирамон и Хуарес избухнала война. Двамата бандити веднага взели участие в нея и се присъединили към Карваял, комуто преди това помагали да ограбва кervани, а понякога и дилижанси, които се движели между Мексико и Вера Крус. Карваял бил много доволен от тях и като награда ги приел в своята команда. Оттогава те не преставали да се подвизават на попрището на разбойничеството, но тъй да се каже, вече на законно основание — ограбвали враговете на своята команда.

Непознатият ги слушаше с неприкрит интерес.

Педросо бе пуснал в ход целия си ораторски талант и с присъщото на мексиканците красноречие описваше подробно живота на двамата бандити, изпълнен с невероятни приключения.

След като напълни отново чашите, непознатият пръв наруши мълчанието, настъпило след изповедта на събеседниците му.

— Кълна се в Бога, сеньори — рече той. — Макар животът ви да е бил пълен с превратности, все пак има какво да си спомняте от миналото и сега, въпреки че сте престанали с този род дейност, вече сте придобили известност.

— Да, да — потвърди Карнеро, — и то, трябва да признаем, съвсем нелоша.

— Но както често става — продължи непознатият, — понякога случаят ни кара да се разкайваме.

— Да се разкайваме?

— Боже мой, да! Мисля, че сега, когато имате честта да служите на негово превъзходителство дон Бенито Хуарес, отговорните задължения, с които сте натоварени, ще поглъщат цялото ви време и естествено не ще имате възможност да се занимавате и с друга дейност, както е било досега.

— Забележката е изключително вярна, кабалеро — отвърна Педросо високомерно, — още повече че ние се ползуваме с пълното доверие на нашия знаменит началник полковник Карваял.

— Той е велик човек — потвърди непознатият.

— Да, и отлично познава службата на герилероса — продължи Педросо, — но нашите задължения не ни обвързват в такава степен, че да не ни остава време за личните ни работи.

— Ние сме предани на родината от цялото си сърце — добави тържествено Карнеро, — но нямаме никакво намерение да пренебрегваме личните си интереси.

— Истината ли говорите, сеньори? — възкликна непознатият с неприкрита радост.

— Давам ви честната си дума на кабалеро, сеньор — отвърна Педросо. — Като доказателство можем да ви кажем, че сега ние чакаме...

— Мълчете, приятелю! — прекъсна го Карнеро. — Това едва ли интересува господина.

— Още една бутилка рефино — нареди непознатият.

Когато чашите бяха отново напълнени, непознатият се подпря на лакти, наведе се ниско над масата и като се озърна подозрително, каза:

— Е, а сега да поприказваме.

— Да поприказваме — съгласиха се индианците.

— Разговорът изостря ума — дълбокомислено произнесе Педросо.

Непознатият се усмихна.

— Обичате ли парите? — запита той.

— Предпочитаме чистото злато — отвърнаха те в един глас.

— Добре, значи ще можем да се разберем.

— Твърде вероятно е — отвърнаха двамата, споглеждайки се.

— Ако ви се представи случай да спечелите лесно и за кратко време много злато, бихте ли се наели с една работа?

— Разбира се — отговори Карнеро.

— Извинете, че ви прекъсвам — намеси се Педросо, — но за да се избягнат нови недоразумения, трябва предварително да бъдем наясно за всичко. Какво разбирате под много злато?

— Кръгличка сума.

— Например? Десет, сто, петстотин пиастъра? Все са добри пари, но смятам, че сумата трябва точно да се определи.

— Харесва ми, че така сериозно се отнасяте към работата си, кабалеро.

— Винаги изпълняваме почтено задълженията, които поемаме, но затова трябва да се запознаем предварително и с най-дребните подробности.

— Голямо удоволствие е да се работи със сериозни хора като вас, сеньори, и аз ще удовлетвори вашето напълно справедливо любопитство. Под кръгла сума разбирам хиляда унции злато, или седемнадесет пиастъра.

— О! О! — възкликнаха те, видимо силно заинтересувани. — Хиляда унции за двама ни!

— Съвсем не, сеньори. По хиляда унции за всекиго!

Зашеметени от това, което чуха, бандитите хвърлиха недоверчив поглед към чужденеца. Той ги гледаше спокойно усмихнат.

— Е тогава — изрече Педросо, като забърсваше с ръка изпотеното си чело — нека да поговорим. Нали не се шегувате?

— Говоря съвсем сериозно.

— Наистина ли обещавате да дадете на всекиго от нас по хиляда унции злато?

— Наистина.

— Тогава пръв ще ви дам пример за откровеност.

— Слушам ви.

— Вие, разбира се, не повярвахте, че случилото се преди час е било недоразумение, кабалеро. Знаете много добре, че искахме да ви ограбим.

— Разбрах, естествено, и трябва да призная, че съм във възторг от вашата ловкост.

— Ласкаете ме, кабалеро — скромно рече Педросо. — Но нека поговорим сега за работата.

— Добре, говорете.

— И така, от опита ни да ви ограбим и от това, което разказахме за себе си, навярно вече имате ясна представа що за хора сме.

— Да.

— Вече знаете, че сме готови да накълцаме първия срещнат за сто пиастъра, а при нужда и за по-малко.

— Не се съмнявам, сеньори.

— Тогава как да си обясним, че ни предлагате такава огромна сума?

— Това е моя тайна, сеньори. Приемете, че правя това, за да съм спокоен, че винаги ще мога да разчитам на вашите услуги без уговорки и колебания. А сега нека видим дали приемате моите условия.

— Не ще и дума, съгласни сме на всичко, каквото пожелаете... Само едно нещо ни смущава...

— Какво е то?

— Как ще получим парите, кабалеро? Моля, не ни разбирайте погрешно, но нямаме честта да ви познаваме и не знаем кой сте... Работата преди всичко... За да се хвърлят две хиляди унции за някакъв каприз или за отмъщение, човек трябва да е ужасно богат... Срещата ни е съвсем случайна, а щом сключваме такава сериозна сделка, наложително е да се запознаем и с всички подробности, за да сме уверени, че ще ни се заплати според уговорката.

— Сеньор Педросо, разсъждавате превъзходно и аз приемам всяка ваша дума. Ще добавя само, че след няколко минути ще получите увереността, която желаете, но преди това ми разрешете да ви запозная с условията, които смятам да ви предложа. Естествено, вие имате право да не ги приемете, ако не ви допаднат.

— Говорете, кабалеро, слушахме ви.

— Ето условията ми: непрекословно да изпълнявате всяка моя заповед, каквато и да е тя. Заповедите ще ви се предават устно от доверен човек, когото можете да познаете по халката на вратовръзката му. Ако случаят ни срещне някъде, ще се правите, че не се познаваме и няма да ме заговаряте, ако сам не ви разреши това. При всяка изпълнена от вас задача ще получавате по двадесет и пет унции, без да се смятат обещаните две хиляди, които ще ви изплатя, когато няма да имам повече нужда от вас. Съгласни ли сте?...

— Съгласни сме, кабалеро — отвърнаха двамата индианци. — Ще бъдете ли така добър да ни покажете халката.

— Ето я! — Непознатият посочи халката, която стягаше неговата вратовръзка.

— Добре. Бъдете спокоен, сеньор, ще го познаем — каза Педросо.

Непознатият бръкна в джоба на куртката си, извади същата оная кесия, която преди час Педросо се бе опитал да отмъкне, и хвърли на масата шепа монети.

Бандитите следяха движенията му с разширени от алчност очи.

Като разпредели златото на две купчини, непознатият каза:

— Вземете ги, давам ви по двацет и пет унции предплата.

Индианците скочиха, грабнаха златото и го скриха с такава бързина и ловкост, че накараха непознатия да се усмихне. Той извади от окачената на врата си със стоманена верижка торбичка половинката от френска златна монета. Отрязаната част на монетата имаше особени очертания. Непознатият им я подаде:

— Сега трябва да отидете във Вера Крус и да предадете тази монета на богатия английски banker Лисарди.

— О, познаваме го много добре — извика Педросо.

— Чудесно! Ще поискате разрешение да говорите с него. Когато вземе тази половинка, той ще ви увери, че щом получи и другата част, ще ви брой уговорената сума. Достатъчно ли ви е това доказателство?

— Разбира се, кабалеро — отговориха бандитите, като се поклониха вежливо.

— Както виждате, втората половина е у мен, но искам да сме наясно, сеньори — посмеете ли да ме издадете, няма да ви се размине.

— Как може да допуснете подобно нещо, сеньор! — засегнаха се бандитите. — Нима не приехме всичките ви условия, та ни

заплашвате?

— Не ви заплашвам, само ви предупреждавам. Мисля, вече се убедихте в силата и ловкостта ми — не забравяйте това.

— По дяволите! Никога не ще го забравим.

— Извинете, сеньор — каза Карнеро, — още една дума, моля ви.

— Кажете.

— Има нещо, което, струва ми се, пропуснахте.

— Какво?

— Ами, ваша милост, вие не поискахте от нас никаква гаранция.

Непознатият се засмя и като сви презрително рамене, каза:

— Вярвам на дадената от вас дума. Нали сте кабалерос? Впрочем откровеност за откровеност: никакъв случай не ме е довел тук. Дойдох нарочно, защото знаех, че ще ви срещна. Вие може да не знаете кой съм, но затова пък аз отдавна ви познавам. И ако ви разпитвах, то беше само за да разбера дали ще кажете истината, или ще се опитате да ме измамите. Приятно ми беше да се уверя, че подобно нещо и през ум не ви е минало. А сега запомнете добре: ако ми измените, не ще намерите сигурно убежище, където да не ви стигне моето отмъщение. И сред двайсет хиляди души да се укриете, няма да избегнете наказанието, което ви се полага.

След тези думи повика кръчмаря и му подаде няколко пиастъра.

— Сеньори — добави той, — време е да се разделим. Не забравяйте договора, който сключихме, и разчитайте на мен, както аз разчитам на вас. Сбогом.

И като допря ръка до шапката си, непознатият излезе от кръчмата.

Индианците с отворени уста гледаха след него.

Той отвърза коня си, метна се на седлото и полетя в галоп.

Когато завиваше край ъгъла, насреща му се зададе конник, който препускаше с всичка сила.

Непознатият бързо спусна периферията на шапката върху очите си и като впи шпорите в хълбоците на коня, прошепна:

— Дявол да го вземе! За малко да ме познаят!

Двамата герилероси отново седнаха на предишната си маса.

— Е, приятелю — попита Карнеро своя другар, — какво мислиш за всичко това?

— Нищичко не разбирам, приятелю — жаловито отвърна Педросо. — Ако този човек не е самият дявол, то навярно е негов най-близък роднина. Страхувам се, че той много добре ни познава.

— Да познаваш някого както трябва, е трудна работа, приятелю. Доказателство за това е, че току-що сключихме една много изгодна сделка, която дължим на изключително лошата си репутация.

— Така е, но да си призная, тази работа, макар и твърде съблазнителна, силно ме безпокои. Явно с нея се преследва някаква тъмна цел...

— Не е нужно да си врачка, за да се досетиш. Но какво ни засяга това? Ние сме само едно сляпо оръдие... Каквото и да се случи, нашата чест ще остане ненакърнена, а съвестта ни — спокойна.

— Това е утешително, приятелю. Но как мислиш, да кажем ли на дон Ремиго?

— В никакъв случай! Нима си забравил какво ни каза на търгване? Пази Боже! За такава бързост може да заплатим с живота си!

Педросо угрижено поклати глава и изпразни на един дъх чашата си.

— Е, нали все пак имам двадесет и пет унции! — каза той, като оставяше празната чаша на масата. — Пък какво ще стане по-нататък, ще видим.

В тази минута пред кръчмата отново спря конник.

— Ето го и дон Ремиго — възкликна Карнеро.

— Най-послед! — рече Педросо и стана.

Без да слиза на земята, конникът се приведе над шията на коня си.

— Хей, Педросо, Карнеро — извика той.

— Тук сме, ваша милост — отговориха и двамата.

— Качвайте се по-бързо на конете! Времето не чака!

Герилеросите бързо напуснаха кръчмата, като забравиха да платят сметката.

Кръчмарят дори не посмя да продума за плащане — той добре знаеше кои са двамата индианци, удостоили с посещението си неговата кръчма.

— Добър път и дано дяволът да ви пречупи вратовете! — благослови ги той, когато гостите вече не можеха да го чуят. — Добре

поне, че непознатият плати щедро — утеши се сам. — Пък и нищо да не бях получил, пак не бих се заловил да се разправям с такива негодници.

Мърморейки, кръчмарят се отправи към тезгяха си.

ГЛАВА III

ВУЙЧО И ПЛЕМЕННИК

Непознатият бавно се отдалечаваше от кръчмата, потънал в размисъл. Случайната среща с конника, когото герилеросите нарекоха дон Ремиго, явно му бе направила силно впечатление. Лицето му бе тъжно.

А външността на дон Ремиго (това бе истинското му име) с нищо не можеше да обясни неприятното впечатление, което предизвика у непознатия. Беше млад човек — на двадесет и шест години, строен. Резките черти на лицето, черните очи и гордо повдигнатите мустаци му придаваха израз на безгрижна храброст и весело разположение на духа. Костюмът му, наполовина военен, наполовина цивилен, с нищо не би могъл да предизвика чувство на антипатия, особено в тази епоха на междоусобна война, която царуваше тогава в Мексико.

По погледа, който непознатият хвърли към конника, с увереност можеше да се каже, че двамата мъже са непримирими врагове и изпитват взаимна ненавист — нещо твърде обичайно тук, където слънцето разпалва кръвта и тя тече като лава по жилите.

Но нека оставим на времето да изясни тези подробности. Ще кажем само, че след срещата с дон Ремиго подигравателната усмивка, която го озаряваше допреди минута, изчезна от лицето на непознатия и погледът му бе замъглен от тъга.

Без да обръща внимание на любопитните погледи на безделниците, той спокойно продължаваше своя път. След като навлезе в гората, пое по тясна пътека, лъкатушеща под зеления свод от стиракси и рицини. Тя водеше до криволичещия бряг на една река, на не повече от сто крачки от нея. Като напусна селото, непознатият продължи напред вече много по-бавно, докато накрая конят му едвам пристъпваше.

На четвърт миля от Меделен конникът забеляза между дърветата прелестна къщичка, скрита сред благоухаеща горичка и окръжена с жива ограда от тропически кактуси.

Почти до самата ограда той спря и с любопитство се наведе, за да надзърне през нея, но веднага се отдръпна назад и застана неподвижно. Свежите гласове на две млади момичета пееха старинен испански романс, като си акомпанираха на харабе^[1]. Той се заслуша в песента:

*Какво значи туй, о, славей мой?
Ти пак летиш към моя прозорец!
А аз си мислех, че отдавна вече
си отлетял към своята любима!*

Девоите замълчаха, после едната от тях весело се разсмя.

— Защо се смееш, Хесусита — запита я другарката ѝ и спря да свири.

— Погледни, скъпа Сакраментата — отвърна дяволито Хесусита и посочи към оградата, където бе спрял конникът. С наивността на всеки влюбен във всички страни и времена той си въобразяваше, че никой не е забелязал присъствието му. — Ето го славея от твоя романс, но не лети към прозорците ти, а въздиша около оградата на твоята къща.

Сакраментата се изчерви и бързо извърна глава.

Конникът, чието присъствие бе открито по такъв неочакван за него начин, толкова се смути, че двете закачливи девоите отново прихнаха да се смеят.

— Хей, момичета — чу се мъжки глас откъм къщата, — кажете какво така ви развесели, та да се посмея и аз заедно с вас.

Смехът им в миг секна и те се умълчаха.

Доня Сакраментата допря пръст до устните си, сякаш да предупреди непознатия да мълчи, а доня Хесусита му каза полушепнешком:

— Вървете си по-бързо, дон Мигел! Баща ни иде.

Конникът се отдалечи от оградата, а след минута отново се чу конският тропот. Един пеон побърза да отвори вратата и дон Мигел влезе от противоположната страна.

— О! — рече пеонът. — Дон Мигел де Сетина! Колко ще се зарадва моят господар! Преди два дни си мислеше за вас. „Моят

племенник навярно никога не ще дойде!“ — казваше той с огорчение на сеньоритите.

— Е, Хосе, ето че аз пристигнах. Доложи на вуйчо за мен, докато отведа коня в конюшната. Надявам се, че дон Гутиерес е здрав.

— Съвсем здрав, милостиви господарю. О, той ще бъде много доволен от посещението ви.

— В такъв случай трябва по-бързо да го зарадваш. Върви и му доложи за мен.

— Тичам, милостиви господарю, тичам.

Дон Мигел де Сетина — вече можем смело да назовем така непознатия, щом пеонът каза името му — се залови с разседлаването на коня и настаняването му в конюшната. Той вършеше това тъй бавно и неохотно, че за всекиго би станало очевидно — по някакви непонятни причини се стараеше да забави появяването си пред момичетата, които тъй весело се бяха пошегували с него преди няколко минути.

Тъй измина четвърт час, в който той повече обмисляше нещо, вместо да разседлава коня си, когато пеонът отново се появи, вървейки пред своя господар.

Дон Гутиерес бе около петдесетгодишен, твърде добре запазен, въпреки че косите му бяха почнали да посивяват около слепоочията. Чертите на лицето му бяха красиви, макар и малко строги. Очите му изпитателно проникваха в душата на събеседника, а върху устните му трепкаше усмивка. Държеше се с достойнство, говореше отривисто, понякога като че ли малко грубо. Въобще той бе добър и любезен човек, предан на приятелите си и трябва да подчертаем, безукорно честен.

Дон Гутиерес де Леон и Планилас — такава беше пълната му титла — произхождаше от старинна галска фамилия. Съвсем млад напуснал Испания и се заселил в Мексико, където в продължение на много години се занимаваше с експлоатацията на рудници. Дон Мигел де Сетина беше син на неговата по-голяма сестра, пристигнала в Америка със своя мъж почти едновременно с дон Гутиерес.

Още преди да стигне до племенника си, старецът грубовато, но сърдечно се развика:

— Какъв дявол търсите тук, на двора, дон Мигел? Защо не влезете вкъщи? Или мислите, че нямам прислуга, която да се погрижи

за коня ви? Да не би да сте станал коняр след последния път, когато имах удоволствието да ви видя?

Дон Мигел, както читателят вече има възможност да се увери, съвсем не беше страхлив и не беше лесно да бъде уплашен. Но по някаква странна причина, откакто влезе в двора, стана просто неузнаваем: бледнееше, червеше се, мърмореше някакви безсмислици и въобще приличаше на човек, който не умее да се държи.

— Извинете ме, вуйчо — каза най-после той, — но пътуването беше твърде дълго, а аз съм много привързан към Негро и не смея да поверя на друго грижата за него. Трябваше да го изтрия със слама, но вече привърших Хосе, можете да заведете коня ми в конюшната.

— Е, добре — рече дон Гутиерес и като се обърна към пеона, го предупреди: — А ти, лапнимуха, внимавай, да не вземеш да дадеш на Негро мокра люцерна. Помни, че такъв кон е рядкост.

После отново се обърна към дон Мигел:

— Кога пристигнахте?

— Едва днес, вуйчо.

— И дойдохте право тук? Това е много хубаво, племеннико.

— Извинете, вуйчо, но не знаех, че вече сте в Меделен, и най-напред минах през Вера Крус.

— Ех, сега вече сте тук и ще останете няколко дни — решено е.

— Но, вуйчо...

— Никакви възражения, дон Мигел. Аз съм ви вуйчо и сте длъжен да ме слушате... Освен това трябва да уредим някои работи... После тук ще има празници — с една дума, оставате.

— Добре, вуйчо, щом настоявате, ще остана.

— Ето такъв ви обичам. Апропо, не говорете за нашите работи пред децата, те не трябва да знаят... А сега идете да поздравите братовчедките си — почти година не сте се виждали.

Дон Гутиерес хвана племенника си под ръка и отидоха заедно в градината.

И най-майсторското перо не би могло да предаде особената прелест на мексиканската градина. Там растат всички ония дървета, които у нас въпреки старанието ни само вехнат в парниците и се превръщат в недорасли храсти и уродливи дръвчета. Мексиканската градина представлява гора от рицини, ликвидамбри, стиракси, банани, лимонови и портокалови дървета, всички видове и сортове кактуси.

Плодовете и цветовете им стигат височина от двадесет до тридесет фута и образуват непроницаеми за парещите слънчеви лъчи зелени сводове — убежище за хиляди всевъзможни птици, които прехвъркват от дърво на дърво, преливайки във всички цветове на дъгата.

В дъното на гъстата беседка от портокали и олеандри две прекрасни около шестнадесетгодишни момичета бродираха с такъв сериозно съсредоточен вид, който от пръв поглед предизвикваше подозрението на по-внимателен наблюдател.

Тия млади особи бяха двете дъщери на дон Гутиерес — по-голямата доня Сакраментата, и по-малката доня Хесусита.

Давайки си вид, че са напълно погълнати от заниманието си, те внимателно следяха приближаващите към тях, разменяха си закачливи усмивки и шепнешком разговаряха.

Доня Сакраментата беше висока и стройна брюнетка. В нейната красота имаше нещо внушително и респектиращо. Доня Хесусита беше руса, миниатюрна и много грациозна. По странна прищявка на природата брюнетката Сакраментата имаше сини очи, а русата Хесусита матовочерни, което придаваше на двете девойки особен чар.

Едва когато дон Гутиерес и племенникът му бяха на няколко крачки от беседката, момичетата се престориха, че са ги забелязали. Възкликнаха учудено, скочиха от местата си и се приближиха към двамата мъже.

— Момичета — каза дон Гутиерес, — водя ви вашия братовчед... Той ще прекара тук няколко дни. Посмъртете го хубавичко, че толкова дълго не е идвал у нас.

— С удоволствие ще направим това, татко — каза Сакраментата. После се обърна към младия човек: — Ех, сеньор, непростимо е от ваша страна да забравяте близките си роднини.

— Бедният дон Мигел — натъжено вметна Хесусита, — навярно важни дела са му попречили и не е негова вината.

— Сеньорити — каза дон Мигел, като им се поклони почтително, — готов съм безропотно да приема вашата присъда, но ми позволете да се надявам, че първо ще изслушате моите оправдания.

— О, не! В никакъв случай не му позволявайте това — каза шеговито дон Гутиерес. — Той така умело ще се защити, че непременно ще го оправдаете.

— Много сте жесток към мен, вуйчо — отвърна младият човек, като се усмихна. — Осланям се само на безпристрастната справедливост на своите братовчедки и спокойно предавам съдбата си в ръцете им.

— Не разчитайте много, братовчеде, че вашите комплименти ще ни направят по-снизходителни. Предупреждавам ви, ще бъдем строги — заплаши го с пръст Сакраментата.

— Аз ще ви защитавам — намеси се Хесусита.

— Ах, сестричке, нима ще ме изоставиш? Няма да се справя сама.

— Трябва да ми простите, братовчедки. Колкото и голяма да е вината ми, моето почитание и възхищение пред вас многократно я надвишават.

— Е, да — проговори Сакраментата усмихната, — ето че съм обезоръжена още в началото. Мълчете, сеньор, не искам да ви слушам. Аз съм много сърдита.

— Помогнете ми, вуйчо. Нима не виждате, че съм изпаднал в немилост?

— Не, не, оправяйте се сам както можете, това не ме засяга.

— Тогава, братовчеде, аз няма да ви изоставя — каза Хесусита, — още повече че сестра ми гори от желание да ви прости.

— Истина ли е това? — извика младият човек, неволно издавайки радостта си.

Сакраментата му хвърли загадъчен поглед и като се изчерви, наведе глава и каза с едва доловим трепет в гласа:

— Това беше само шега. Знаете, братовчеде, колко сме щастливи да ви видим.

— Благодаря ви, братовчедке! — каза развълнуван младият човек. — Не можете да си представите колко се радвам да чуя тези думи от вас!

— Ее! — рече дон Гутиерес. — Щом мирът е вече сключен, нямаме работа повече тук... Нека сеньоритите продължат своите занимания, а ние да отидем да поговорим за нашите работи... Ще има достатъчно време за бърборене.

На младите им се искаше още да си поговорят, но трябваше да се подчинят. Девойките се заловиха с ръкоделието си, а дон Мигел им се поклони почтително и последва дон Гутиерес.

Влязоха в работния кабинет на дон Гутиерес с изглед към градината. Старият човек се отпусна в креслото люлка и посочи подобно на дон Мигел. Предложи му да се освежи с лимонада или тераче, поставена върху масата. После подхвана със съвсем различен от досегашния тон:

— Е, племеннико, какви новини ми носите? Знаете колко необходимо е да се предприеме нещо... Какво направихте?

— Както вече ви казах, драги вуйчо, пристигнах едва тази сутрин и ми бе невъзможно да събера сведения за това, което става тук... — Младият човек взе от масата цигара и я запали.

— Работите вървят все по-зле — прекъсна го дон Гутиерес. — Сега вече никой не може да се чувства в безопасност. Всички ние сме в ръцете на бандитите, които искат пари по повод и без повод... Честта и животът на нашите семейства са застрашени. Най-тежко е положението на испанците, дошли от Европа. Повечето от нас са трудолюбиви и следователно богати. Това кара негодниците, които управляват във Вера Крус, да насъскват срещу нас населението на страната. Въръжават враговете ни. Епитетът гачупинес^[2] е най-нежният от всички, с които ни удостояват. Не се задоволяват само да ни грабят и разоряват! Не, те почнаха и да ни избиват посред бял ден пред очите на възторжената тълпа. Складовете и магазините ми във Вера Крус са разграбени и разрушени, асиендата в Серо Прието е изгорена до основи... Живея в постоянен страх и очаквам всяка минута да ме арестуват и разстрелят без повод и без съд. Ето в какво време живеем сега, племеннико. Как ви се струва?

— Картината, която ми обрисовахте, е ужасна, вуйчо!

— При това ви разказах само малка част от беззаконията, които се вършат, повярвайте ми.

— За нещастие, вуйчо, не по-добро е положението и в централните провинции. Само щатите край Тихия океан поради отдалечеността си се радват на относително спокойствие. Въпреки усилията на президента Мирамон да обуздае хидрата на анархията, Орисаба, Пуебла и даже Мексико пышкат под гнета на междоусобиците. Всички издънки на обществото като пияна изплаваха на повърхността. Това е война на диваци, борба на варварството с цивилизацията. Ако така продължи, ще погине и последната искра, осветяваща тази нещастна страна. Навсякъде се говори само за

грабежи и убийства и никой не се учудва на това. Представителите на чуждестранните държави не са в състояние да защитят от насилията живеещите в Мексико чужди поданици, а испанският посланик, който е в Мексико едва от няколко дни, вече е изпаднал в отчаяние...

— Значи по цялата територия на държавата цари същата анархия?

— Да, вуйчо, навсякъде.

— Кажете ми, какво мислите да правите?

— Знаете, че голяма част от имотите на баща ми са на територията на Колима и в щата Сонора. Той ми поръча да ви предупредя в никакъв случай да не опътувате с някой кораб от крайбрежието на Атлантическия океан: твърде много очи ви следят.

— Зная това. Но как да рискувам да премина през цялата територия на републиката с тези беззащитни млади момичета? На всяка крачка ще ни дебне опасността да срещнем разбойнически банди.

— Вярно е, вуйчо, но това е единственият начин да се измъкнете. Впрочем най-опасен е пътят от Меделен до Мексико. Това са приблизително осемдесет мили, за чието изминаване са необходими около десет дни... В Мексико ще ви посрещнат двадесет пеони, предани на моя баща. Те ще ви съпроводят до Ермосильо. Оттам ще отидете в Гуаямас, където един френски кораб, нает специално за това, ще ви чака, за да ви отведе при нас. Цялото състояние на баща ми и парите, предадени му от вас, са вече в безопасност на този кораб.

— Помислете, племеннико, не е лесна работа да се изминат осемдесет мили. Ние, мъжете, макар и трудно, все някак ще се справим, но момичетата...

— Драги вуйчо, но нали именно за тях най-много се тревожим. Всеки час, всяка минута сега е скъпа. Може би опасността вече приближава. Колкото и да обмисляхме, не можахме да намерим подобър изход. Предполагам, че и вие сте премисляли възможността за бягство...

— Разбира се. Имам мулета, коне, оръжие. Наех и десет души, на които, струва ми се, мога да разчитам.

— Добре. Аз също съм взел някои предпазни мерки. Имам и надежден водач, един французин, който вече двадесет години живее в

Америка и я е кръстосал нашир и надлъж. Обеща, че ще ни преведе по такива пътеки, които са известни само на него.

— Осемдесет мили! — прошепна дон Гутиерес.

— Обмислете всичко и постъпете както решите, вуйчо. Аз ще чакам вашите нареждания, за да почна да действам. Но не отлагайте дълго заради очарователните си дъщери. Знае ли някой, че сте пристигнали тук?

— Деголадо, на когото няколко пъти съм правил големи услуги, ме посъветва да се заселя в Меделен. Обеща да ме предупреди, ако ме заплашва някаква опасност.

— Деголадо! — повтори младият човек, като поклати замислено глава. — Та той е предан телом и духом на Хуарес.

— Това е вярно, но ми се струва, че мога да се осланям на думата му.

— Да не дава Бог да се разкайвате за това, вуйчо.

В тази минута се почука на вратата.

— Кой е? — запита дон Гутиерес.

— Гост, милостиви господарю — отговори един от пеоните.

— Гост! — продума с безпокойство дон Гутиерес. — Племеннико, нито дума за нашия разговор пред момичетата. Не искам отсега да се тревожат. Скоро ще получите моя отговор... Вървете в градината, докато разговарям с този посетител...

[1] Латиноамерикански инструмент. ↑

[2] Испанец, живеещ в Америка, т.е. чужденец. ↑

ГЛАВА IV

ДОН РЕМИГО ДИАС

Щом дон Мигел излезе от кабинета, дон Гутиерес нареди на пеона да покани посетителя.

Той се появи веднага.

Дон Гутиерес пристъпи към него и като си размениха обичайните поклони, запита:

— С кого имам честта да говоря?

— Аз съм капитан от кавалерията — отговори непознатият — и съм на служба при негово превъзходителство Бенито Хуарес, президента на републиката. Наричам се дон Ремиго Диас.

— Радвам се да се запозная с вас, сеньор — отвърна дон Гутиерес с известно вълнение. — За мен е удоволствие да ви приема в скромното си жилище. Желаете ли цигари, пури, разхладителни напитки... Седнете, моля ви, и ми позволете да се обръщам към вас като със стар приятел.

— Много сте любезен, сеньор дон Гутиерес — вежливо отвърна младият човек.

После седна и запали пура.

Настъпи продължително мълчание. Домакинът чакаше посетителя да му обясни целта на визитата си, а той от своя страна чакаше да го попитат за какво е дошъл. Като разбра, че дон Гутиерес не бърза да стори това, гостът се реши да заговори.

— Позволете ми, кабалеро, преди всичко да заявя, че моето посещение в никакъв случай не трябва да ви безпокои.

— Съвсем не ме безпокои, кабалеро — отвърна дон Гутиерес. — Слава Богу, нямам от какво да се боя. Аз съм мирен човек, чужденец и не се занимавам с политика. Президентът не може да има каквито и да било причини да ме подозира в нещо.

— Прав сте, сеньор, но за нещастие всеки от нас има врагове и твърде често и за най-невинни хора постъпват донесения, и то анонимни.

— Нима и за мен е постъпило някакво донесение? — запита дон Гутиерес, изтръпнал вътрешно.

— Не съм казал такова нещо — спокойно продължи капитанът, — но хората, които стоят начело на управлението, не могат сами да контролират всичко, затова често се случва някой да злоупотреби с тяхното доверие и да оклевети напълно невинни и честни хора.

— Нима някой е забъркал и моето име в нередни дела?

— А нима съм казал това? — невъзмутимо отвърна капитанът. — Бога ми, кабалеро, живеем в тежко време. Великият човек, застанал начело на страната, си е поставил за цел да я преобрази, а предателите я тласкат към гибел. Затова често е принуден да наказва сурово ония, които използват своето положение и авторитет, за да подкопават основите на неговото дело.

— И допускате, че аз съм един от тези хора? — извика дон Гутиерес все по-обезпокоен.

— Струва ми се, че дори не съм намекнал за такова нещо, кабалеро — отговори невъзмутимо капитанът, — но враговете на републиката са многобройни. Най-опасни сред тях са чужденците, особено европейците. Испанското правителство и досега съжалява за великолепните американски колонии, които загуби поради своето безгрижие, и не се примирява с мисълта, че трябва окончателно да се откаже от тях. Затова поддържа голям брой агенти, които да го осведомяват за положението в републиката, и изчаква удобен момент, за да си възвърне лакомата плячка. Нашето правителство е длъжно строго да следи тези шпиони.

— И вие възнамерявате, сеньор — избухна дон Гутиерес, почервенял от негодувание, — да ми внушите, че съм един от тези негодници?

— Нямам подобно намерение, сеньор — отвърна хладно капитанът, — но...

— Извинете — прекъсна го бързо дон Гутиерес, — позволете ми, сеньор капитан, да забележа, че говорим повече от половин час, без да сме стигнали до истинската цел на вашето посещение...

— Нима не ви я казах, кабалеро? — произнесе капитанът с превъзходно изиграно учудване.

— Това е единственото, което забравихте да сторите, сеньор — с подчертано твърд тон изрече испанецът.

— Много странно. Аз доста се поувляхох в някои обяснения, които...

— Твърде е възможно — прекъсна го дон Гутиерес. — Простете, но колкото повече ви гледам, толкова повече ми се струва, че съм ви виждал някъде.

— Нищо чудно, кабалеро.

— Казахте, че се наричате дон Ремиго Диас?

— Точно така.

— Да, сега си спомних! Вие сте синът на дон Естебан Диас, шивача. Вие сте онова хубаво дете, което често виждах в шивачницата и на което винаги давах по някоя песета.

— Наистина това съм аз, кабалеро — отвърна гостът, като се поклони леко.

— Много се радвам, че ви виждам отново, сеньор. Но ми позволете да ви попитам нещо.

— Ако зависи от мен, ще бъда щастлив да ви отговоря задоволително.

— Ако не се лъжа, вие заедно с баща си, достойния дон Естебан, се занимавахте с търговия. Впрочем здравето му все тъй ли е добро?

— Превъзходно, кабалеро, благодаря. А аз действително се занимавах с търговия заедно с него.

— Тогава как стигнахте до такъв висок военен чин?

— Да, висок е, но аз няма да се задоволя само с това.

— Надявам се.

— Благодаря. Сега ми позволете да ви разкажа как постъпих на тази служба. Стана много просто, както сам ще се убедите. Знаете, че нашата къща работеше главно за военните, нали?

— Да, спомням си.

— Е! Понеже постоянно произвеждахме мундири, веднъж ми хрумна да премеря един от тях. Спомних си, че генерал Комонфор, който също работел като шивач, станал по-късно президент на републиката. Само че аз постъпих по-скромно — вместо мундир на полковник облякох мундир на капитан, който според мен ми стоеше по-хубаво. С него се представих на полковник Карваял, който, между нас казано, дължеше на баща ми една доста крупна сума. Предложих му да ме приеме като капитан в групите си и така да погаси дълга си. Той веднага се съгласи и желанието ми бе изпълнено.

— Искрено ви поздравявам, сеньор. След време можете да разчитате на още по-голямо повишение.

Капитанът се поклони със съзнание за собственото си достойнство.

— Ах! — каза внезапно дон Гутиерес. — Вашият разказ ми припомни нещо, което съвсем бе изчезнало от главата ми.

— Какво, сеньор?

— Боже мой, спомних си, че аз също съм ви длъжник.

— Наистина ли, кабалеро? — не скри задоволството си капитанът.

— Уверен съм! Мога да ви кажа дори сумата на дълга — сто унции.

— Толкова много! — извика радостно капитанът.

— За Бога, да!... Надявам се, ще ме извините, че досега не съм ви се издължил, кабалеро, но в последно време имах толкова работа, че ми излезе от ума.

— О, сеньор Гутиерес, Бог ми е свидетел, вашата репутация е вън от всякакво подозрение. Зная, че сте честен човек и при вас нищо не се губи.

— Благодаря ви за високото мнение, сеньор, но щом случаят ви е довел при мен, ще се възползвам от това, за да изплатя дълга си.

— Ще ви призная честно, кабалеро — отговори капитанът с ненадмината наглост, — че вашето решение много ме зарадва. В момента ми са нужни пари и доход за това, но не знаех как да заговоря с вас по този въпрос.

— Известна ми е вашата деликатност по паричните въпроси и затова реших да ви избавя от неловкото положение. Бъдете добър да почакате няколко минути.

Като остана сам, капитанът стана, огледа се и щом се увери, че не го наблюдават, извади парче восък от джоба си. С ловкост и бързина, които свидетелствуваха за голям опит, сне отпечатъци от ключалките на вратите и седна.

— Готово! — изрече със задоволство той. — Вече имам отпечатъци от всички ключалки. — Нищо не се знае, може и да ми потriebват. Колко приятно е да имаш работа с хора като дон Гутиерес, които те разбират от половин дума. Тези сто унции ще ми свършат

добра работа. До гуша съм затънал... Жалко — добави той с иронична усмивка, — че този мил човек е враг на моята родина!

— Заповядайте, кабалеро — каза испанецът, като влезе в кабинета. — Вземете стоте унции, които ви дължа, и ме извинете, че ви накарах толкова дълго да чакате.

— О, кабалеро — отговори капитанът и пхна златните монети в джоба си, треперещ от радост. — Напротив, аз съм ви задължен.

Капитанът стана. Бе постигнал целта си и вече нямаше работа в тая къща. Вежливо се сбогува с домакина, когото тъй смело бе обрал, и си тръгна.

Дон Гутиерес го съпроводи до вратата, може би да се убеди, че действително си отива.

После заръча на пеона да повика дон Мигел и да го прати в кабинета му.

— Дон Мигел излезе, милостиви господарю — отговори пеонът.

— Как така излязъл! Кога?

— Да, милостиви господарю... Забеляза случайно през оградата, че двама души обикалят пред къщата, и излезе да поговори с тях. После тръгна нанякъде и ми извика, че скоро ще се върне.

— Странно! — прошепна дон Гутиерес и се отправи към кабинета си.

Пеонът беше прав. Дон Мигел действително беше забелязал двама души, чието поведение му се стори подозрително. Като се вгледа по-внимателно, ги позна — това бяха новите му познайници Педросо и Карнеро. Без да се колебае, отиде при тях, поговориха няколко минути, а на тръгване им даде пари, за което пеонът не можеше да знае, тъй като не бе видял това.

Междувременно дон Ремиго, весел и ликуващ, излезе навън.

— Виж ти — промърмори недоволено, като се огледа наоколо, — нито конят ми, нито войниците! Къде ли са се дянали?

Направи няколко крачки напред и изведнъж на главата му бе надяната едно наметало. Без да успее да окаже най-малка съпротива, той се намери на земята със завързани ръце и крака.

Разбрал, че е безсмислено да протестира, той не продума нито дума.

Нападателите пребъркаха джобовете му и извадиха всичко от тях, като не забравиха да вземат и стоте унции. После спокойно си

тръгнаха, оставяйки го на произвола на съдбата.

Те се отдалечиха така предпазливо, че колкото и внимателно да се ослушваше, капитанът не можа да разбере в каква посока отиват.

Изминаха няколко минути, през които в главата му витаеха не особено розови мисли. Опита се да разкъса въжетата и да се освободи от наметалото, което буквално го задушаваше, но възлите бяха завързани майсторски и усилията му останаха безрезултатни.

Най-сетне се чу галопирането на коне, които приближаваха към мястото, където лежеше проснат. Конете спряха и той чу почти в ухото си добре познатия глас на Педросо:

— Дявол да го вземе! Но това е капитанът!... Убит е!

— О не, безделнико! — изрева дон Ремиго. — Не съм умрял и не възнамерявам да умирам, макар целият да съм разнебитен. В името на дявола, развържете ме!

Педросо и Карнеро усърдно се спуснаха да развързват своя капитан и да го освободят от дрехата.

— Ах! — с облекчение въздъхна дон Ремиго. — Къде бяхте изчезнали, негодници? Трябваше да се появите малко по-рано!

— Тичахме след коня ви, капитане — безочливо излъга Карнеро.

— Какво? Тичали сте след моя кон?

— Да. Току-що бяхте влезли в къщата, когато из хресталака изскочи непознат човек, отрязва поводите и избяга с коня. Бяхме доста надалеч и не успяхме да го спрем. Спуснахме се подире му, но той след половинчасово препускане скочи, остави коня насред път и се изгуби в гъсталака. Отказахме се да го преследваме, защото знаехме, че ще ни търсите, и веднага се върнахме обратно.

— Какви измислици ми дрънкате, негодници? — извика гневно офицерът.

— Това е самата истина, капитане — невъзмутимо рече Педросо. — Сега си обяснявам поведението на този човек.

— Е, казвай, какво ти е станало ясно?

— По дяволите! Много просто — този човек е искал да отвлече вниманието ни и докато ние го гоним, неговите съучастници, скрити в гъстата, да ви нападнат, като излезете от къщата.

Това обяснение наистина изглеждаше съвсем правдоподобно. През последните дни няколко пъти бе чувал за подобни случаи. Той повярва на разказаното му от Педросо, още повече че и Карнеро го

потвърди. Подозрението, че това може да е работа на дон Гутиерес, се изпари. Посещението бе неочаквано за него и той не би могъл да подготви предварително тази засада.

— Ако ви се случи пак да срещнете този човек, ще го познаете ли? — запита капитанът Педросо.

— Разбира се, капитане. Успяхме да го разгледаме достатъчно внимателно.

— Тогава още не е изгубено всичко.

— Само че не видяхме лицето му — добродушно забеляза Карнеро.

— Какво означава това, негоднико?

— Ами, капитане! Това означава, че той през цялото време ни показваше само гърба си.

— Вървете по дяволите! И двамата сте глупаци!

Герилеросите си размениха подигравателни погледи и помогнаха на пострадалия капитан да се качи на коня си.

— Дявол да я вземе цялата тази глупава история! — промърмори дон Ремиго. — Така леко ми се удаде да се сдобия с тези сто унции... Проклети да са мошениците, които ми ги отмъкнаха!

И като хвърли изпълнен със съжаление поглед към имението на дон Гутиерес, обърна коня си към пътя.

Дон Ремиго имаше сериозни причини да бъде натъжен. Затова пък неговите войници бяха весели като никога. Смееха се и разговаряха така оживено, че изкарваха от кожата му разстроения офицер, но той не смееше да ги смърри.

Когато доближиха селото, дон Ремиго не се сдържа и се обърна към Педросо:

— Много сте весели днес.

— Да! — отговори смело негодникът. — Ние, слава Богу, нямаме причини да тъжим.

— Прави сте — забеляза капитанът, като въздъхна. — От вас никой не е откраднал сто унции.

— Нима сте носили със себе си такава крупна сума? Твърде непредпазливо е от ваша страна в такова размирно време, капитане...

— Току-що я бях получил — сломено продума той.

— Е, това е друго нещо... Аз например никога не държа в себе си повече от четири унции.

Дон Ремиго се наежи.

— Е, четири унции! — рече той. — Това не е чак толкова лошо...
У вас ли са тези пари?

— Да, капитане.

— А вие, Карнеро, също ли имате в себе си толкова пари?

— Аз съм още по-богат, капитане. Имам цели шест унции.

— Сега разбирам защо сте така весели — каза с дълбока въздишка офицерът. — Слушайте — добави той след малко, — искам да ми направите една услуга.

— Е! — каза Карнеро.

— Хм! — промърмори Педросо.

— Какво, не искате ли, приятели? — каза с укорителен тон капитанът.

— О, не! — бързо възрази Карнеро.

— На добър час! — продължи капитанът.

— Ние се отказваме — грубо отвърна по-прямият Педросо.

— Какво? Отказвате се?

— Да, капитане. Но ако нямате нищо против, можем да ви предложим една малка сделка.

— Приемам. Това ще ме избави от необходимостта да се чувствам задължен към вас.

— Това е твърде остаряло, капитане — каза с презрителна гримаса Педросо.

— Е, и каква сделка ми предлагате?

— Да ни дадете отпуск един месец да се позабавляваме както намерим за добре.

— Имате предвид някаква работа, негодници.

— Не съм казал не.

— А добра ли е тази работа?

— Не е лоша, капитане.

— А не може ли да включите и мен в нея?

— Само за двама е. Третият ще отнеме цялата ни изгода.

— Тогава да не говорим повече за това. Значи, искате отпуск един месец?

— Да, капитане.

— А аз какво ще получа срещу това?

— Сто пиастъра — тържествено обяви Педросо.

— Твърде малко е... Вие сте добри войници и аз пресмятам вашите услуги по четири пиастъра дневно.

— О, не струваме толкова, капитане!

— Твърде скромни сте... Сто и двадесет пиастъра или няма да получите отпуск. По шейсет пиастъра на човек — просто без пари... Кой знае колко ще спечелите! Какво ще кажете?

— Нека бъдат сто и двадесет, капитане.

— Хм! Трябваше да ви поискам повече! Ама нали съм добър...
Дайте парите!

— Извинете, ами документът за отпуск?

— Ще го напиша за една минута.

— Нали знаете, капитане — пари срещу стока. Така няма да стане никаква грешка.

Дон Ремиго се усмихна с разбиране. След няколко минути разписа бележката и доволно пъхна в джоба си седемте унции, които получи от войниците.

Дон Мигел и вуйчо му разговаряха дълго след полунощ.

Когато всички легнаха да спят и къщата потъна в мрак, младежът се отправи към конюшната, съпроводен от дон Гутиерес. Оседла коня и излезе от двора.

Дон Гутиерес затвори вратата след него. Вместо да се прибере, той се загърна с наметалото, тъй като нощта беше прохладна, легна на земята под оградата и зачака.

Малко преди изгрев-слънце, около три часа сутринта, се чу конски тропот, който постепенно приближаваше. Най-сетне конят спря пред вратата, след това някой тихо почука.

Дон Гутиерес се надигна и тръгна към вратата. Дон Мигел се беше завърнал.

Когато старецът затвори след него, младежът скочи на земята и отведе коня, побелял от пяна и облян в пот. Разседла го, изтри го грижливо със слама и двамата мъже се прибраха в къщата.

До този момент не бяха продумали и едва като влязоха в кабинета, дон Гутиерес запита с приглушен глас:

— Е?

— Всичко е готово — отвърна младежът.

— Видяхте ли се с този човек?

— Да, срещнахме се и се уговорихме. Той е съгласен с мен, че щом там знаят за пребиваването ви в Меделен, не трябва да се криете. Ако днес присъствате на бала и на празника, никому не ще мине наум да ви подозира в нещо. Освен това дон Луис Морен смята, че е по-удобно да поговорите сред множеството хора. Това по-малко би привлякло вниманието, отколкото ако дойде сам тук.

— И трябва да отида още днес?

— Да. Той сам ще ви обясни защо държи да стане така.

— Добре, племеннико. А после?

Дон Мигел отвори портфейла си, извади голяма пачка банкноти и му я даде.

— Видях се и със сеньор Лисарди, който въпреки късния час още работеше в кабинета си. Той ми връчи според уговорката ви полици за един милион и петстотин хиляди пиастъра на името на най-добрите банкерски къщи в Испания, Англия и Франция. По такъв начин каквото и да се случи, по-голямата част от състоянието ви е спасена. Освен това сеньор Лисарди каза, че ви дължи още седемстотин хиляди пиастъра, които ще изплати на вас или на вашия пълномощник при поискване, където и както пожелаете. Струва ми се, това бяха всичките ви поръчки, вуйчо.

— Да, племеннико, благодаря ви за точното им и бързо изпълнение. А сега се приберете в стаята си. До разсъмване остава малко време. Никой не трябва да разбере, че тази нощ сте излизали от дома. Освен това се нуждаете от почивка. Лека нощ...

— А вие какво ще правите, вуйчо?

— Същото като вас — ще се постарая да поспя няколко часа... Искам да бъда бодър и свеж на празника — усмихна се той.

— Наистина — отвърна младежът в същия тон.

Сеньор Гутиерес му протегна ръка, но дон Мигел продължаваше да стои замислен.

— Какво ви е? — запита го старецът обезпокоен.

Младежът трепна и бързо вдигна глава.

— Нищо, което да ме засяга лично — отвърна той натъртено, — но кой знае защо този празник ме тревожи...

— Боите се от някакъв капан?

— Сред такава тълпа? Не, това е невъзможно, но кой знае... Нашите врагове са много хитри.

— Слушайте — прекъсна го дон Гутиерес, — ние сме мъже... Защо да се боим от някакви въображаеми опасности? Нима ще отидем на този празник за удоволствие? Съвсем не, и вие го знаете по-добре от мен. Отиваме на среща... Само там, както казахте и вие преди малко, можем да се видим и да разговаряме с дон Луис Морен. Не съм ли прав?

— Аз, изглежда, почвам да губя ума си, вуйчо, извинете ме — рече младежът, стараейки се да прикрие безпокойството си. — Наистина трябва да отидем на празника, с каквито и последствия да е съпроводено това.

— Дон Мигел, кажете ми от какво се страхувате?

— Нищо определено, вуйчо... Преследва ме някакво предчувствие, че може да се случи нещо непредвидено... Кажете, ще успеете ли да се измъкнете оттук, ако го наложат обстоятелствата?

— Разбира се. Нали говорихме за това? Всичко е отдавна приготвено.

— Е, да става каквото ще! Лека нощ, вуйчо.

— Лека нощ, дон Мигел!

Стиснаха си ръцете и се разделиха.

След малко двамата заспаха пиерна суелта, както казват испанците, което ще рече като заклани.

ГЛАВА V

ПРЕД ПРАЗНИКА

Меделенските празници напълно заслужено се славят по цялата Гореща земя и привличат голям брой посетители от всички краища на щата Вера Крус.

От ранна утрин се разнасяше камбанният звън и се чуваше пукотът на ракетите и снарядите.

В старите испански колонии нито един голям празник не минава без топовни гърмежи или пушечни стрелби, при което се изгаря колосално количество барут.

По този повод човек неволно се сеца за един анекдот, характеризиращ лицето, което играе главна роля в него.

През време на войната между Мексико и метрополията, когато испанците били окончателно изгонени, крал Фернандо VII запитал веднъж един благороден мексиканец, останал верен на Испания и намиращ се в кралския двор:

— Сеньор дон Кристобал де Касерес, какво ли правят в тази минута вашите съотечественици?

— Господарю — сериозно отвърнал дон Кристобал, като се поклонил на краля, — пускат ракети.

— А! — изрекъл кралят и се отдалечил.

В два часа следобед кралят отново се приближил до него и пак го запитал:

— А сега с какво се занимават?

— Господарю — отговорил мексиканецът не по-малко сериозно от първия път, — те продължават да пускат ракети.

Кралят се усмихнал и не казал нищо.

Най-сетне вечерта, забелязвайки случайно дон Кристобал де Касерес сред придворните, събрани в кръг около него, кралят за трети път му задал същия въпрос.

— Не го казвам, за да ви ядосам, ваше величество — отвърнал с невъзмутимо хладнокръвие мексиканецът, — но те все още продължават да пускат ракети.

Този път кралят не бил в състояние да се сдържи и избухнал в неудържим смях. Това било още по-забележително поради обстоятелството, че този владетел не се отличавал с особено весел нрав.

Да се пускат ракети и да се гърми с барут — това е най-висшето наслаждение за южноамериканските испанци.

Всички мексикански празненства могат да се опишат по следния начин: ракети, игра на монте, обзалагане при бой на петли и особено танци. Танцуват всички и навсякъде: в дворците, по домовете, на улиците и по площадите под пискливите звуци на цигулки и китари, на които яростно скрибуцат индианците, опиянени от мескала. Едновременно с това тези артисти извиват песни, които импровизират, и имат привилегията да се харесват много на публиката, която ги аплодира до оглупяване с викове, смях и бесни кълчения.

От изгрев-слънце Меделен доби необичаен вид: вратите на къщите бяха широко разтворени. От тях непрекъснато излизаха празнично облечени хора. На площадите бяха издигнати естради за танцьорките, тъй като на такива празници танцуват само жени. Венторийос — подвижните бараки за продажба на алкохолни напитки — се виждаха буквално на всеки ъгъл. Палатки с прясна вода, лимонада и други напитки стърчаха тук-там между масите за монте, върху които вече звънтеше златото. По-настрани в платнени палатки се устройваха борбите между петли.

Пъстроцветна тълпа се движеше във всички посоки, смеейки се, крещейки, жестикулирайки. Всяка минута пристигаха нови и нови групи. Конници бързо привързваха запотените си коне, където завърнат и без да се грижат повече за тях, весело се смесваха с тълпата, сякаш се бояха да не изпуснат дори минута.

Поради непоносимо палещата горещина по пладне празникът, или фанданго, достига своя апогей едва когато слънцето залезе и започне да се спуска здрачът, и морският вятър, полъхващ по това време, започне да освежава нажежения въздух.

На утринната закуска дон Гутиерес съобщи на дъщерите си, че иска да ги заведе вечерта на фанданго.

Тази новина изпълни с радост сърцата на девойките. Сакраментата и Хесусита, нека бъдем справедливи, се смятаха за най-добрите танцьорки в целия щат Вера Крус.

Следобеда момичетата побързаха да се приберат в стаите си, за да подготвят вечерния си тоалет. За тях това беше твърде важна работа, която щеше да погълне цялото им време до вечерта.

Дон Мигел се зарадва не по-малко от тях, когато вуйчо му обяви, че е решил да заведе и дъщерите си на празника. Той преследваше свои цели и искаше да се възползва от случая и да опита щастието си в това, което смяташе, че ще реши неговата съдба.

Младите момичета излязоха от стаите си няколко минути преди вечерята. Появиха се в целия си блясък.

Дон Мигел не можа да сдържи възторженото си възклицание — и двете бяха очарователни.

А всъщност и двете сестри бяха облечени твърде скромно: в рокли от тъмен муселин, силно пристегнати в талията със светлосини копринени пояси. Върху батистените блузи, широките ръкави на които бяха обшити с дантели, бяха наметнали триъгълни платнени кърпи, които леко прикриваха техните бели рамене.

Дългите коси, събрани на тила, бяха прикрепени с мидени гребени, украсени с масивно злато. Сноп цветя образуваше нещо като венче върху косите на Сакраментата. Подобно венче, но от флориподио красеше Хесусита.

Носеха ажурни копринени чорапи със златни стрели и светлосини обувки, обшити със сребро и злато.

Това, което придаваше неизразима прелест на девойките, бяха купчинките от кукуйос^[1], обсипали техните венчета. Синьото им сияние окръжаваше лицата им с трепкащ ореол. Ивица от кукуйос бе прикрепена и върху полите им и като че ли ги обвиваше в магически кръг, който им придаваше нещо тайнствено и фантастично.

Те вървяха срещу дон Мигел усмихнати и величествени. Като ги видя, той скръсти благоговейно ръце и прошепна с прекъсван от възлнение глас:

— Господи, колко са прекрасни!

Младият човек беше еднакво възхитен и от двете момичета, но погледът му по-често се спираше върху доня Сакраментата. Жените с вътрешното си чувство улавят какво въздействие оказват върху своите поклонници.

Възхищението на дон Мигел изпълни сърцата им с радост.

— Как ме намирате, братовчеде? — запита го доня Сакраментата и кокетно се наведе към него.

— Много красива — глухо прошепна младежът.

— Жената не трябва да бъде твърде красива за този, който я обича — възрази лукаво младото момиче. — Днес не сте много любезен, братовчеде.

— Защото се страхувам — промълви тъжно той.

— Страхувате се? А от какво? Кажете, моля ви — запита кокетно тя.

— От вашата красота, която изгаря сърцата, братовчедке.

Тя леко сви рамене:

— Боже мой, толкова сте скучен и нелюбезен — изрече с презрение Сакраментата.

— Защо го измъчваш така? — намеси се Хесусита. — Ще го подлудиш с измислиците си.

— Не зная какво му е днес — той просто е непоносим — отвърна Сакраментата с раздражение в гласа.

Младежът пребледня и докосна с ръка гърдите си, сякаш внезапно бе почувствувал болка в сърцето.

— Вие сте жестока, Сакраментата — извика той. — Добре, няма повече да ви дотягам с моето присъствие. Идете на празника без мен. Там ще намерите достатъчно кавалери. А аз се отказвам от надеждата да спечеля вашето разположение.

— Както ви е угодно, братовчеде — отвърна девойката, като се усмихваше. — Нали сам казахте, че там ще има достатъчно кавалери? Надявам се те да бъдат по-вежливи от вас.

— Да, да — прекъсна я гневно дон Мигел, — уверен съм, че ще намерите немалко почитатели. Навярно в тяхното число ще бъде и дон Ремиго Диас, който естествено ще се радва на най-голям успех.

— И така да е — възрази младото момиче, — нима смятате, че имате право да се противопоставите на това?

— Няма да се противопоставям, Сакраментата — отговори той с необичайно груб глас, — аз просто ще го убия!

— Ще го убие? — извика момичето.

— Да, ще го убия, защото го обичате и защото вашето дяволско кокетство ме влудява.

При тия думи Сакраментата пребледня.

— О — прошепна тя, — неблагодарни безумецо! Какви основания имате да ме обвинявате в това?

— Малко ли са?... Вие жестоко си играете с мен. Хрумне ли ви да се позабавлявате, подхранвате надеждата ми, а после...

— Е? — проговори тя.

— После внезапно променят отношението си и изпитват някакво жестоко удоволствие безпощадно да я разбият и да я накарат да се почувствам най-нещастният сред хората... Но не — напразно съм се залъгвал, превръзката най-сетне падна от очите ми и сега ясно виждам, че съм се заблуждавал...

Девојката го слушаше замислено, привела глава и машинално си играеше с цветчето, което държеше в ръка.

— Това е истина — прошепна тя. — Аз излъгах надеждите ви, макар че не съм ви поощрявала с нищо. Аз, как да ви кажа... като че ли не забелязвах...

— Най-после признавате! Значи признавате, Сакраментата, че съм ви безразличен! Уверен съм, че ако ви помоля, не бихте ми дали за спомен дори цветчето, което така нехайно късате с пръсти... Нали така?

Сакраментата се извърна леко и като хвърли изпод вежди продължителен поглед към младежа, с усмивка на ангелска доброта му каза:

— Да, бих отказала да изпълня молбата ви, дон Мигел.

И в същата минута цветето се изплъзна от ръката ѝ и падна в краката на младия човек.

Докато той се навеждаше да го вземе, момичетата избягаха като подплашени гълъбици, заливайки се от смях.

— Ах — извика младежът, грейнал от радост, и обсипа цветето с целувки. — Тя ме обича! Боже мой! Тя ме обича! Цветето е знак — добави той. — Да дадеш или да позволиш да го вземат — това е признание, че обичаш! О, колко съм ти благодарен, малко диво цветенце!... Ти ми вдъхваш надежда и ме връщаш към живота!...

В тази минута се чуха тихи стъпки и той бързо целуна цветето, преди да го скрие в пазвата си.

Един от пеоните на вуйчо му съобщи, че ястието е сложено, и дон Мигел отиде в столовата, където вече всички се бяха събрали.

Вечерята мина весело. Дон Мигел бръщолевеше с неизчерпаемо остроумие — радостта, която изпълваше сърцето му, преливаше неудържимо.

Сакраментата и Хесусита го поглеждаха крадешком и се усмихваха хитро. Що се отнася до дон Гутиерес, той бе твърде учуден и не можеше да си обясни това радостно настроение на своя племенник, който обикновено беше сдържан и сериозен.

Когато станаха от масата, беше се стъмнило съвсем.

— Отиваме на фанданго, момичета — напомни дон Гутиерес. — Забавлявайте се, танцувайте, с една дума — постарайте се да получите толкова удоволствие, колкото е възможно. Човек трябва да умее да се забавлява, когато му се предостави възможност за това... Никой не знае какво ще му поднесе бъдещето... даже утрешният ден — преднамерено добави той, като хвърли поглед към дон Мигел, смисъла на който разбра само младият човек.

[1] Светещи мухи — украшение, много употребявано в Мексико.

ГЛАВА VI

ТАНЦЪТ ПЕНТЕРА

Оседланите коне отдавна чакаха на двора.

Докато дамите се качваха на тях, дон Гутиерес отведе настрана пеона Хосе, стар и предан слуга, на когото напълно се доверяваше, и шепнешком размени с него няколко думи. После се върна при другите и с юношеска лекота се метна на седлото.

Цялата група се състоеше от десетина конници: четирима господари и шестима слуги, от дълги години на служба при дон Гутиерес, на чиято вярност можеше да се опира.

Конниците тръгнаха по пътя за Меделен. Щом пристигнаха, слязоха от конете и ги предадоха на пеоните. Те ги отведоха настрана и останаха при тях, като държаха поводите в ръце.

Празникът вече беше в пълния си разгар.

Оживената тълпа се движеше по улиците. Навсякъде се чуваха смехове и провиквания. Цигулки и китари безмилостно пронизваха слуха — започваха танците.

Дон Гутиерес, съпровождан от дъщерите и племенника си, стигна до главния площад, където се издигаше естрадата, предназначена за младите момичета, които пожелаят да вземат участие в танците.

Там вече танцуваха няколко красавици, които очароваха зрителите с уменията и грацията си. Всяка имаше на главата си чаша, пълна с вода, но на земята не се проля нито капка.

Изкуството на танцорките беше възнаградено с бурни аплодисменти, а това насърчи други девойки, които веднага започнаха да танцуват бамба, странен и характерен танц, чиято особеност бе в това, че без да прибегват до помощта на ръцете, танцорките с необикновена ловкост развързват копринените пояси, омотани около краката им.

Веселието все повече се усилваше. Виковете и смеховете ехтяха по-високо, залповете от ракети и бомбички се превърнаха в истинска

канонада. Предприемчивите търговци сновяха из тълпата и предлагаха всевъзможни напитки и ликьори.

Само незапознатият с нравите на страната чужденец не би забелязал, че всички тия танци представляваха всъщност един вид въведение към други, по-интересни за зрителите танци.

Музиката, по-точно китарите замлъкнаха за минута, после по даден сигнал отново зазвънтяха, но музикантите свиреха вече нещо съвсем различно.

Като чу добре познатите звуци, тълпата ги приветства с гръмки викове.

— Пентера! Пентера! — чуваше се от всички страни.

Пентерата е най-любимият андалуски танц в Централна Америка и същевременно триумфът на кокетните Костенас.

Сакраментата и Хесусита се славеха като най-добрите изпълнителки на пентера. По цялото крайбрежие на щата Вера Крус — както в Манансиал, така и в Меделен — те нямаха съпернички в този танц. Целият интерес към фандангото се изгубваше, ако станеше известно, че очарователните млади момичета не ще участвуват в празника.

Многобройните им поклонници приветстваха появянето на девойките на мястото, определено за танците, с възторжени викове „ура“ и „браво“.

В Мексико, където не съществува никакво разграничение между низшите и висшите класи на обществото поради простата причина, че беднякът лесно може утре да стане богаташ, цари и властвува жената. Но тази жена трябва да бъде и красива, и с безупречно поведение. Всеки мъж, независимо от общественото си положение може открито да ухажва която и да е девойка. Никой не намира в това нищо осъдително, тъй като това ухажване има характер на почтително рицарско преклонение и поклонникът, чието ухажване младата девойка приема благосклонно, ще срещне любезен прием и в семейството ѝ, към каквато и прослойка да принадлежи той.

Леките нрави, които са позор за нашата стара Европа, съвсем не са на мода в Испанска Америка. Там, независимо от свободата, с която се ползват, младите момичета, колкото кокетни и жадни за ухажване да са, никога не ще дадат повод да бъде накърнена с нещо безупречната им репутация.

Когато музикантите засвириха ла пентера, всички очи се обърнаха към Сакраментата и Хесусита, но те продължаваха да стоят спокойни и не показваха с нищо, че смятат да вземат участие в танца. Така изминаха няколко минути. Дон Гутиерес разговаряше шепнешком с дъщерите си и ги съветваше да не изпускат случая да се повеселят.

Сакраментата нерешително отправи поглед към дон Мигел.

В тази минута млад елегантен мъж излезе от тълпата и се отправи към дон Гутиерес, като го поздрави с вежлив поклон. Той беше на не повече от двадесет и пет, двадесет и осем години. Чертите на лицето му бяха благородни и правилни, а изражението високомерно и малко презрително. Черните му очи блестяха с мрачен огън и хвърляха надменен поглед към тълпата, която го наблюдаваше.

— Сеньор дон Гутиерес де Леон — каза той с мелодичен глас, като се стараеше да съблюдава всички правила на учтивостта, — нима няма да бъдем удостоени с щастието да видим сред танцуващите сеньорити и вашите дъщери?

— Сеньор дон Рамон Армеро — отговори със същия вежлив тон дон Гутиерес, — всичките ми увещания останаха напразни, може би вие ще успеете да ги убедите.

— Чувате ли какво казва баща ви, сеньорити? — обърна се младият човек към девойките, като се поклони. — Нима фандангото на Малибран и Манансиал^[1] ще затъмнят фандангото на Меделен! Не забравяйте, че единствено вие можете да ни спечелите победата.

Дон Мигел трепна, като видя дон Рамон. Веждите му се навъсиха. Погледите на двамата мъже се кръстосаха и мълчаливо си казаха, че са врагове.

Дон Рамон се извърна с презрителна усмивка. Дон Мигел сведе очи, за да не се забележи святкацията в тях гняв...

— Защо наистина не желаете да изпълните една толкова справедлива молба? — тъжно проговори той. — Смилете се най-сетне, сеньорити, и потанцувайте, щом толкова ви молят за това.

Сакраментата леко побледня и погледна дон Мигел с израз на тъжен упрек. След това размени шепнешком няколко думи със сестра си и каза:

— Добре, аз ще танцувам. Вашата ръка, дон Мигел!

— А вие, сеньорита? — запита дон Рамон, като се обърна към Хесусита и ѝ предложи ръката си.

— Аз ще гледам — сухо отговори тя.

Младият човек с досада прехапа устни, поклони се почтително на девойката и се отдалечи.

Дон Мигел взе ръката на Сакраментата, леко трепереща в неговата, и я заведе до естрадата. Тя се качи, съпроводена от гръмогласните възторжени викове и ръкопляскания на тълпата, която се притискаше все по-близо до мястото за танцуване.

Цигулките и китарите гърмяха с все по-голяма сила и подканваха танцьорките да не се бавят.

При първите стъпки на младото момиче, сякаш по някаква мълчалива уговорка, от всяка страна на естрадата се образуваха две групи зрители: начело на първата стоеше дон Рамон, а на втората — дон Мигел.

Испанските танци съществено се различават от нашите — подобно на древните танци, те имат символичен характер, запазен, изглежда, само от иберийската раса. Тази особеност се изплъзва от повърхностния наблюдател и само внимателното око може да вникне в неговата същност.

Сакраментата бе танцувала вече няколко минути, когато дон Рамон сне шапката си и като се поклони учтиво на девойката, ѝ я подаде.

Почти веднага дон Ремиго пристъпи напред и също подаде шапката си, която тя взе, продължавайки да танцува, като държеше по една шапка във всяка ръка и се усмихваше.

Аплодисментите се удвоиха.

Тогава дон Мигел направи крачка напред и като сне своята шапка, деликатно я сложи на главата на братовчедка си.

Дон Рамон хвърли на съперника си предизвикателен поглед, развърза своя копринен пояс и го наметна върху рамото на девойката, която продължаваше неуморимо да танцува.

На предизвикателния поглед на дон Рамон дон Мигел отвърна с презрителна усмивка, развърза ремъка на шпагата си и препаса през рамото на Сакраментата оръжието с пояса.

Странно зрелище представляваше тази девойка, танцуваща, без да изпуска от ръцете си подадените ѝ неща.

Изведнъж дон Рамон извика с пронизителен глас:

— Внимание!

Музикантите в миг замлъкнаха.

Тогава дон Рамон започна да пее, но не с думите на романса, а импровизация, в която възхваляваше красотата на очарователната танцьорка.

Когато привърши, на естрадата се качи дон Мигел.

— А сега чуйте мен! — извика той с не по-малко повелителен глас и също започна да пее.

По такъв начин младите мъже се замерваха с куплети в продължение на няколко минути.

Най-после Сакраментата, победена от вътрешното вълнение и твърде уморена от продължителния танц, спря и отиде при баща си, който следеше с жив интерес тази сцена.

Изведнъж настъпи тишина. Предстоеше откупуването на залозите, с които бе украсена девойката.

Според обичая за всеки залог трябваше да се заплати по едно медю.

Мъжете побързаха да изпълнят тази последна част от програмата и откупиха от Сакраментата своите вещи.

— За бога, дон Мигел! — с ирония изрече дон Рамон. — Каква великолепно шпага имате! С удоволствие бих я заменил за моя нож.

— Сеньор — отвърна дон Мигел с очарователна усмивка. — Няма нищо по-лесно от това — ще трябва само да ми я отнемете.

— Извинете, сеньор — намеси се едно трето лице, което до този момент не се забелязваше сред тълпата. — Позволете ми аз да разреша спора. Вие сте чужденец, докато аз живея в Меделен вече близо две години и — за бога — искам фандангото да завърши добре.

Непознатият измъкна своето мачете и го забодя в земята между двамата.

— Ура! Дон Луис Морен! Да живее Франция! — завикаха зрителите.

Неочаквано появилият се дон Луис Морен, по-точно Лун Морен, знаменит горски скитник, бе на около четиридесет години, висок, сух, с ъгловати черти на лицето, с енергично и приветливо изражение.

Той, изглежда, беше добре известен на всички и се ползваше с всеобща симпатии.

— Ще ме извините, сеньори — продължи горският скитник, — че си позволявам да се бъркам във вашите работи, но ще се осмеля да

се позова на всички присъстващи и съм убеден, че те също ще ми признаят изключителното право аз да завършва караницата.

Тълпата, така неочаквано призована за свидетел, отговори с оглушителни викове и нестихващи аплодисменти.

Дон Рамон вежливо се поклони на французина:

— Макар да сте чужденец, сеньор, като постоянен жител на Меделен вие имате преимуществото да се биете с мен и аз от сърце приемам вашето предизвикателство.

Въпреки горещото желание на дон Мигел да премери силите си със своя съперник зрителите не се съгласиха и той по неволя трябваше да отстъпи.

— Сеньор дон Мигел — със странна настойчивост му каза французинът, — знаете, че според установения обичай именно така трябва да завърши фандангото, за да докажем на танцьорките уважението, което те напълно заслужават. Аз представлявам жителите на Меделен, които не могат да не се чувствуват оскърбени от грубото поведение на този кабалеро. Позволете ми да му дам един напълно заслужен урок. Бъдете спокоен, ще се видите с него отново — давам ви думата си, че сам ще ви срещна лице в лице.

Докато французинът говореше, дон Рамон почервения, хапеше устни от яд и правеше неимоверни усилия да обуздае гнева си.

— Да свършваме по-скоро с това, сеньор — извика той, — и внимавайте да не получите вие урока, който така самоуверено обещавате да ми дадете!

— Съмнявам се, сеньор — възрази спокойно французинът. — Вие влагате гняв в това, което би трябвало да бъде само борба на вежливост. Твърде сте възбуден. Жал ми е за вас, но ще бъдете победен. Е, какви са условията на двубоя?

— До първа капка кръв! — закрещя едновременно тълпата.

— Добре! До първа капка кръв! Бъдете по-внимателен, дон Рамон — продължи французинът насмешливо, — защото, ако ви раня, вашето мачете ще премине у мен.

— Все още не е в ръцете ви! — гневно възрази испанецът.

— Работа за две-три минути, сеньор — с усмивка отвърна французинът.

Дон Гутиерес и дъщерите му според обичая не можеха да напуснат естрадата.

Двамата противници заеха стойка и си размениха церемониалните поклони.

Дуелът с мачете съвсем не е шега. Това оръжие няма дръжка за защита на ръката и ако не се внимава, един ловко нанесен удар може да ѝ отреже пръстите.

За щастие мексиканците, макар и твърде храбри, имат доста смътна представа за фехтовката и по време на дуелиране, което се случва твърде рядко, разчитат повече на ловкостта, отколкото на познанията си по фехтовка.

Тук трябва да отбележим, че във вътрешните провинции на Мексико дуелът е забранен и се наказва строго. Ако се скарат двама души, в двубоя се използва само нож, не особено опасен поради ловкостта на съперниците и умението им да се предпазват.

Както бе предсказал дон Луис, борбата не продължи дълго. Още при първото нападение дон Рамон бе наранен сериозно в ръката. Двамата отпуснаха своите мачете под аплодисментите на зрителите, които бяха във възторг, че победата оставаше за Меделен и честта на техния празник бе достойно защитена.

— Ето ви моя нож, сеньор — каза дон Рамон, пребледнял повече от гняв, отколкото от раната. — Можете да се хвалите с него. Но, за бога, кълна се в гуаделупската Света Богородица, че няма да е задълго и скоро ще ви го отнема.

— Когато ви е угодно, сеньор — каза през смях французинът. — По всяко време съм готов да ви го връча — с острия край, разбира се.

— Именно по този начин разчитам и аз да си го взема обратно — каза дон Рамон с тон, който за всеки друг, но не и за мексиканец, би прозвучал като хвалба. После се обърна към двете момичета, поклони се сдържано и рече: — Сега съм победен, сеньорити, но щастието е капризно и ако днес е против мен, надявам се друг път да бъде по-благоклонно.

Дон Гутиерес мълчаливо се поклони. Девойките сториха същото.

— Готов съм да ви дам удовлетворение когато пожелаете, кабалеро — каза дон Мигел.

— Няма да забравя обещанието ви, сеньор. Бъдете уверен, че един прекрасен ден ще ви го припомня — отговори той, като се усмихваше. После се обърна към дон Луис: — Ако обичате, само една дума, сеньор.

— Може и две, ако това ще ви достави удоволствие. Аз съм на вашите услуги.

Двамата се отстраниха.

Танците се подновиха с ново увлечение.

Когато двамата мъже се измъкнаха от тълпата, дон Рамон се спря.

— Дон Луис — каза той, — искам да играя с вас открито.

— Добре, макар да не виждам какъв е смисълът на всичко това. Слушам ви, сеньор.

— Не зная какви са вашите намерения — продължи младият мъж, — но знам достатъчно, за да ви намеря когато пожелае. Аз обичам доня Сакраментата. Известно ми е, че тя ме ненавижда, но това съвсем не ме безпокои. Решил съм да се ожена за нея и пред нищо няма да се спра, за да получа ръката ѝ. Както виждате, играя открито. Аз съм богат, а със злато се постига всичко. Чуйте ме добре, дон Луис: давам ви възможност да си помислите до утре вечер. Възползвайте се както трябва от този срок и не забравяйте предупреждението ми, защото, ако се срещнем отново, ще се срещнем вече като врагове.

— Това много ме огорчава, сеньор. За мен би било истинско удоволствие да продължим приятелските си отношения, завързали се при такива благоприятни обстоятелства — с язвителна усмивка отговори дон Луис.

— Прощавайте — каза дон Рамон и се извърна грубо, тъй като усещаше как отново се пробужда у него гневът.

— До нови срещи! — отвърна дон Луис, покланяйки се ниско.

Французинът постоя замислен около минута, после се присъедини към дон Гутиерес и дон Мигел, които се разхождаха с девойките.

— Вървете след мен — каза той полугласно на дон Гутиерес мимоходом, — но се старайте да правите това незабелязано: следят ни.

После спокойно продължи да се промъква през тълпата. Обръщаше глава ту на една, ту на друга страна като човек, изпълнен с любопитство към всичко, което го заобикаля, но същевременно се придвижваше напред, докато стигна мястото, където пеоните с конете чакаха завръщането на дон Гутиерес.

Конят на дон Луис бе завързан наблизо. Той се метна на седлото и тръгна в галоп.

Дон Гутиерес и дон Мигел последваха приятелския съвет на французина, промъкнаха се заедно с дамите си до конете и се отправиха към асиендата.

Когато се загубиха в далечината и последните светлини на Меделен, конниците пришпориха конете и се понесоха в галоп.

Дон Гутиерес реши, че е дошъл вече моментът да запознае дъщерите си с онази част от своите намерения, която непосредствено ги засягаше.

Както можеше и да се очаква, Сакрамента и Хесусита приеха новината с радост. Макар и твърде млади, те бяха истински мексиканки. От детството си бяха привикнали с всички опасности, които породил междоусобната война, затова без страх приеха необходимостта от неочакваното пътуване, още повече че щяха да са съпроводени от баща си, дон Мигел и всичките им предани слуги.

На завоя на една пътека ги посрещна конник, който се провикна, за да привлече вниманието им.

Това бе дон Луис.

— На двадесет мили от тук ни чакат нови, коне — каза той. — До изгрев-слънце трябва да изминете това разстояние дори ако се наложи да изморите всичките си коне!... Вярвам, разбирате колко е важно да не изгубим нито минута!... Напред!...

Тонът, с който изрече тези думи, не допускаше възражение. Двамата мъже разбираха, че ги заплашва сериозна опасност, и без всякакво колебание, застанали от двете страни на девойките, за да ги охраняват, пришпориха конете, следвайки французина, който летеше с бясна скорост напред.

[1] Две селища в околностите на Вера Крус. ↑

ГЛАВА VII

ПЪТУВАНЕТО

От Мексико извеждат два повече или по-малко удобни пътя — единият за Ялапу, а другият за Орисабу.

Естествено обикновените пътници предпочитат да извършват пътуванията си именно по тях.

Обаче контрабандистите и други типове, които имат причини да избягват честните хора и въобще порядъчното общество, са открили и трети път, но той е толкова труден, че се смята за непроходим.

А всъщност това е пътят, по който преминава голяма част от богатствата на Мексико.

Два дни след събитията, описани от нас в предната глава, около четири часа сутринта малък отряд от петнадесетина души се бе разположил на лагер върху един хълм. Той представляваше една от най-високите точки на използвания от контрабандистите път. Беше отчасти окръжен от гора и се издигаше над опасващата го пътека.

Трудно би могло да се избере по-подходящо място за лагеруване. От върха на хълма с поглед се обхващаше голямо пространство и всяко неочаквано нападение можеше да бъде избягнато.

Наблизо се намираше ранчо, нещо като полусрутена колиба, което имаше вид, като че ще рухне при първия порив на вятъра. Пред него се беше разположил лагерът на пътниците.

Денковете бяха наредени един върху друг така, че образуваха нещо като ограда. В средата, завързани за колове, конете и мулетата спокойно дъвчеха люцерна. На няколко крачки от животните около три тлеещи огнища спяха пътниците, протегнали крака към огъня и завити със своите наметала. Един часовей, облакът на карабината си, охраняваше общата безопасност.

Започваше да се развиделява. Гъста пара, подобна на белезникав дим, бавно се надигаше откъм долините. Слънцето беше още ниско на хоризонта, но небето започваше видимо да светлее и предвещаваше скорошното настъпване на деня.

В тази минута откъм гъсталака, окръжаващ лагера, се дочу лек шум и над купчината от денкове се появи главата на човек, хвърлящ неспокойни погледи наоколо. Вместо да вдигне тревога, часовоят се наведе през оградата и протегна ръка на новодошлия, за да му помогне да се прехвърли.

— По дяволите! — шепнешком проговори часовоят, щом приятелят му се озова вътре. — Откъде се появи, приятелю? Помислих си, че няма да се върнеш и бях започнал да изпадам в отчаяние.

— Хм! — отговори нощният посетител. — Извърших продължително пътуване, драги ми Карнеро, и то по много тежък път.

— Вярвам ти, приятелю Педросо, но нямаме време за приказки. Лягай по-бързо на земята и се прави на заспал. Ако този проклет французин се събуди сега, непременно ще разбере, че си се разхождал на лунната светлина.

— Имаш право, приятелю — отвърна Педросо, като легна на земята и се загърна със своето наметало, — предпазливостта никога не е излишна.

— Е какво, там всичко наред ли е?

— Не би и могло по-добре да се нареди.

— Тъй е то — което е добре, си е добре — каза Карнеро, като потриваше ръце. — Струва ми се, че двамата ще свършим добра работа. Хайде, стига сме приказвали. Добре знаеш колко вредно е да се бърби повече, отколкото трябва.

След тези изпълнени с мъдрост думи достойният сеньор Карнеро отново встъпи в длъжността си на часовой.

Почти в същата минута се изправи един човек и разкършвайки се, приближи към него. Той беше дон Луис Морен, или Луи Морен, както предпочете читателят.

Карнеро с видим страх гледаше приближаващия се.

Французинът изглеждаше съвсем спокоен. Нищо в изражението на лицето му не издаваше съмнение във верността на герилероса.

— Е, Карнеро — попита той часовоя, — как прекарахте нощта?

— Не съм затворил очи нито за секунда, милостиви господарю.

— Беше ли всичко спокойно?

— Да, милостиви господарю, всичко.

Дон Луи внимателно огледа наоколо, а после потъна в не особено весели размишления.

Бегълците — това название най-добре подхожда на спътниците на смелия французин — бяха достигнали първите проходи Лас Кумбрес от непрекъсната верига скали, струпани едни върху други. По техните склонове се виеше широк път, прокаран в скалистия масив още от испанците, но беше свършено изоставен от мексиканците, макар че по него ежедневно преминават дилижансите от Мексико.

Французинът много искаше да избегне това място, твърде благоприятно за нападения от засада, но нямаше друг избор: пътеката, по която бяха вървели досега, тук се сливаше с големия път и отново се отбиваше от него едва на половината път от Пуебла.

Дон Луис познаваше много добре опасностите, които дебнат по този път, затова имаше сериозни причини да се безпокои.

Наред с двете враждуващи партии, които се опитваха да се унищожат взаимно, в Мексико съществува и трета, която живее за сметка на първите две и води непримирима война с обществото, ограбвайки от него средства за своето обогатяване.

Водачите на тази партия, която обхваща част от изметта на обществото и разорени от войната хора, се наричат салтеадори — обирджии по големите пътища.

Тези обирджии не трябва да се смесват с разбойниците, които грабят по големите пътища в стария свят.

Сред салтеадорите попадат хора от всички прослойки на обществото, хора с добри маниери, във висша степен вежливи, наричащи се взаимно салтеадори. След приключване на акцията те смело се завръщат в дома си и се появяват в обществото, сред което минават за едни от най-достойните му представители. С чиста съвест си отпочиват и се развличат, докато им се представи отново случай да вземат участие в някоя доходна работа.

Сред тях попадат офицери с всякакви чинове; служители в градската управа, търговци и дори литератори. Трябва да отбележим, че всички те са напълно уверени в безнаказаността на своите похождения, затова действуват почти явно. Това, че когато отиват на работа, налагат маската на почтеността, е резултат по-скоро на усвояния навик, отколкото на необходимост.

Пътниците от своя страна също не се отнасят враждебно към тези рицари на лесното препитание. Разбирайки отлично, че всеки

трябва да живее, те никога не тръгват на път, без да вземат със себе си необходимата за салтеадорите сума.

Всичко се извършва по домашному, без излишни спорове и неприятни стълкновения. Случва се обаче рицарите на големите пътища да срещнат чужденци, които обикновено не се отличават с толкова миролюбив характер и винаги избухват, когато започнат да ги ограбват открито. Смъртно оскърбени от поведението на обречените жертви, в такива случаи салтеадорите безмилостно им ограбват всичко, а ако се наложи, дори убиват пътниците.

С надежда да измамят алчните бандити, някои пътници носели със себе си твърде малко пари, ала салтеадорите приемали това като незачитане на правата им и незабавно взимали съответните мерки, за да урегулират правилното постъпление на доходите. Един ден в Мексико, Пуебло и Вера Крус бе разлепено обявление, което предаваме, без да променяме нито една буква:

„Генералът на салтеадорите, узнавайки, че пътниците кой знае защо се въздържат да вземат на път повече или по-малко прилични суми пари, ги предупреждава, че онези, които не носят със себе си дванадесет пиастъра, ще бъдат подложени на телесно наказание.“

В заключение остава да се прибави, че това обявление беше редовно подписано, наистина с псевдоним, но затова пък добре известен на всекиго.

Ето при какви условия се пътува в Мексико, така че опасенията на дон Луис бяха основателни, защото бегълците трябваше да преминат именно през тази местност, където салтеадори поддържаха постоянна засада.

Докато французинът обмисляше всичко това, дон Гутиерес излезе от ранчото, където бе прекарал нощта, и се запъти към него.

— Вече сте станал? — каза той. — Последен лягате и пръв се събуждате... Просто не зная как да ви благодаря.

— Не се тревожете за това, сеньор, моля ви — весело отвърна французинът. — Аз съм много задължен на дон Мигел.

— Но аз не съм дон Мигел.

— Не е ли все едно, кабалеро? Вие сте негов близък роднина... Освен това за всекиго би било удоволствие да помогне на вашите прелестни дъщери, които са тъй любезни и смели.

— За жалост те са крайно уморени и се боя, че едва ли ще бъдат в състояние да продължат пътуването...

— Днес, а навярно и утре ще се придвижваме твърде бавно — прекъсна го водачът, — а претоварените мулета едва ли ще ни позволят да вървим бързо даже и да искаме.

— Съвсем бях забравил за това... Е, още по-добре, моите бедни момичета ще могат да си отпочинат малко.

По време на този разговор едни от пеоните почистваха конете, които апетитно унищожаваша обичайната утринна порция царевица, пръсната по разстланите одеяла, а други палеха огньовете и приготвяха закуската.

Девоите излязоха от ранчото. Вместо в изящни дамски тоалети, сега те бяха облечени в полумъжки костюми на амазонки, подходящи и удобни за пътуване.

Докато пеоните оседлаваха конете и товареха мулетата, дон Гутиерес нареди да поднесат закуската.

— Далеч ли сме от Мексико, сеньор? — запита Сакраментата.

— Вече не сме далеч, сеньорита.

— А кога ще пристигнем? — полюбопитствува Хесусита.

— Ако не се случи нещо непредвидено, ще бъдем там след три дни, сеньорита.

— Толкова дълго! Но, моля ви, кажете, сеньор, смятате ли, че тук ни заплашва някаква опасност?

— Абсолютно никаква, сеньорита, още повече че сме достатъчно много — отвърна той, като се усмихна.

— Ами салтеадорите? — попита Сакраментата, като че ли предчувствуваше дебнещата ги опасност.

— Салтеадорите са твърде достойни хора, сеньорита, и аз съм убеден, че те ще се постараят да не ни причинят и най-малкото зло.

— Уверен ли сте в това, сеньор? — запитаха едновременно и двете.

— Давам ви честната си дума... Освен това салтеадорите, за които толкова много се говори, съвсем не са толкова страшни, колкото ги представят. Разчитайте на мене, сеньорити, и не се страхувайте от нищо. Дори и да се осмелят да ни нападнат, повярвайте, ще съумея да ги поставя на мястото им.

Успокоени, младите момичета се развеселиха, разговорът премина на други теми и закуската продължи.

Но за пътниците закуската никога не продължава дълго. И сега тя отне само около десет минути.

Сутринта бе великолепна. Полегатите лъчи на слънцето осветяваха планините, покрити със зеленеещи се гори. Над тях се извисяваше снежният връх на Орисаби, очертан сред синеещата далечина на хоризонта.

Групата вървеше по тясна пътека, виеща се край дълбоки пропасти, откъдето се надигаха гъсти пари. Тук започваха знаменитите клисури Лас Кумбрес.

Дон Луис, дон Гутиерес и неговият племенник вървяха начело на групата.

Младите момичета бяха на тридесет крачки зад тях и не можеха да чуят разговора им.

Дон Луис подозрително се огледа наоколо, като че ли искаше да се убеди, че са само тримата, и започна с тон, който ясно показваше колко сериозен ще бъде разговорът.

— Ето това е Лас Кумбрес, сеньори — започна французинът. — След два-три часа най-много ще бъдем обкръжени от салтеадорите.

— Какво говорите, дон Луис — възкликна с безпокойство дон Гутиерес.

— Казвам истината, сеньор. Ето, погледнете в тази посока — протегна ръка французинът, — виждате ли онзи издаващ се напред нос, целия покрит с гора?

— Да, виждам го добре. Намираме се на не повече от три мили от него.

— За нас, поне засега, това няма никакво значение... Искях само да ви кажа, че в тази гора в момента има засада от около тридесет салтеадори, които ни причакват.

— По дяволите! Нима е истина?

— В това съм напълно убеден.

— Да, да — проговори дон Мигел, като поклати угрижено глава. — Зная това място. Именно тук те винаги устройват засади.

— Този нос, по-точно казано този указател, прелива в съседните скали и усои и образува едно твърде голямо, гъсто обраснато пространство, което приютява и добре прикрива салтеадорите.

— Но ние сме петнадесет смели, ловки мъже и ми се струва, че ще съумеем да се справим — каза дон Гутиерес.

— Изслушайте ме внимателно, сеньор. Истина е, че сме петнадесет души, но не сме чак толкова смели. А като се изключат от тях и предателите...

— Предатели? — извика дон Мигел.

— Аз зная кои са — спокойно отговори дон Луис.

— И още никого не сте простреляли в главата?

— Това няма да им се размине. Имам си планове за тях. А сега да продължа... След като извадим предателите, ще трябва да извадим и страхливците.

— О! — промълви дон Гутиерес.

— За Бога, сеньор — каза французинът, смеейки се, — позволете ми да забележа, че се учудвам на вашата наивност... Взели сте със себе си петнадесет слуги и си въобразявате, че те са ви безусловно предани и охотно ще се оставят да ги убият заради вас... А защо? Това би било прекалено глупаво от тяхна страна. Предаността в тази страна, пък и навсякъде, не е нищо друго освен капитал, вложен с голяма лихва. Каква изгода ще имат вашите пеони, ако се оставят да ги избият заради вас? Не разчитайте прекалено много на тях. Може би около шестима не ще побегнат и ще изпълнят своя дълг... Добре! Шестима и ние тримата — това прави всичко девет души... Нима сериозно мислите, че девет души ще успеят да надвият тридесет опитни салтеадори? Не допускам да сте забравили, че с нас пътуват две жени, които трябва да бъдат спасени на всяка цена. При такива условия би било безумие да се мисли за съпротива, а аз ви смятам за достатъчно разумен.

— В такъв случай какво трябва да направим, за Бога?

— Ето това е въпросът. Аз самият вече няколко часа си блъскам главата да измисля нещо, но не ми се удава. Час по-бързо трябва да намерим изход, защото твърде скоро ще се озовем в устата на вълка...

— Какво трябва да се направи? — едновременно запитаха двамата мъже, силно разтревожени.

— Засега още не зная... Нека поразсъдим по-спокойно... Но още сега искам да ви попитам: бихте ли ме упълномощили да действам от ваше име?

— Разбира се — бързо отвърна дон Гутиерес.

— Тоест — продължи французинът, — вие ми предоставяте пълна свобода да действам за общите интереси и предварително ще приемете да постъпвам така, както аз преценя за необходимо?

— Да.

— Това вече ме улеснява. И ще потвърдите всички задължения, които бих поел от ваше име?

— Кълна ви се!

— Само преценете какво ще обещаете, дон Луис — каза с глух глас дон Мигел. — Ще трябва да избавите моите братовчедки от всякакво оскърбление.

— Ще се постарая, макар човек да няма право да обещава повече от това, което знае, че може да изпълни. Но кълна ви се, дон Мигел, че съм готов да умра, но да не допусна който и да е салтеадор да докосне с върха на пръстите си вашите братовчедки.

— Благодаря ви, дон Луис — с развълнуван глас изрече дон Мигел, като му протегна ръка. — Зная вашето благородно сърце и ви се доверявам.

— Ето какво трябва да направите според мен, сеньори: постепенно забавете хода на кервана, така че между вас и мен да има поне сто крачки; дръжте оръжието си готово, в случай че се наложи да се сражаваме, но не предприемайте нищо, преди аз да ви наредя. Иначе ще загинем... Веднъж започне ли бой, нищо няма да ни спаси. Решено, нали?

— Във всичко ще ви се подчиняваме.

— Добре. А сега разчитайте на Божията милост! Не забравяйте какво ви казах и ме оставете да вляза право в капана.

След това той махна с ръка, запали пура и като пришпори коня си, бързо се озова доста далеч от испанците, които възпираха своите коне, за да дадат на кервана време да ги доближи.

ГЛАВА VIII

САЛТЕАДОРИТЕ

Дон Луис продължаваше да язди бързо напред и с всяка минута все повече и повече се приближаваше до мястото, където салтеадорите бяха устроили засадата.

Лицето му бе спокойно и безгрижно. Никому не би хрумнало в главата, че този човек, който с такова блаженство пушеше пурата си, знаеше отлично каква опасност го дебне напред и даже би могъл да покаже къде точно ще се появи.

Французинът, забравихме да споменем това, беше въоръжен от главата до петите: дръжките на два шестцевни револвера се подаваха от кобурите на седлата; два също такива револвера бяха затъкнати в пояса му; на портупея му висеше дълга шпага, а в ботуша му бе пъхнат нож; към седлото бе прикрепена двуцевна карабина със забоден на нея щик като сабя — с една дума, почти в един миг би могъл да даде двадесет и шест изстрела, без да смятаме хладното оръжие.

Испанците тревожно следяха приближаването на французина, който вече се намираще на незначително разстояние от засадата.

Щом дон Луи стигна до указателя, на няколко крачки пред него изведнъж се появи елегантно облечен конник върху прекрасен породист кон. Лицето му бе закрито от черна кадифена полумаска.

— Извинете, кабалеро — вежливо проговори непознатият, — ще бъдете ли така добър да ми дадете огън?

— С най-голямо удоволствие, кабалеро — отвърна французинът, без да се смущава. И като спря коня си, подаде пурата на непознатия.

Той я взе и запали своята.

В това време дон Луис се любуваше като познавач на коня на непознатия.

— Какъв прекрасен кон имате, кабалеро! — рече той. — Искрено ви поздравявам, че го притежавате.

— Да, не е лош — отговори непознатият, докато връщаше пурата, покланяйки се.

— Точно такъв кон съм мечтал да имам — продължи дон Луис.

— Вярвам ви, кабалеро, но преди това, извинете, бих желал да ви задам един въпрос, ако ми позволите.

— На вашите услуги, кабалеро — каза французинът, като се поклони учтиво.

— Вие навярно сте от групата пътници, която приближава насам?

— Да, сеньор, пътувам с тях.

— Така и предполагам. Но защо тогава сте се отдалечили толкова от другарите си?

— За това има много причини, кабалеро — усмихнато отговори дон Луис.

— Ще бъдете ли така добър да ми ги съобщите, сеньор?

— Защо не? — каза французинът все така усмихнат. — Първо, исках да се срещна и да преговарям с вас, сеньор.

— Да преговаряте с мен? — учуди се непознатият. — Навярно се шегувате?

— Ни най-малко, уверявам ви.

— Нима сте знаели, че ще ме срещнете тук?

— Да, сеньор — отговори французинът натъртено, — и не само вас, но и съпровождащите ви конници, които кой знае защо така упорито се прикриват, вместо да се появят.

Непознатият го изгледа внимателно.

— Очевидно сте твърде смел човек, сеньор.

— Всякога са ми го казвали, кабалеро.

— Е, щом сте знаели, че ще ме срещнете, и щом желаете да говорите с мен, аз ви слушам, сеньор.

Дон Луис вдигна дясната си ръка.

Пътниците спряха.

— Какво правите, сеньор? — запита непознатият.

— Давам знак на моите приятели да спрат, за да можем да поговорим свободно.

— Е, ами ако аз бях заповядал на моите спътници да се появят? — запита той след това.

— По всяка вероятност биха изпълнили заповедта ви, но каква полза ще имате от това? — безгрижно отвърна дон Луис.

— Чакам да ми обясните — каза непознатият.

— Разбира се, сеньор. Но преди това позволете ми да ви попитам нещо. Нали не греша, като ви смятам за водач на тези достойни кабалерос, които се крият в гъсталака?

— Предположете, че е така — отвърна непознатият.

— Простете, но бих желал да съм сигурен в това.

— Е, добре, аз съм водачът на тези кабалерос.

— Вие сте четиридесет души, нали?

— Ние сме точно двадесет и пет... Може би ви се струва, че сме твърде малко?

— Може би... Вярно, ние сме само петнадесет, но затова пък отлично въоръжени, както виждате.

— Това не е зле.

— Така е, нали? Но въпреки това бих желал, ако е възможно, да избегнем стълкновението.

— Всеки припечелва хляба си, както умее, сеньор. Лоши времена настанаха.

— Да, търговията върви зле... Именно заради това искам да ви направя едно предложение.

— Предложение?

— Кълна се в честта си, да. Надявам се, че не държите непременно да се сражавате с нас.

— Ако това може да се избегне...

— Разбира се. Ето как стоят нещата: ние сме петнадесет души...

— Това вече го казахте.

— Точно така. Ще ви дам по унция и половина за всеки пеон, което прави осемнадесет унции.

— А за господата?

— По пет унции за всекиго.

— Значи всичко двадесет и три унции?

— Да. Това е доста солидна сума.

— Смятам, че е малко.

— Чух отлично думите ви, но признавам си, не разбирам как може да намирате такава сума за недостатъчна.

— Защото не включихте откупа за дамите.

— Наистина, съвсем бях забравил за тях. Ще получите още двадесет унции за двете дами.

— Има и още нещо.

— Какво?

— Натоварените мулета.

— Хм. Събрали сте доста подробни сведения.

— Прав сте, сеньор.

— Това е съвсем очевидно... Готов съм да прибавя още седем унции за мулетата и с това целият откуп става петдесет унции. Това вече е доста значителна сума.

— И все пак недостатъчна.

— Какво? И петдесет унции ли ви са малко?

— На мен са ми нужни сто унции — невъзмутимо заяви непознатият.

— Знаете ли какво ще ви кажа? Проявявате прекалено големи претенции.

— Така ли мислите?

— Да.

— Позволявате си да мислите така, защото забравяте най-главното: че ако поискам, мога да завладя цялото ви имущество.

— Такава стъпка ми се вижда твърде рискована, сеньор — студено забеляза французинът, — но за да ви докажа желанието си да свършим цялата работа мирно, ще изпълня искането ви. Ще получите сто унции.

— Кога?

— След десетина минути. Или ви се виждат твърде много?

— Не, съгласен съм. Но преди да приема окончателно предложението ви, трябва да се посъветвам със своите другари.

— Защо не, посъветвайте се, сеньор.

— Не се ли боите от тях?

— Забравяте, сеньор — каза французинът, свивайки презрително рамене, — че разполагам с двадесет и шест изстрела, а вие сте всичко двадесет и пет души.

Тази дързост беше напълно в мексикански дух и се поправи на непознатия.

— Добре — каза той, — вие сте истински мъж.

Дон Луис мълчаливо се поклони.

Салтеадорът плесна два пъти с ръце и почти за миг група мъже, маскирани и добре въоръжени, възседнали хубави коне, излязоха от гората и заобиколиха своя предводител.

Французинът се отдръпна настрана, за да не пречи на съвещанието.

Водачът им предаде предложението на дон Луис.

Доколкото французинът можеше да съди по жестовите и изражението на лицата им, салтеадорите отказваха да приемат тези условия. Той вече се готвеше да даде знак за нападение и същевременно проверяваше дали оръжието му е в изправност, ако се наложи да действа.

Междувременно препирните, изглежда, започваха да стихват. По-голямата част от салтеадорите се присъединиха към водача си.

Само двама упорствуваха и продължаваха да държат на своето.

Началникът ги накара да замълчат, после се приближи към дон Луис.

— Съгласни сме — каза той. — Къде са парите?

— Сега ще ги донеса.

— Вървете и се върнете колкото може по-бързо, в противен случай не отговарям за нищо.

— А аз отговарям за всичко — отвърна французинът с подигравателен тон.

После обърна коня си и в галоп се отправи към пътниците, които с тревога очакваха резултата от преговорите.

— Е, какво направихте? — запитаха го дон Гутиерес и дон Мигел, когато стигна до тях.

— Всичко е уредено — отвърна французинът, — но за съжаление ще ви струва скъпо.

— Глупости! — извика дон Гутиерес. — Само да се отървем от тях.

— Съгласен съм с вас.

— Значи те приемат да вземат откуп? — попита дон Мигел.

— Да, но е твърде голям — сто унции.

— Бих дал четворно повече, само да се измъкнем невредими — каза весело дон Мигел.

— Давайте ги по-бързо. Те с нетърпение чакат парите.

Двамата мъже забъркаха в джобовете си и му дадоха исканата сума. Отрядът тръгна. Дон Луис вървеше напред.

Салтеадорите се бяха наредили в полукръг около своя предводител.

— Ето уговорената сума — каза французинът и връчи пълната със злато кесия. — Направете си труда, сеньор, да ги преброите.

Непознатият взе кесията и започна да брои.

Докато бе зает с това, няколко души от окръжаващите го шепнешком разговаряха помежду си, после изведнъж се нахвърлиха върху пътниците със саби и пистолети.

— Измамни сме! — извика дон Луис и стреля с револверите си срещу нападателите.

Пътниците се стараеха да се държат твърдо и се приготвиха за защита.

Стълкновението ставаше неизбежно. За щастие в този момент се намеси водачът. Той застана смело между двата отряда и като се обърна към другарите си, извика със строг глас:

— Какво означава това, войници? Нима искате да опетните своята чест, като погазите дадената дума? Назад! Заповядвам ви! Ще убия като куче всеки, който се осмели да не се подчини!

Бандитите отстъпиха.

Един от тях лежеше на земята. Той не беше ранен. Дон Луис стреля в коня му и благородното животно повлече конника със себе си, стоварвайки го почти в краката на французина.

При падането връзките, които прикрепяха маската му, се скъсаха и тя се смъкна от лицето му.

— Ооо! Сеньор дон Рамон Армеро! — каза французинът, като се усмихна подигравателно. — Бог ми е свидетел, за мен е голямо удоволствие да ви видя пак. Бях уверен, че това сте именно вие. На вас обаче пак не ви провървя. Вторият опит, сеньор, излезе също така неудачен, както първият. Съгласен ли сте с мене?

Дон Рамон — това бе действително той — нададе яростен вик и като скочи мигновено, като тигър се хвърли с нож в ръка върху дон Луис.

Французинът обаче явно знаеше какъв човек има насреща си и беше нащрек. Тозчас освободи крака си от стремето и с един удар на ботуша си събори злодея на земята. Той се свлече и притихна като мъртъв.

В това време водачът на салтеадорите се приближи до французина.

— Сумата е точна, сеньор — каза той. — Можете да продължите пътуването си, но ви предупреждавам, не предприемайте ново нападение — това ще ви струва скъпо.

— Сеньор, не аз нападнах. Само се защитих. Но и вие, повярвайте ми, не се опитвайте да ме заплашвате — не ще ви се размине леко.

Измежду редовете на салтеадорите се чу ропот.

— Смятате ли — прокънтя гласът на французина, — че ако бях сам, щях така безропотно да си платя откуп? Кълна се в Бога, никога не бих сторил това и със сила щях да си пробия път, за да продължа.

— Престанете да се хвалите, кабалеро. Сбогом! — сухо отвърна салтеадорът.

Дон Луис презрително сви рамене и не отговори.

— Напред! — извика той на пеоните.

Те подкараха мулетата.

Французинът гледаше как се източиха пред него. Когато всички изчезнаха зад завоя и той остана сам сред салтеадорите, струпали се на няколко крачки от него, извади револверите си и извика силно:

— Е, време е да си вървя, разбойници! Няма ли някой да се опита да ме спре?

Никой не отговори.

По даден от водача им знак те обърнаха конете си и в галоп потеглиха към гората, сякаш потънаха в нея.

Дон Луис се разсмя.

— Колко жалко, че с нас имаше жени! Така ми се искаше да дам урок на тези негодяи!

След това пъкна револверите в кобурите и се отдалечи, поглеждайки от време на време назад, сякаш да се убеди, че салтеадорите наистина повече няма да ги безпокоят.

Когато и той на свой ред изчезна от погледа на разбойниците, откъм гората излезе крадешком един човек и оглеждайки се предпазливо, приближи към дон Рамон, когото салтеадорите бяха изоставили прострян на земята. Мъжът го повдигна, метна го на гърба си, постави го под едно дърво и грижливо започна да го свестява.

Това беше капитан дон Ремиго Диас.

Не мина много време и дон Рамон отвори очи.

— О, вие ли сте, дон Ремиго? — попита с неуверен глас. — Благодаря ви за грижите.

— Не си струва да се говори за това, сеньор. Приятелството ме задължава.

— А къде са останалите?

— Кой ги знае! Щом си разделиха получения откуп, се пръснаха в различни посоки.

— И ме изоставиха?

— Да! Но аз се сетих за вас и се върнах.

— Още веднъж ви благодаря, дон Ремиго. Няма да забравя помощта, която ми оказахте сега. Какво стана с проклетия французин?

— Отиде си спокойно, като че ли е тръгнал на разходка, надсмивайки се над нас.

— Ах, дяволът! Ще му отмъстя дори ако трябва да го преследвам до самия ад!

— Не забравяйте, че е твърде опасен противник и ще ни причини немалко неприятности.

— Да, да, той е смел — отвърна дон Рамон със зловеща усмивка, но нали знаете, че малката коралова змия убива ягуара? Аз ще убия дон Луис Морен.

— Значи няма да се върнем във Вера Крус?

— Не, хиляди пъти не, във всеки случай не преди да си отмъстим.

— Ще ви напомня, че сега дон Луис отива в Мексико, а къде смята да отиде оттам, не е известно.

— Затова пък аз зная. Но се надявам, че не ще му се удаде да напусне Мексико.

— Дано ви чуе небето, драги сеньор. Бих отстъпил мястото си в рая, което, надявам се, ми се полага, само и само да успеем да осъществим това, което сме замислили. Но в Мексико ще се озовем сред привържениците на изменника Мирамон и трябва да приложим цялата си хитрост, за да не ни открият.

— Бъдете спокоен за това. Аз съм достатъчно богат и имам много приятели там.

— Уви! — въздъхна дон Ремиго. — Аз нямам нито едното, нито другото.

Дон Рамон злобно се усмихна.

Капитанът продължи:

— Какво ще правим сега? Още сме далеч от Пуебла.

— Е, струва ли си да говорим за това? Все някак ще стигнем.

— Така е, но вашият кон е убит, а моят твърде изморен и много бавно ще се придвижваме... Освен това сте ранен... А да, вие ще се качите на моя кон.

— Благодаря. Чувствувам се съвършено разбит. Този негодник ме рани в гърдите.

Дон Ремиго стана, навлезе в гората и след малко се върна, водейки коня си за юздите. После помогна на приятеля си, по-точно на съучастника си, да се качи на коня и бавно поека в посока към Пуебла.

ГЛАВА IX

МЕКСИКО

Със започването на мексиканската война и особено след превземането на Пуебла Мексико привлече вниманието на журналистите и те един през друг се надпреварваха да поднасят на публиката сведения и описания на този град.

За жалост или поставилите си тази цел журналисти нямаха възможност да събират точни сведения, или пък, което е по-вероятно, не се бяха погрижили достатъчно да ги потърсят, но повечето от данните и описанията са съвсем непълни и съдържат неверни твърдения.

Ето какво разказват старите хроники за този град.

В началото на 1140 година, по времето, когато крал на Гуетсина бил Тецкуко, мексиканците проникнали в тази страна и стигнали до мястото, където е сега Мексико. То съставлявало част от владенията на Акулгуа, владетеля на Атцкапутцалко.

Макар че мексиканците се появили по тези места не в 1140, а едва в 1142 година, американската Венеция започнала в действителност да се заражда от лоното на водата.

Нарочно подчертахме последните думи. В повечето описания се твърди, че градът Мексико е основан близо до езерото Тецкуко, докато по-точно е да се каже сред езерото — това далеч не е едно и също.

Подобно на своята европейска сестра Венеция, с името Мексико се наричало на първо време едно голямо село, съставено от порутени колиби, които служели за временно убежище на бедните рибари. Постоянните нападения на диваците обаче принудили мексиканците, заселили се първоначално разпръснати на многобройните малки островчета, да осъзнаят необходимостта да се обединят, за да могат да оказват съпротива срещу враговете. Благодарение на храбростта и търпението си успели да си построят наколни къщи и да създадат онези плуващи градини, забележителни по своята неповторимост. В тях те отглеждали зеленчуци, индийски пипер, царевица, от които, заедно с лова на водни патици, се прехранвали.

Смятаме за необходимо също да поправим и грешката, направена от един съвременен писател, който приписва основаването на този град на ацтеките и го нарича Теноктилан вместо Темикститлан, което всъщност е и сегашното название на града.

По време на първите боеве между мексиканци и испанци градът Мексико бил почти напълно разрушен. Четири години след окончателното му завоюване бил наново изцяло построен от Фернандо Кортес. Макар изграждането му да ставало по стария план, новият град се различавал много от предишния. По-голямата част от каналите били засипани и заменени с павирани улици. Великолепни дворци и богати манастири се извисили като по чудо. Градът добил напълно испански облик.

Оттогава водите на езерото все повече и повече снижавали нивото си. Те се отдръпнали и само в най-старите квартали са останали няколко кални блата — последни следи от древните канали.

Мексико се намира на еднакво разстояние от двата океана и е с надморска височина 2280 метра, тоест на едно равнище с планината Сан Бернар. Има чудесен умерен климат. От едната му страна се издига планината Попакатепетъл с димящия си кратер, а от другата — Ицтацигуалт, или Бялата жена. Покритите с вечен сняг върхове на тези планини се губят в облаците.

Мавританската архитектура на сградите, къщите, боядисани в светли цветове, многобройните кубета на черквите и манастирите, чиито жълти, сини или червени цветове, позлатени от залязващото слънце, багрят цялата столица, и топлият благоуханен ветреца, играещ си сякаш с гъстите клони на дърветата — всичко това придава на града източен характер и поражда погледа със своето великолепие.

Казахме вече, че град Мексико е бил възстановен по стария план. Както и по времето на Монтекуцума, той е разделен на четири главни квартала. Всички улици се пресичат под прав ъгъл и извеждат на Пласа Майор — по пет главни артерии, а именно: улиците „Такуба“, „Монтериля“, „Сан Доминго“, „Монеда“ и „Сан Франциско“.

Всички испански градове в Новия свят са изградени по един шаблон и всеки има по един Пласа Майор, подобен на другите.

В Мексико от едната страна на площада се намират катедрата и олтарът, а от другата — дворецът на председателя на републиката, където са и канцелариите на четирите министерства, казармите,

затворът и други обществени институции. На третата страна е общината, а четвъртата представлява пазарът Портал де Лас Флорес, който единствен е оцелял от времето на бялата древност.

Откъм пазара площадът е украсен с портали или манастирски сводове. До стълбовете им са подслонени евангелистски пастори, търговки на питки от царевично брашно и продавачи на разхладителни напитки.

* * *

Французинът посъветва дон Гутиерес да заобиколи Пуебла и да продължи направо за Мексико.

Дон Луис, върху когото все още лежеше грижата за безопасността на кервана, го преведе през глухи неизвестни пътеки до самия град. Стигнаха там три дни след срещата си със салтеадорите, без да им се случат никакви премеждия даже при преминаването на известната със зловещата си слава гора Дел Пинал.

Когато пътниците излязоха на гигантското шосе, завършващо при бариерата Такуба, се разнесе вечерният черковен звън.

В мексиканската столица е забранено да се яздат коне по улиците от залез до изгрев-слънце.

Щом стигнаха до бариерата, пътниците спряха в хана, където решиха да оставят товарните животни, конете и съпровождащите ги слуги.

Мексиканските ханове по нищо не приличат на европейските. Грижите на съдържателите се ограничават единствено с това да дадат на пътниците вода и прибори за хранене. Всичко останало те сами трябва да си набавят. Ако имат провизии, толкова по-добре, ако нямат — лягат си гладни. Но и удобното нощуване си е тяхна работа — стопанинът на хана е длъжен да им даде само креват с обтегната на рамка волска кожа вместо дюшек или пух.

Затова повечето притежатели на ханища са хора крадливи и дръзки. Те одират кожата на пътника с цени, каквито им хрумне, и приемат само оня, който им се понрави.

По щастлива случайност дон Луис отдавна познаваше стопанина на хана, в който доведе дон Гутиерес и спътниците му в този късен

час. Винаги бе поддържал с него добри отношения и неведнъж му бе правил услуги.

Заради приятелството си с французина ханджията се показва сговорчив и вежлив дотам, че даже се съгласи, разбира се, срещу заплащане, да осигури на пътниците всичко, от което се нуждаят.

Девойките изнемогваха от умора. Не можеше и да се мисли да изминат пеша целия град, за да стигнат до улица „Примера Монтериля“, където се намираше къщата на дон Гутиерес.

Като свърши с необходимите приготовления за нощуването, дон Гутиерес нареди да донесат вечерята. След като се нахраниха, Сакраментата и Хесусита се оттеглиха да спят, а тримата мъже запалиха цигари и останаха да поприказват.

— Ето ни най-после в Мексико! — изрече с облекчение дон Гутиерес. — Слава Богу!

— Сигурно не възнамерявате да останете дълго тук? — попита дон Луис.

— Колкото е възможно по-малко, сеньор. Знаете колко е важно за мен да отпътувам, преди да е настъпила катастрофата. Отрядите на Хуарес вече обкръжават града от всички страни и скоро Мексико ще бъде обсаден, а аз не искам да прекарам тук обсадата. Нима имаше смисъл да бягам от Вера Крус, излагайки се на толкова опасности, за да се оставя да ме заловят в Мексико?

— Да допуснем, че ще останете тук около осем дни.

— Най-много, макар че ми се иска да заминем по-скоро, ако това е възможно.

— Много добре. В такъв случай смятам за ненужно да влачим багажа ви в града. Най-добре е да го изпратим още утре в Гуадалахара. Пътят в тази посока все още е свободен и пеоните ви ще бъдат вън от всякаква опасност. Когато решите да заминете и вие, ще ви бъде значително по-лесно да се измъкнете от града, ако ви заплашва опасност или арест.

— Не бях се сетил за това. Хрумването ви е чудесно, дон Луис. Още утре моите пеони ще тръгнат за Гуадалахара. Те няма да изминават дневно големи разстояния и ще успеем да ги стигнем след няколко дни.

— Добре, този въпрос е вече решен! Да, искам да ви кажа още нещо... Съветвам ви да оставите при себе си двама от пеоните си:

онези, които дон Мигел нае преди заминаването ви.

— Карнеро и Педросо? — проговори дон Мигел.

— Да.

— Признавам, твърде малко ги познавам, но и малкото, което знам за тях, не ми вдъхва доверие.

— Затова пък аз ги познавам достатъчно добре: тези двама негодници, в някои случаи, признавам, твърде полезни, са достойни за обесване. Трябва да ги държите постоянно под око. Послушайте ме, дон Гутиерес, оставете ги с вас.

— Ще постъпя така, както ме съветвате, сеньор.

— Е, след като обсъдихме всички въпроси, време е да ви пожелаем лека нощ, дон Гутиерес — каза французинът и стана. След него стана и дон Мигел.

— До утре, сеньори — отвърна дон Гутиерес, като ги изпращаше до вратата. — Надявам се да получа от вас добри новини.

— Ще се постараям, сеньор.

Двамата мъже се сбогуваха и напуснаха стаята.

Беше вече девет часът. Нощта изглеждаше прекрасна — една от онези светли и прозрачни нощи, съвсем непознати за нашия климат. Тъмносиньото небе сияеше с неизброимо множество ярки звезди. Лек вятрец поклащаше тръстиката в езерото и тя се люлееше с тайнствен шепот.

Известно време мъжете повървяха смълчани един до друг.

— Какво ви е, дон Мигел? — запита най-сетне французинът. — Изглеждате някак особено потиснат.

— Наистина ми тежи нещо на душата, дон Луис — отвърна унило младият човек.

— Не разбирам какво би могло да помрачи настроението ви така внезапно.

— Защото нищо не знаете, сеньор — отвърна дон Мигел, като се опитваше да сподави въздишката си.

— Ще зная, ако ми кажете — възрази французинът.

— Защо да скривам от вас това, което твърде скоро може би ще научите от другиго?

Но какво има, приятелю. За Бога, кажете ми. Вие просто ме плашите!

Бяха стигнали почти на ъгъла на Пласа Майор. Той сияеше в многоцветни светлини. Прекарали деня затворени в домовете си поради горещината, хората се тълпяха на площада и вдишваха блажено свежия нощен въздух.

— Искате ли да влезем в това кафене? — предложи дон Мигел.
— Там можем да поговорим по-спокойно, отколкото сред това множество.

— Както желаете.

Влязоха в заведението, където се продаваха и разхладителни напитки, и седнаха на една, масичка до вратата. Дон Мигел поръча за двамата ликьор от тамаринди^[1] и като изчака сервитьорът да се отдалечи, каза:

— Приятелю, време е да споделя това, което ме измъчва така силно: аз излъгах вуйчо си.

— Вие сте излъгали? Вие? — извика дон Луис. — Не сте способен на такова нещо!

— Благодаря ви — отвърна младежът с горчива усмивка. — Но за жалост е истина. Излъгах го, но не съм виновен за това — побърза да прибави той.

— Признавам, че не ви разбирам добре и чакам да хвърлите малко светлина в този хаос — каза дон Луис.

— Моят баща не е в Мексико и няма да дойде тук... Той не може да дойде.

— Какво говорите?! — извика учудено французинът.

— По заповед на губернатора на Сонора баща ми е задържан в асиендата Агуас Фрескас^[2]. Той е под наблюдение и не само не може да помогне на вуйчо ми да избяга, но сам се нуждае от неговата помощ. А сега ме посъветвайте какво да направя?

— Хм! Признавам, дон Мигел, случаят е сериозен.

— Боже мой, това и аз го зная! — извика младежът.

— Сериозен е, но не виждам нищо, което би могло да ви доведе до отчаяние. Ще се опитам и надявам се с Божията помощ да успея да ви избавя от това положение.

— О, приятелю, цял живот ще ви благославям!

— Това също не е толкова необходимо — отвърна усмихнат французинът. — Вие също ми помогнахте в беда, дон Мигел. Сега е мой ред и Бог ми е свидетел, че ще направя всичко, което е по силите

ми. А сега нека изясним как стоят нещата... Ако не се лъжа, асиендата Агуас Фрескас се намира в околностите на Рио Гила?

— Да, приятелю, на самата територия на команчите. Както знаете, там именно се намират най-богатите златни залежи, които са владение на баща ми.

— Странно е, че господин Де Сетина си е избрал точно това убежище!

— Нямаше друг избор. Губернаторът на Сонора го принуди чрез измама и хитрост набързо да напусне къщата си и да избяга от Питика посред нощ. По това време в града открито се говореше, че щели да го разстрелят.

— Да, да — продума французинът с гневни проблясъци в очите. — Добре познавам генерал Алварес. Но какви са мотивите му за всичко това?

— Никакви. Просто баща ми е испанец — това е всичко.

— Да, за него е достатъчно, че е чужденец. Той постъпва еднакво както с французите, така и с кастилците... Уверен съм, че би могъл да разстреля без всякакви основания и баща ви, както уби, прикривайки се зад закона, моя нещастен съотечественик Гастон де Раусе.

— Напълно възможно е... Баща ми се уплаши и избяга. Само едно убежище му се струваше сравнително надеждно — Агуас Фрескас, — защото се намира на индианска територия...

— Да, да, Алварес няма да рискува да иде да го търси там. Но вие ще трябва да се промъкнете до асиендата, а това е много трудно. Да не говорим, че ще се наложи да преминем цялата индианска територия, за да стигнем до Гуаямас, и то така, че шпионите на Алварес да не попаднат по следите ни. Но това, кълна се в спасението на душата си, е много трудна задача. Не трябва да забравяме, че с нас има и две жени.

— Не може ли да ги оставим в някой пограничен град?

— Много умно го измислихте, дон Мигел!... Алварес ще открие сенъоритите и ще ги задържи като заложници.

Младежът отчаяно наведе глава.

— Как да постъпим? — прошепна той.

— Главното е да не се отчайваме и добре да премислим всички възможности. Или сте забравили старата кастилска поговорка „Има изход от всичко, освен от смъртта“? Ако не се лъжа, ние сме живи и

здрави — значи нищо не е изгубено. Вашият вуйчо познава ли крайбрежието на Тихия океан?

— Никога не е ходил по-далече от Мексико.

— Прекрасно. Нещата се опростяват. Ще го поведем накъдето поискаме. Преди това обаче трябва да наемем хора, познаващи добре територията на индианците и достатъчно храбри, за да не отстъпят пред страха да бъдат скалпирани.

— Къде ще намерите тук такива хора?

— В Мексико с пари може да се намери всичко.

— О, пари имаме.

— Тогава ще имаме и хора... Сега е полунощ — най-подходящото време. Ако не бързате, елате с мен. Ще ви заведа на такова място, където ще имам честта да ви представя пълна колекция от най-изпечени мошеници... Наетите от вас герилероси са същински агънца в сравнение с тези субекти.

— Дявол да го вземе! Ненадминат сте в сравненията! — усмихна се обнадежден младежът.

— Вървете с мен и сам ще се убедите.

Те станаха от масата и напуснаха кръчмата.

[1] Южноамерикански плод. ↑

[2] Прясна вода. ↑

ГЛАВА X

ВЕРТЕПЪТ

Във всички столици и на Стария, и на Новия свят не са малко такива домове, които като че ли напук на всичко, което става, са отворени нощем и затворени денем. Тия вертепи са свърталище на цялата измет на цивилизацията. Тук се събира утайката на обществото, чиито представители пият, танцуват, прахосват злато, сребро и всякакъв род ценности, в по-голямата си част добити чрез грабежи и убийства.

В Европа подобни домове се намират под особено строгия контрол на полицията, което ѝ дава възможност да хвърля понякога мрежите си и да се добере до някои дълго търсени престъпници, които никога не биха попаднали в ръцете на закона, ако не съществуваха тези вертепи.

В Мексико е съвсем различно. Тези вертепи, тъй наречените велорийос, внушават такъв ужас на затворническите надзиратели и низшите служители на градската полиция, че се боят да влизат в такива домове. Нещо повече, те не се осмеляват дори да обикалят из улиците, където се намират тези дворци на престъпния свят.

Единствено мексиканските вертепи се славят обаче с това, че сред тях има представители от различни слоеве и класи на обществото. Там намират приют със стоическо равнодушие и победените от всички партии, които последователно завладяват властта.

Към един от тези вертепи дон Луис поведе дон Мигел.

Градските улици все повече опустяваха. Двамата мъже нарядко вече срещаха закъснели граждани, които бързаха към домовете си и се озъртаха, страхувайки се да не ги срещнат крадци.

Така вървяха около половин час, като се промъкваха по пустите и тъмни улици.

Най-сетне дон Луис зави в мрачна уличка близо до един от каналите и спря пред някаква къща с доста подозрителна външност. Над проядената от червеи врата зад един транспарант се виждаше бледа светлина.

Прозорците бяха осветени, а на двора се чуваше жалният вой на пазещите кучета.

— Тук — каза дон Луис на своя спътник. — Не се учудвайте на нищо. Старайте се незабелязано от другите постоянно да държите с едната си ръка кесията, а с другата револвера, за да сте готов да действувате, ако се наложи.

— Къде сте ме довел?

— В главния вертеп на столицата — прелестно местенце за изучаване на местните нрави — рече иронично той. — Сам ще се убедите.

После по особен начин почука три пъти с дръжката на ножа си върху дървената врата.

Изминаха няколко минути.

Виковете и пеенето, които се чуваха отвътре, внезапно спряха. Настъпи пълна тишина.

Чуха се тежки стъпки, приближаващи бавно. После вратата едва се откряна. Това бе съпроводено с тракането на желяза и кънтящия звън на ключове, който можеше да засрами дори един затвор. Това е така, защото в Мексико нощните нападения са толкова чести, че за да не бъдат изненадани, гражданите прикрепват към крилото на вратата желязна верига, която не дава възможност на крадците да проникнат в къщата.

Една глава, омотана с дрипава и омазана шарена кърпа, нерешително се подаде от образувалия се отвор и пьянски глас грубо запита:

— Кой сте вие, дявол да ви вземе?

— Приятели — отговори бързо дон Луис.

— Защо сте се довели по това време и безпокоите честните хора, които мирно разговарят с приятелите си? — продължи да мърмори човекът с омотаната глава. — Вървете по дяволите! — И той направи движение, като че иска да затвори вратата.

— Почакай, говедо! — извика сърдито дон Луис. — Нима не можа да познаеш Пантерата?

— А! — проговори човекът, като показва отново изплашеното си лице. — Кой говори тук за Пантерата?

— Аз, глупчо!... Или вече си се напил дотолкова, че ти е изветряла паметта?

Без да отговори, човекът вдигна фенера и отправи светлината право към лицето на французина.

— Виж ме хубавичко — рече дон Луис. — Надявам се, че най-после ще ме познаеш!

— Дявол да го вземе! Разбира се, сега ви познах, милостиви господарю — отвърна непознатият, като внезапно смени грубия си тон. — Ах! Как ще се изненадат горе!

— Хайде, отваряй бързо и не бърби толкова! Да не мислиш, че ми е много приятно да разговарям през вратата.

— Веднага, милостиви господарю, веднага... Почакайте малко... Ето, готово — разтвори той широко вратата. — Моля, заповядайте.

— Този кабалеро е с мен — посочи дон Луис младежа и му направи знак да го последва.

— Нека заповяда и той, милостиви господарю, вашите приятели са също добре дошли — поклони се почтително непознатият.

Двамата мъже влязоха вътре и вратата отново бе затворена бързо с железните ключалки.

Намериха се в слабо осветен от догарящото кандило двор. То едва припламваше от време на време, но това ни най-малко не смущаваше дон Луис, който, изглежда, добре познаваше тази къща. Той хвана под ръка дон Мигел и го поведе със себе си.

Като преминаха двора, навлязоха в друг, вътрешен двор.

Тук като в мъгла едва се забелязваше прикрепена към стената стълба, която водеше към горния етаж. Едно мазно въженце, придържано с железни скоби, забити в стената, заменяше перилата.

Голяма лампада, казано по-точно, голяма нощна лампа, поставена под статуетката на гуаделупската Света Богородица, покровителката на Мексико, заместваше фара и изглежда, трябваше да осветява двора и стълбата.

Добре че беше пълнолуние и слабо сияещата луна разливаше обилна светлина, за да може човек да се ориентира, без да рискува да си счупи врата.

Дон Луис пръв започна да се изкачва, за да показва пътя. Той внимателно се държеше за перилата, тъй като стъпалата бяха хлъзгави от покрилия ги зеленикав мъх и изкачването беше опасно даже за привикналия.

Като стигнаха догоре, спряха пред плътно затворена врата, над която висеше табела с ироничен надпис, изрисуван с грамадни букви: „Филантропично общество на приятелите на мира“.

Дон Луис спря и като се обърна към приятеля си, прошепна:

— Бъдете внимателен и не се учудвайте на нищо!

— Не се безпокойте за мен — просто отвърна младежът.

„Приятелите на мира“ по най-невъздържан начин буйствуваха зад вратата. На площадката ясно се чуваха гръмки песни и проклетия, премесени със звуците на писклива музика, която въпреки старанието на музикантите не успяваше да заглуши глъчката.

Французинът блъсна вратата и влезе, съпроводен от дон Мигел.

Пред очите им се разкри рядко зрелище.

В дъното на голяма зала се намираще естрадата. Десетина музиканти безмилостно измъчваха ушите на присъстващите, като свиреха на всевъзможни инструменти. Около осемдесет посетители изпълваха останалото пространство. Една част от тях играеха, други пиеха.

Средата на залата бе заета от грамадна овална маса, покрита със зелено сукно. Върху шест завинтени на нея железни свещници горяха свещи. На тая маса се играеше на монте.

Отляво и отдясно на залата имаше още две стаи, много по-малки, предназначени за привилегировани посетители. В първата играеха на лото, а във втората четяха вестници или обсъждаха работата си.

Неочакваното появяване на новите посетители произведе истинска суматоха в залата, където се подвизаваха приятелите на мира. Дълбока тишина мигновено замени предишната врява.

— Надявам се, че нашето присъствие няма да ви притеснява, сеньори — вежливо произнесе дон Луис, като свали шапка и се поклони на всички страни.

— Молим ви, заповядайте при нас, сеньор Франсес — каза един висок черно мустакат негодяй с мрачна външност, облечен в дрипав мундир, с висяща на бедрото му страшна рапира. — Не желаете ли да изиграете едно монте?

— Моля да ме извините, капитане — отговори дон Луис, — но днес за съжаление няма да мога да играя.

— Колко жалко, кълна се в честта си, съвсем съм загазил и разчитах на вашето приятелство, за да се впусна отново в плаване.

— За това не си струва да говорим, драги дон Блас — каза любезно французинът. — Макар и да не съм богат, мисля, че мога да ви отделя един пиастър.

— Вие сте незаменим приятел, дон Луис — извика капитанът с възхищение, — с удоволствие го приемам.

Французинът му подаде пиастъра, раздаде още няколко дребни монети наляво и надясно и като разговаряше приятелски ту с един, ту с друг, неусетно прекоси цялата зала и стигна до читалнята, където побърза да влезе.

В нея имаше само шестима души. Като ги видя, дон Луис направи жест на доволство и прошепна на ухото на приятеля си:

— Работата ни ще се уреди. Познавам отдавна тези хора — те са ловци от пустинята, напуснали равния път на цивилизованата земя... Храбри са като демони, държат твърдо на думата си и не я хвърлят на вятъра.

Като видяха влезлите, ловците ги поздравиха с мълчалив поклон и продължиха... не да четат, защото навярно никой от тях не умееше да чете, а да разговарят.

— А, дон Луис! — каза един от канадците. Той беше висок, строен и силен млад човек с умно лице, характерни черти и добродушно изражение. — Какъв вятър ви довя тук? Бог знае колко години не съм ви виждал.

— Пътувах по крайбрежието, мили ми Безразсъдни — отвърна той, подавайки му ръка.

— Как ви завиждам! — въздъхна тъжно канадецът.

— Нима вие скучаете?

— Аз? — извика той. — Ако продължи така още две седмици, с мен навярно ще се случи някакво нещастие... А за всичко е виновен този скот Сан Армандо!

— Е, стига си мърморил — каза Сан Армандо, като приближи към дон Луис и се поклони. — Скоро ще заминем оттук.

— О, да — заговори третият събеседник, скроен почти по същата мярка като другите двама, — до смърт ми омръзнаха тези мексиканци! Те са много глупави!

— Ето какво, господа — заговори отново дон Луис, — забелязвам, че тук не ви е твърде весело... Сан Армандо, Мечето,

Безразсъдни — та вие сте трима смели мъже, а вместо да действувате, оплаквате съдбата си като жени. Какво ви принуждава да седите тук?

— Боже мой, какво! Парите! Тия проклети мексиканци ни ограбиха до дъно... Нямаме нито коне, нито оръжие!

— Това е лошо — поклати сериозно глава дон Луис. — Позволете ми да ви предложа по чаша френско вино... А после ще поговорим. Кой знае, може би ще мога да ви дам някакъв полезен съвет.

— Няма да ви оскърбим с отказ, господин Морен — отговори с поклон тримата приятели.

След като изпразни няколко чаши, дон Луис отново започна прекъснатия разговор:

— И така, сеньори, доколкото успях да разбера, не бихте имали нищо против да напуснете Мексико?

— По-точно е да се каже, че ще бъдем щастливи да сторим това, сеньор — отвърна Мечето.

— Разбира се, за да се върнете в родината си?

— Готови сме да тръгнем веднага! — отзоваха се всички в един глас.

— Отлично!... А сега да ви запозная с условията: двадесет и пет унции за набавяне на всичко, необходимо за пътуването, тоест за купуване на коне, оръжие, барут... Още по петдесет унции, от които двадесет и пет веднага и двадесет и пет след приключването на експедицията. С една дума, всеки ще получи по петдесет унции... Приемате ли тези условия? Както виждате, говоря ви съвсем открито.

— Условията са приемливи — отговори Сан Армандо от името и на тримата. — Трудна ли ще бъде работата?

— Твърде трудна.

— Толкова по-добре — поне ще имаме и малко развлечения. Да си призная, не обичам да скучая.

— Колкото за това, не се безпокойте — не ще ви остане време да скучаете. Обещавам ви повече приключения, отколкото можете да си представите. И така, съгласни ли сте?

— Съгласни.

В това време към тях се приближи млад мъж и се намеси в разговора.

— Извинете, сеньор — каза той с известно неудобство. — Неволно чух за вашето предложение и искам да ви попитам няма ли да се намери едно местенце и за мен в тази работа?

Дон Луис бързо се обърна и с любопитство го огледа от краката до главата. Той бе около тридесетгодишен, с тънки и изящни черти на лицето и изискани маниери.

— Кой сте вие, сеньор? — запита той непознатия.

— Той е наш другар, славно момче — обясни Сан Армандо. — Дълги години вече ловуваме заедно. Принадлежи към богато семейство от Квебек. Напуснал го, за да води изпълнения с приключения живот на ловеца. Нарича се Марсо... Ние гарантираме за него.

— Щом е тъй — любезно каза дон Луис, — ако нашите условия ви задоволяват, можете и вие да се включите.

След малко французинът заедно с дон Мигел и канадците незабелязано се измъкнаха от вертепа.

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА I

СРЕЩАТА

Къщата, която притежаваше дон Гутиерес, се намираше на главната улица Монтериля, почти на ъгъла с Пласа Майор.

Тъй като на дон Гутиерес му се налагаше да идва в Мексико по няколко пъти в годината — поради естеството на работите му, — той бе решил да си купи къща в този град, която да е обзаведена така, че когато и да пристигнеше, денем или нощем, винаги всичко да бъде готово за посрещането му. На тръгване от Пуебло той бе изпратил пеон да съобщи на домоуправителя за пристигането си.

Така дон Мигел намери вкъщи всичко в пълен ред и както за него, така и за дон Луис бяха приготвени отделни апартаменти.

Младият човек поръча на слугите да дадат нещо за пиене на спътниците му, а след това освободи прислугата и пристъпи към завършване на започнатата в казиното работа.

Няколко дни преди това, отправяйки се за Вера Крус при вуйчо си, дон Мигел се бе спрял за два-три часа, в Мексико, за да скрие на безопасно място една доста крупна сума, която той носеше със себе си и бе предназначена при нужда да послужи за бягството на дон Гутиерес и семейството му. Така той изпълни даденото от дон Луис обещание и брой на всеки от канадците уговорената сума.

— Сега, господа — каза дон Луис, — нека се разберем добре: от утре се залавяте с привършването на вашите работи, като се снабдите и с всичко необходимо за нейното изпълнение... Всички вие знаете, че политическите работи се заплитат все повече и повече и че катастрофата е неизбежна... Може би най-много след месец войските на Хуарес ще бъдат вече пред Мексико и навярно ще се опитат да го обсадят... След няколко дни разузнавачите на неприятелската армия ще кръстосват по всички посоки и ще прекъснат съобщенията.

— Да — отговори Безразсъдни, — положението е твърде сериозно.

— И тъй, вие непременно ще трябва да направите това — продължи дон Луис. — Според мене ще ви бъдат достатъчни два дни,

за да се пригответе за експедицията... На третия ден с изгрева на слънцето незабелязано ще напуснете града. Имайте предвид, че не е нужно в града са се разбира за вашето заминаване — добави той, умишлено натъртвайки на последните си думи.

— Добре, добре, знаем това отлично — каза Мечето, — няма да изпуснем нито една излишна думичка.

— Това именно желая. Ще тръгнете колкото е възможно по-бързо по пътя за Гуадалахара и там ще ни чакате, но не в самия град, а в ранчото Крус.

— Кое то се намира на самия път за Питик ли? Зная го — вметна Сан Армандо.

— Да — отговори дон Луис. — Както и тук, а там дори още повече, ще държите езика си зад зъбите... Помнете, че имам сериозни причини да настоявам за това... Особено се погрижете за конете.

— Ще купим мустанги. Това са най-издръжливите коне, подходящи за пустинята.

— Аз свърших, сеньори — рече дон Луис, като стана, показвайки с това на ловците, че е време да си тръгват. — Сега остава само да ви пожела лека нощ и да ви благодаря, че така любезно се съгласихте да ми окажете помощ в тази трудна работа. И тъй, довиждане, сеньори... Ще се видим в Гуадалахара!

— Довиждане в Гуадалахара! — отвърнаха канадците.

— С тези четиримата — каза дон Луис на своя приятел, след като изпрати ловците и остана насаме с него — бих се наел да премина цяла Америка, от нос Хорн до Беринговия проток... Трябва да се радваме и да благодарим на Бога, че ги срещнахме...

— Каква подозрителна външност имат тези хора и както изглежда, добре ви познават...

— Да, подозрително изглеждат, съгласен съм; а що се отнася до това, че ме познавали добре, то е, защото често ми се е случвало да си имам работа с тях... но и вие като че ли не сте им съвсем непознат, ако не за всички, то поне за някои.

— О, това едва ли е така, защото поне аз, уверявам ви, не познавам никого от тях.

— Да, но вие сте ги виждали, и то много скоро — смеейки се го прекъсна дон Луис. — Имайте предвид, че повечето от тях са взимали участие в четата на салтеадорите, с които се срещнахме по пътя.

— Вие се шегувате!

— Не, напротив, говоря съвършено сериозно и за доказателство мога да ви съобщя, че капитан дон Блас е същият човек, на когото дадох един пиастър и който тъй ловко прескочи през прозореца... Помните го, нали?

— Помия. Е?

— Е, той ги командваше тогава, когато се срещнахме с тях.

— И вие се отнасяте така дружелюбно към този негодник?

— Защо не? Дон Блас, ако не се гледа на това, че води малко ексцентричен живот, с което съм съгласен, се ползва в Мексико с известността на един от най-достойните джентълмени. Освен това за нас дори е необходимо да бъдем с него в добри отношения, защото може би пак ще го срещнем на пътя си, преди да стигнем до Гуаямас... Но да не говорим повече за това — вече е доста късно и струва ми се не би било зле да дремнем поне малко...

— Още един въпрос...

— Само говорете по-кратко, защото аз вече спя прав, вярвайте ми.

— В колко часа ще тръгнем?

— В седем или осем, или когато ви е угодно — за мене е все едно.

— Добре! Е, а сега вървете да спите, щом от вас не може нищо повече да се научи.

— Прощавайте, приятелю мой.

— Прощавайте!

С тези думи дон Луис стисна здраво ръката на дон Мигел и се отправи към спалнята си.

Когато на сутринта дон Мигел излезе на двора, дои Луис бе вече на крак, конете бяха оседлани и наетата карета чакаше пред къщата.

Младите мъже се качиха на конете и като дадоха необходимите нареждания на коларя на каретата, в галоп потеглиха към хана, където ги очакваше дои Гутиерес.

Часът бе едва седем и половина сутринта, тъй че освен няколко индианци, които бавно крачеха към пазара, не срещнаха по пътя никого и преминаха целия град, без някой друг да ги види; а те именно това желаеха. Макар дон Гутиерес да не се криеше в истинския смисъл на думата, а и нямаше сериозни причини да постъпва така, той се

стараеше престоите му с Мексико да остават колкото се може незабелязани. Правеше го не само защото се боеше от заплахите на дон Рамон Армеро, но и защото не искаше да възбужда подозрение нито в агентите на Мирамон, нито в агентите на Хуарес. На същото основание той съветваше и своя племенник да действа колкото е възможно по-предпазливо и по-внимателно.

Като изминаха краткото разстояние по улиците, те спряха конете си, а дои Луис се обърна усмихнат към дон Мигел и го заговори:

— Слушайте, приятелю мой — рече той. Вие сте още свеж и бодър, тъй че можем да използваме случая и да си поговорим.

— Да, признавам, драги дои Луис, че и аз исках да говоря с вас без свидетели... Просто не мога да си представя какво трябва да се прави и какво ни чака... Искам, не искам, ще трябва всичко да призная на вуйчо...

— Вие сте същинско дете! — прекъсна го дон Луис.

— Как да постъпя тогава?

— Ами много просто!... Изслушайте ме внимателно. Когато сте пристигнал в Мексико, сте получил писмо от вашия баща, който ви съобщава, че твърде строго са го следили правителствените агенти и само търсели случай да го ограбят, но и през ум не им минавало, че можел да избяга. Затова той още не възнамерявал да напуска Агуас Фрескас, където бил принуден да се уедини.

— Свята истина! Много ми харесва вашата идея и непременно бих постъпил така, ако не ме смущаваше едно обстоятелство, и то доста сериозно.

— Какво?

— Писмото, по дяволите!

— Какво ви безпокои тук писмото, не разбирам... Ако вашият вуйчо изрази желание да прочете писмото, вие ще го отклоните, като първо ще започнете да го търсите по всички джобове, а после ще му заявите, че за нещастие сте го забравили в Мексико. След това, уверявам ви, приятелю, щом вуйчо ви пристигне тук, той ще има толкова много работа, че за писмото няма и да си спомни. Затова не се измъчвайте с такива предположения... Много скоро ще видите вашите прелестни братовчедки, на които едва ли ще направи удоволствие една такава кисела физиономия... Хайде, развеселете се!

Разговаряйки така, те стигнаха до хана.

Дон Гутиерес вече ги чакаше. Първите му думи бяха за шурей му.

Всичко стана именно така, както бе предсказал дон Луис Морен. Дон Гутиерес нямаше никакво основание да подозира племенника си в лъжа и след като прие обясненията на дон Мигел за чиста монета, се съгласи да продължи пътуването и без баща му.

Багажът изпратиха напред под охраната на пеоните, а при себе си дон Гутиерес остави само двамата герилероси, което на тях явно не им се хареса много.

Дон Мигел и дон Луис биха тръгнали отново на път, но за жалост за това и дума не можеше да става: Сакраментата и нейната сестра бяха извънредно много изтощени и преди да продължат пътуването, им беше необходима почивка от четири до пет дни, за да съберат отново сили за борба с препятствията, които щяха да срещнат по пътя.

Дон Гутиерес временно се бе настанил с дъщерите си в своята къща и се стараеше колкото е възможно по-рядко да излиза на улицата, за да не прави впечатление на любопитните и да не привлича шпионите.

Дон Мигел предостави на своя приятел пълна свобода да се занимава със сметките и приготовленията за продължителното пътуване, особено из територията на индианците, а самият той през свободните си часове прекарваше в обществото на дамите. Изцяло се отдаде на завладялото го чувство на любов към Сакраментата и тъй като неволното затваряне между четири стени му позволяваше да прекарва с нея по цели дни, благодареше на съдбата, че му дава възможност да се сближи с това чудно момиче.

Хесусита постоянно присъствуваше при разговорите на сестра си с братовчед си и тъжно се усмихваше, чиста и наивна, за да разбере или да завиди на щастието на Сакраментата, която нямаше тайни от нея; тя всъщност изпитваше не завист, а по-скоро скрита тъга, като сравняваше обръщенията на братовчед си към нея и към сестра ѝ. В такива моменти тя се питаше на какво се дължи тази разлика и защо дон Мигел тъй весело се смееше и шегуваше с нея, а ставаше изведнъж замислен и печален, когато се обръщаше към сестра ѝ.

Така изминаха цели десет дни, без нищо да наруши спокойствието, на което се наслаждаваха действащите лица в този разказ. Политическият хоризонт все повече и повече се затъмняваше,

затова всеки мислеше повече за себе си и тъй да се каже, неволно забравяше съседите си.

Дон Гутиерес и дон Мигел добре знаеха, че колкото по-дълго стоят в Мексико, толкова повече щяха да си имат неприятности по време на предстоящото пътуване.

Мирамон бе загубил битката при Силао и вследствие на това Гуадалахара, последният важен град, който все още държеше неговата страна, бе принуден да отвори вратите си на войските на Хуарес.

Почти цялата страна вече се намираще в пълната власт на неприятеля; конните разезди започваха да опустошават платото Анагуак, а предните им отряди нямаше да се забавят да се появят, за да обкръжат града от всички страни и да го отрежат от останалия свят.

В Мексико цареше пълна анархия; войниците на Мирамон, които в продължение на няколко месеца не бяха получавали заплата, нападаха гражданите посред бял ден и по най-шумните улици и ги ограбваха с все по-голяма дързост, благодарение на това, че правителството бе изгубило всякаква власт.

Да се живее при такива условия в града, можеше да принуди само неволята. Хора, дори и с по-малки средства, бързаха да напуснат града, който освен това бе заплашен скоро да попадне в обсада.

Няколко пъти на дон Луис се стори, че подозрителни личности се навъртат около къщата на дон Гутиерес, а веднъж разпозна сред тези подозрителни лица дон Ремиго и дон Рамон, макар и да бяха преоблечени.

После в едно казино, където се бе промъкнал, и той преоблечен, видя Педросо и Карнеро; бяха седнали на маса и със загрижени лица водеха разговор с двама типа, в които той отново разпозна дон Ремиго и дон Рамон.

С една дума, положението все повече се усложняваше и с всеки изминал ден все по-голяма опасност грозеше дон Гутиерес, когато неочаквано случаят даде възможност на Луис Морен да се убеди, че неговите подозрения са били напълно основателни.

Един път французинът се връщаше у дома след продължителна разходка из околностите на Мексико, предприета с цел да се убеди доколко са основателни разпространените в града слухове и да събере някакви сведения за движението на отрядите на Хуарес, за чието скорошно приближаване вече бе започнало да се говори сред народа.

Вдълбочен в мисли, французинът влезе в града, безкрайно недоволен от онова, което бе успял да узнае. Тъкмо да завие в една пуста пряка, наречена Ел Пасо де лас Видас, чу някой да извиква името му.

Французинът се спря и обърна глава. Стоящият на вратата на едно занемарено ранчо човек, край когото бе минал само преди минути, му правеше знаци и същевременно продължаваше да го вика по име. Луис Морен, учуден, че името му се произнася от човек, когото, както му се стори, той не само че не познаваше, но даже никога не бе виждал, се спря, колебаейки се дали да се приближи към непознатия, който така настоятелно го викаше. Но колебанието му не трая дълго — трябваше да разбере какво иска този тип, и обръщайки коня, той се отправи към самотното ранчо, където стоеше непознатият.

Последният, убедил се, че Луис Морен бе чул неговите викове и се връща, се отдели от вратата и направи няколко крачки към него.

Двамата мъже вежливо се поклониха.

Непознатият изглеждаше на около тридесет и пет четиридесет години. Беше висок, строен и силен мъж с отсечени маниери и хитра лисича физиономия, с две малки, хитри, сиви очички.

Облеклото на непознатия, чиято външност далеч не беше от привлекателните и не внушаваше доверие, се състоеше от дрипи — но това можеше да се прецени само от другите, а самият техен притежател като че ли даже се гордееше с този си костюм.

— Извинете, кабалеро — вежливо му каза дон Луис, — но колкото и да ви гледам, никак не мога да си спомня къде съм ви срещал.

Непознатият се усмихна, намигайки лукаво с очи.

— Да помни е длъжен не този, който е направил услугата — отговори той, — а онзи, на когото е направена.

— Вие наистина ме учудвате, кабалеро... Кога съм имал удоволствието да ви направя услуга?

— О, и то каква! Та вие ми спасихте живота... Но, извинете, не намирате ли, че мястото, където стоим сега, не е твърде подходящо за подобен разговор?

— Да, разбира се, ако възнамеряваме да говорим за нещо сериозно.

— Кабалеро — прекъсна го непознатият, изправяйки се гордо, — аз не съм такъв човек, да губя скъпоценното ви време за празно

бръщолевене — можете да бъдете уверен в това... тъкмо ми бе потръгнало на моите, когато сутринта ви видях да минавате край тази къща... Но аз захвърлих всичко и ви последвах... Ето вече цели два часа ви чакам при това ранчо.

— Охо, кабалеро!... Но как сте могли да знаете, че аз ще се върна именно по този път, още повече че и аз самият не знаех това и тръгнах по тази пътека ей така, случайно?

— Бях почти уверен, че ще се върнете именно по този път, съдейки по посоката, по която тръгнахте да излизате от града, и както виждате, сеньор, не съм се излъгал. Е, а сега ще ви бъде ли угодно да заповядате в това ранчо, където ще можем да поговорим по работата, без да се страхуваме, че разговорът ни ще бъде подслушван от ушите на някой любопитен шпионин?

— Добре — отговори дон Луис, неволно заинтересуван от голямата настойчивост на събеседника си, желаещ да му съобщи навярно някаква важна тайна. — Вървете напред, кабалеро, а аз ще вървя след вас.

След няколко минути Луи Морен бе слязъл вече от седлото, завърза коня за стълбата при вратата на ранчото и влезе в общата зала, воден от непознатия, който ГО приемаше в този вертеп, като че бе пълен господар на ранчото. Всъщност ранчото не бе по-голямо от най-долнопробната пивница — тъмно, мрачно, с грамадни пукнатини в полусрутните стени.

Двамата влязоха в ниската и одимена зала, осветена от два тесни прозореца, оплетени в паяжина, която едва пропускаше светлината.

Първобитната мебелировка на залата се състоеше предимно от няколко маси, наредени до стената, и скамейки със счупени крака, покрити с дебел слой кал, донесена от краката на посетителите.

Дъното на залата се заемаше от тезгях, на който се намираха няколко шишета, повечето почти празни; тук на най-видно място стоеше неголяма гипсова статуйка на гуаделупската Майка Божия, покровителката на Мексико; няколко жълтеникави свещи, втикнати в железни свещници, горяха, или по-право, димяха в подножието на статуята.

Луис Морен от пръв поглед безпогрешно можа да определи къде го бяха завели и макар лицето му да оставаше невъзмутимо, в душата

си бе твърдо решил да стои нащрек и да бъде готов за всяка случайност.

По искане на французина някакъв индианец с физиономия на идиот постави на кривокраката маса две чаши ракия от тамаринди, а след това се отдалечи и повече не се показва; него, изглежда, ни най-малко не го интересуваха случайните посетители.

Останали сами, французинът и непознатият седнаха до масата един срещу друг.

— Е — започна дон Луис, — преди всичко моля да ми кажете с кого имам честта да говоря в този момент? Ако ми кажете името си, може би ще си припомня къде и кога именно сме се срещали с вас.

— Няма нищо по-лесно от това, сеньор. Мен ме наричат дон Антонио Искиердо.

— Така нареченият Гардуня? — прекъсна го французинът. — Бога ми, сега си спомних и дори ви познах... Да, наистина, веднъж имах щастието да ви се притека на помощ: тогава ви помогнах не само с моята шпага, но и с кесията си.

— Точно така, кабалеро. Това именно обстоятелство, или, по-добре да кажа, за тази двойна услуга си спомних днес, тъй като се считах ваш дължник. Тази е причината, поради която ви последвах тази сутрин и ви пресрещнах преди няколко минути.

— Бога ми — смеейки се, заговори Луи Морен, — светът, изглежда, не е глупав, както си мислех досега, и това, разбира се, само ме радва. Нима наистина съществува благодарност по света?

— Кабалеро — с достойнство възрази сеньор Гардуня, — аз веднага ще имам честта да ви представя доказателството за това, ако имате възможност да ми отделите десет минути и да изслушате това, което искам да ви съобщя.

— Та и аз не желая нищо друго, освен да се убедя в това, макар и само от любопитство.

— И така, сеньор, повярвайте, у вас няма да остане нито сянка от съмнение по този въпрос.

ГЛАВА II

ЗАГОВОРЪТ

Дон Луис пиеше на малки глътки тамариндовата ракия, като същевременно не сваляше очи от своя събеседник. После изведнъж остави чашата и като удари сеньор Гардуния по рамото, му каза:

— За Бога, приятелю, вашата шега излезе чудесна, само че напразно не желаете да говорите с мене откровено и да пристъпите направо към целта. Вие знаете, че у мен винаги се намират в запас някой и друг пиастър за приятели. Не би ли било по-добре да поискате няколко монети, отколкото да си блъскате главата да измислите някаква си чудновата история и да ме карате да слушам цялата тази измислица. Затова нека свършим, моля ви, по-скоро с този въпрос, защото много бързам. Сега е два часа след пладне, а аз най-късно в пет трябва да съм в Мексико.

— Да, да — заговори Гардуния, поклащайки глава, — вие тази вечер ще водите сеньоритите Гутиерес на италианската опера.

— Вие знаете дори и това?! — запита учуден французинът.

— Аз зная не само това, а и още много други неща, но вие не искате да ме слушате — с ирония каза той правейки движение, като че иска да става, — но си мисля, че няма смисъл да ви карам да губите от скъпоценното си време... Тръгвайте си със сбогом за Мексико.

— Е, е — каза французинът, задържайки своя събеседник, — колко сте обидчив, дявол да го вземе! Съвсем не исках да ви засегна... Само че не обичам напразно да си губя времето в бърборене и ако вие действително искате да ми съобщите нещо важно, говорете моля ви, но само колкото е възможно по-бързо.

— Похищение с помощта на въоръжени хора винаги е сериозна работа — поне така мисля.

— И аз така мисля!... Нима някому е хрумнало мен да отвлече? — смеейки се, запита французинът.

— Вас, разбира се, едва ли ще поискат да похитят, но навярно ония, които вие ще съпровождате.

— И само вашето приятелство към мене ви е накарало да ми откриете тази тайна?

— Но, сеньор — проговори авантюристът малко забъркано, — какво друго би могло да ме накара?

— Тогава, кълна се в честта си — с едва доловима ирония в гласа каза французинът, — веднага ще ви докажа, че вашата добра постъпка не ще остане ненаградена и ще ви дам петстотин пиастъра. Услуга за услуга. Впрочем нашите врагове по всяка вероятност едва ли са ви предлагали толкова.

— О!! — възкликна бандитът. — Дон Ремиго Диас е голям скъперник и ми обеща само сто и петдесет пиастъра.

— А! Е, знаете ли какво ще би кажа: това е почти нищо.

— Освен това, макар и да ни уверява, че действа по нареждане на друго лице, много се страхувам, че за тази работа не ще ни платят нищо.

— От мене няма какво да се страхувате за това, приятелю, и ето ви доказателството.

С тези думи французинът извади от наметалото си дълга копринена кесия, през дупките на която се виждаше блясъкът на доста голямо количество златни унции, изсипа в ръката си куп златни монети и тържествено ги подаде на сеньор Гардуня, чиито малки сиви очи, оживени от алчност, горяха като въглени.

— Сега говорете, приятелю — каза французинът, — аз ви слушам. Надявам се, не е нужно да прибавям, че ако помислите да ме излъжете — познавате ме добре, — тази работа ще ви струва скъпо.

— Добре — отвърна бандитът, бързо скривайки в широките си джобове току-що полученото злато. — Можете да бъдете спокоен: с вас във всеки случай няма да хитрувам.

— Е, всички предварителни преговори са завършени за удоволствие и на двамата ни. Сега ми разкажете каквото знаете.

— Това няма да отнеме много време, сеньор. Снощи както обикновено бях в казиното на филхармоничното общество, което вие, разбира се, също знаете.

— Да, зная го — отговори с усмивка дон Луис. — Продължавайте.

— Дяволски не ми вървеше и в дванадесет и половина бях проиграл вече всичко, каквото имах — до последния грош... Нямаше

повече какво да правя в казиното и огорчен от несполуката си, с тъга се канех да си отивам вкъщи, когато изведнъж някой ме удари по рамото. Обърнах се и с учудване видях дон Ремиго Диас...

— Извинете — прекъсна го французинът, — вие разказвате твърде хубаво, драги сеньор, но ако продължим по този начин, разказът ви ще отнеме много повече време, отколкото обещахте, а аз много бързам. Затова говорете по-кратко, моля ви.

— Защо не — още по-добре. Ще ви разказа всичко с няколко думи. Дон Ремиго Диас работи по нареждане на друго лице.

— А вие не можахте ли да узнаете името на това лице?

— За съжаление, не.

— Продължавайте.

— Цялата работа се състои в това да се отвлечат, ако е възможно, без да се причини никаква вреда, двете дъщери на дон Гутиерес на връщане от италианската опера, колкото до участниците в похищението, никаква опасност не ги заплашва, защото в днешно време в града цари пълна анархия и за преследване на похитителите не може и дума да става... Но това, разбира се, не пречи да се вземат за всеки случай предпазни мерки, тъй като младите момичета по всяка вероятност ще бъдат съпроводени от двама смели кабалерос, които вие, естествено, познавате — добави бандитът с насмешка.

— Да, зная ги — усмихвайки се, отговори дон Луис. — И после?

— Дон Ремиго Диас бе дошъл в казиното с цел да наеме шестима смелчаци, готови да се изложат на всяка опасност, и разбира се, веднага ги намери. На неговите условия се съгласиха Ел Асустадо, Кучилеро, Ел Торо, Ел Ниньо, Самбуйо и вашият покорен слуга.

— Аз съм напълно с гласен с вас — дон Ремиго Диас умее да избира хората си, още повече че това му се случва вече не за първи път.

— След отвличането, ако е успешно, младите момичета ще трябва веднага да бъдат отведени в Шапултепек и едва тогава ние ще получим пълна свобода на действие.

— Значи младите момичета трябва да бъдат похитени тази вечер и в тяхното отвличане ще вземат участие шестимата, които вие току-що назовахте?

— Не, общо ще работят осем души.

— Как така? Вие ми изброихте само шестима.

— Наистина, но дон Ремиго Диас и неговият неизвестен приятел също имат намерение да вземат участие в тази работа, ако стане нужда.

— Дявол да го вземе! Това съвсем не ми харесва. Е, ние ще се постареем да се измъкнем от тази беда... Можете ли да ми кажете къде точно ще бъде устроена засадата за нападението на екипажа?

— На улица Монтериля.

— Мястото е избрано прекрасно, защото дон Гутиерес живее тъкмо на тази улица... Значи решено е, кабалеро, че каквото и да се случи, вие не ще вземете участие в похищението на младите момичета?...

— Разбира се — смеейки се, отговори бандитът. — Дон Ремиго досега все обещавахе да ми заплати, а не ми е дал нито грош.

— А ето че аз веднага ви платих!

— Освен това — с патос добави бандитът — аз съм ви задължен с благодарността си.

— Това само по себе си се разбира — е усмивка отговори младият човек, като стана и хвърли на масата един пиастър за заплащане на изпитото. — Довиждане, сеньор Гардуния. Благодаря ви за съобщението и нека Бог ви пази — прибави той, като нарочно подчерта последните думи, което бандитът разбра много добре.

Луи Морен излезе от ранчото, възседна коня си и дълбоко замислен, се отправи по пътя за Мексико, който не бе по-далеч от един километър разстояние.

Да, случаят наистина беше твърде сериозен и при това, както остроумно бе отбелязал сеньор Гардуния, на никаква помощ от страна на полицията не можеше да се разчита — тя вече от няколко дни се намираше в пълно бездействие, дори нейните агенти бяха изчезнали някъде. Да се заведат младите момичета на театър, би значело едва ли не да се желае тяхното отвлечане, тъй като двамата души, колкото силни и храбри да бяха, не можеха, разбира се, да разчитат, че ще се справят с осемте бандити. От друга страна, не можеше също така да се иска от младите момичета да се откажат от посещението си в театъра този ден, тъй като те го очакваха като празник.

През целия път французинът си блъскаше главата да измисли как да избави момичетата от устроения им капан и едновременно да

накаже авторите на замисленото похищение. Но колкото и да мислеше, не можа нищо да измисли.

Той стигна до Пласа Майор и тъкмо щеше да тръгне през него, за да завие по улица Монтериля, изведнъж гъста тълпа народ му прегради пътя и той бе принуден да спре точно на ъгъла на площада. Събралата се тълпа, както се оказа, следваше един свещеник, който вървеше с дарове за причастие на умиращ. Дон Луис спря коня и според мексиканския обичай свали шапка, прекръсти се и зачака да премине тълпата.

Стойки на едно място, той машинално се оглеждаше на всички страни. Изведнъж неволно извика от радост, тъй като съвсем случайно забеляза в тълпата един човек, който трябваше да се намира сега много далеч от Мексико.

— Ах, дявол да го вземе! — прошепна французинът.

Но тъй като се страхуваше, че случаят, който така неочаквано му бе помогнал да срещне необходимия му човек, можеше също така лесно да го скрие от очите му в тази разноцветна тълпа, французинът, без да разсъждава много и да се интересува за последствията, пришпори коня си и тръгна към човека.

Жителите на Мексико в едно отношение напълно си приличат с жителите на всички градове по света — не обичат да ги тъпчат, без да ги предупредят и да им извикат „Пази се!“, особено ако народът е събран от някакво необикновено събитие. Затова, когато французинът дръпна юздите на коня си, към него от всички страни се посипаха викове и заплахи, въпреки че той се движеше бавно и с голяма предпазливост. Луи Морен даде вид, като че ли нищо не чува, и невъзмутимо продължаваше пътя си, задоволявайки се с това, че когато виковете станаха особено силни, а заплахите твърде сериозни, той хвърли накриво поглед към викащите, какъвто поглед може моментално да укроти даже и най-упоритите кресльовци.

Ала врявата имаше и своята добра страна. Виковете на раздразнената тълпа, разбира се, чуваше и онзи, когато французинът се страхуваше да не изгуби от очи, и той, повдигайки глава, започна с поглед да търси виновника за безредицата, и веднага забеляза яздецкия конник Луи Морен. Това откритие, изглежда, бе твърде приятно и за непознатия, защото той веднага започна енергично да се промъква към конника, а понеже непознатият беше човек с твърде висок ръст и

съдейки по неговите мускули, трябваше да притежава херкулесова сила, не му бе трудно да си пробива път с лакти надясно и наляво, и даже по-скоро, отколкото би се удало това на конника, той вече се приближаваше към Луи Морен.

След това за тях вече беше сравнително лесно с общи усилия да се отделят от притискащите ги от всички страни викачи и за няколко минути те се измъкнаха от тълпата, която през това време, както между другото винаги става, особено щедро започна да заплашва и ругае по техен адрес, въобразявайки се, че конникът и пешеходецът не се отделят доброволно, а се спасяват с бягство от гнева на раздразнения народ.

Най-после те стигнаха до съседната улица, където почти нямаше хора. Тук французинът спря коня и протягайки ръка на непознатия, с нескривана радост го поздрави.

— За Бога! — извика той. — Нима това сте вие, драги ми Сан Армандо!... Ако знаете как се зарадвах, виждайки ви тук в такава минута, когато, по моите пресмятания, вие трябваше да бъдете на бивак някъде в околностите на Гуадалахара...

Сан Армандо смутено наведе глава.

— Вие навярно ми се сърдите, господин Луи? — каза той.

— Напротив — весело отговори французинът. — Едва преди миг аз с най-голямо удоволствие бих заплатил сто пиастъра, за да ми каже някой къде мога да ви намеря.

— Нима това е истина, господин Луи?

— За Бога, да сте ме хванали някога в лъжа?

— Никога. Приятно или не за вашия събеседник, вие винаги говорите това, което мислите... Значи аз съм ви нужен за нещо?

— Може би ще ми трябвате, но преди всичко кажете ми сам ли сте тук или не?

— Е, виждам, че от вас не може да се скрие нищо и иска, не иска, човек трябва да ви каже самата истина.

— Да, аз също мисля, че това ще бъде по-добре — с усмивка — рече французинът.

— Но тогава по дяволите всички извъртания!... Слушайте, ще ви кажа самата истина. Ние тръгнахме в същия ден, когато вие заповядахте, и даже стигнахме до Гуадалахара... Но там е такава скука, че едва не умряхме от тъга, а тъй като знаехме, че непременно

ще ви срещнем, драги, помислихме и решихме да се върнем в Мексико, където пристигнахме тази сутрин.

— Какво? Значи вие и четиримата сте тук?

— Уви, да! — жално отвърна запитаният. — Аз даже идвах право при вас, за да ви съобщя за нашето пристигане, когато тази процесия ме спря по пътя. Много ли ми се сърдите за това, господин Луи?

— Аз? Че защо? Напротив, вие не можете да си представите колко се радвам... Сега цялата работа се нареди от само себе си.

— Почти нищо не мога да разбера.

— Вярвам — отговори французинът със смях, — но достатъчно е това, че аз всичко разбирам.

— Наистина.

— А ето ви и доказателство, че ни най-малко не ви се сърдя, че сте дошли тук... Вървете при вашите приятели и елате и четиримата при мене след не по-късно от един час.

— Защо?

— Преди всичко, за да получи всеки от вас по двадесет и пет пиастъра възнаграждение.

— Награда за непослушанието?

— Може и тъй да е — отговори французинът, усмихвайки се.

— Добре, това ми харесва! А после? — весело запита канадецът.

— Още и за да узнаете защо сте ми нужни.

— Добре, сега започвам да разбирам каква е работата... Значи има нещо нагорещено?

— Как да ви кажа... Твърде е възможно да стане и нещо подобно.

— Много е добре, че поне можем да бъдем в помощ и няма да скучаем в този проклет град. Довиждане, господин Луи!

— Довиждане, Сан Армандо!

Те се обърнаха с гръб и тръгнаха в противоположни посоки. Канадецът отиваше при своите другари, а французинът в галоп тръгна към къщата на улица Монтериля.

Часовникът на кулата Карпапио удари четири часа, когато Луи Морен премина Пласа Майор.

— Хм! — промърмори той, потривайки ръце с доволен вид. — Положително е, че небето е с нас и не зная защо, ми се струва, че днес

на дело ще потвърдим испанската пословица и бедният дон Рамон Армеро, вместо да донесе вкъщи вълна, сам той ще се окаже остриган.

След няколко минути дон Луис, предавайки коня си в ръцете на слугата, вече влизаше в стаята, където намери дон Мигел спокойно да лежи на софата и да си тананика тъжна песничка под акомпанимента на китара.

Французинът се изсмя направо в лицето на приятеля си. Последният бе дотолкова учуден от тази неприлична постъпка, че разгневено скочи от леглото, при което изпусна от ръце китарата.

— Какво ви е разсмяло толкова? — попита младият човек с известно раздражение в гласа. — Кажете ми какво ви е развеселило тъй, че да се посмеем заедно, стига то да е действително смешно.

— Простете ми, моля — отговори французинът, — но това, право да си кажа, е извън моите сили и не мога да си удържа смеха... Разсмива ме странното съвпадение на вашето сантиментално настроение, когато в този миг може би се решава въпросът как да се разруши щастието ви.

— Какво има? — развълнувано извика младият човек. — Вие навярно се шегувате, дон Луис?

— Аз? — отговори французинът със своето обичайно хладнокръвие. — Напротив, говоря много сериозно.

— Какво се е случило? Говорете, за Бога! — продължаваше да се вълнува младият човек.

— Поне, слава Богу, още нищо не се е случило, но по всяка вероятност ще се случи тази вечер, ако не вземем никакви мерки.

— Изобщо не ви разбирам... Да не би правителството да е решило да арестува вуйчо?

— Не, генерал Мирамон не е такъв човек, който да действа по такъв начин. Освен това в този момент той трябва да се занимава с много по-сериозни работи, отколкото с ареста на един безвреден гражданин. Не, не говоря за това.

— А за какво тогава? Но кажете ми, моля ви! Да не би работата да се отнася до моите братовчедки?

— Да, драги дон Мигел, не искат да ги арестуват, а да ги похитят тази вечер на връщане от театъра.

— Искат тази вечер да отвлекат моите братовчедки?

— Да, и според мене в това няма нищо необикновено.

— Кой иска да ги похити?

— О, Боже! Преди всичко, драги ми Мигел, позволете ми да ви кажа, че вашата неинформираност ме учудва. Вие знаете, че имате съперник, когото наричат дон Рамон Армеро; знаете, че този съперник досега е правил всичко, за да ви премахне, и даже се бе решил на убийство, което, впрочем, не му се удаде, и вие ме питате кой иска да похити вашите братовчедки... Разбира се, че той — на кого другиму би дошло на ума да отвлича девойката, която вие обичате!... Не, не, повярвайте ми, той за никакви блага не ще се откаже от отмъщение, то му е нужно и той се надява да успее още тази вечер.

— Вие ме поразихте, дон Луис! Сега ми кажете, моля ви, кой ви е съобщил подробностите за този ужасен план?

— Това всъщност не е важно, приятелю мой; най-важното е, че аз зная тази тайна...

— Но не можете ли поне да ми съобщите някакви подробности? Не ме измъчвайте... Не можете и да си представите какво става с мене!...

— Очаквам пристигането на някои хора, чието присъствие е необходимо.

В тази минута вратата се отвори и се яви един пеон.

— Какво искате? — попита дон Мигел слугата със сърдит тон.

— Кабалеро — почтително доложи пеонът, — дошли са четирима канадски ловци, които искат да говорят с дон Луис Морен. Те казват, че негова милост им е определил тук среща.

— Да, това е истина — отговори дон Луис. — Повикайте ги.

Пеонът се поклони и излезе.

— Какво значи това? — проговори дон Мигел.

— Мълчете, приятелю — отговори французинът, — тия хора са ни необходими, защото само в тяхно присъствие аз мога да ви разкажа всичко. Почакайте само една минутка и ще ви стане ясно.

Вратата се отвори и нашите стари познати Сан Армандо, Безразсъдни, Мечето и Марсо, предшествувани от пеона, влязоха в спалнята, кланяйки се неловко наляво и надясно. След това, когато по знак на дон Мигел пеонът излезе, затваряйки след себе си вратата, те се събраха вкупом и мълчаливо зачакаха да се поведе разговорът.

ГЛАВА III

СЛЕД ПРЕДСТАВЛЕНИЕТО НА „НОРМА“

Испано-американските креоли са страстни любители на музиката; особено обичат италианската опера. Трупите се формират обикновено в Хавана и се състоят в повечето случаи от отлични артисти, от които мнозина с голям успех биха гастролирали и на нашите европейски сцени. Тези трупи периодически тръгват от Хавана на турне и обикаляйки крайбрежието, дават в големите градове на американските републики по няколко спектакъла, които публиката твърде охотно посещава.

С особен успех се ползваха по това време в бившите испански колонии две певици, славещи се както с красотата, така и с таланта си. Едната от тези певици бе сеньора Пантанели, а другата — Тереса Роси. Особен успех те имаха в две опери: „Семирамида“ и „Норма“.

Въпреки облаците, надвиснали над политическия хоризонт, и настъпилата анархия, която правителството на Мирамон не беше в състояние да победи, представленията на италианската опера се посещаваха от публиката толкова масово, че билетите никога не стигаха.

Вечерта, за която говорим, в театъра се даваше „Норма“. Сеньора Тереса Роси трябваше да играе ролята на Норма.

В седем часа вечерта публиката започна да пристига. Театърът, осветен като ден, искреше с ярки светлини. Наскоро не само ложите, по и галерията сияеше от блясъка на брилянтите, с които кокетните сеньорити в изобилие бяха украсили тоалетите си.

В една от ложите на първия ред седяха доня Хесусита и доня Сакраментата. И двете привличаха погледите на всички не само с чудната си красота, но и с изящната простота на прелестните си тоалети. Зад тях, в дъното на ложата, стоеше дон Гутиерес, а още по-назад, наполовина скрити зад завесите — дон Мигел и Луи Морен.

Представлението започна и спектакълът премина бляскаво. Сеньора Тереса Роси бе надминала себе си. Аплодисментите не замлъкнаха през цялата вечер, а след свършването на театъра нейните

поклонници дълго не се разотиваха и многократно я извикваха на сцената.

Най-после завесата падна. Тълпата спокойно тръгна по широките коридори на театъра, излезе на улицата и полека-лека се пръсна в различни посоки.

Нощта бе тъмна. Нямаше луна. Една наемна карета, влачейки се тежко по каменния паваж, пресече Пласа Майор, свършено пуст в този час на нощта, и се отправи към улица Монтериля.

Ако нощта не бе толкова тъмна и ако наблизко се намираше някои любопитен, той навярно би обърнал внимание, че щом каретата започна да завива в улицата, от стената на къщата, намираща се на самия ъгъл на площада, се отдели човек, завит с широк плащ, който направи две крачки напред, после предпазливо се върна към мястото, служещо му за убежище, и каза шепнешком на намиращите се в него хора:

— Стига сте зяпали! Това са те!

При тези думи сякаш се чу дрънкане на оръжие, а след това всичко отново замлъкна.

Каретата продължаваше да се движи по улицата. Седящите в нея, изглежда, не подозираха, че им се готви нападение. Запрегнатият екипаж коне се влачеше с онзи тежък, монотонен ход, които сякаш представлява привилегия на файтонджийските коне по целия свят. Коларят, безгрижно дремейки на капрата или може би преструвайки се, че му се спи, седеше отпуснал ниско глава и без да обръща внимание на нищо наоколо се клатеше ту на една, ту на друга страна.

Каретата се приближаваше все повече и повече; най-после тя скъси разстоянието до няколко крачки от стената, където се криеха в засада човекът и неговата дружина, и тъкмо се готвеше да завие по улица Монтериля, когато изведнъж се разнесе рязко изсвирване. При този сигнал няколко души скочиха в каретата и първо започнаха да гасят фенерите. Някои от тях скочиха на вратичките на каретата, а останалите двама започнаха да се качват на капрата, за да свалят коларя.

Но тук изведнъж настъпи странна промяна. Коларят, който наглед сънено клатеше глава, изведнъж се изправи и с два удара на бича, нанесени с рядка сила и ловкост, плесна по лицето нападателите и ги накара да отскочат на десет крачки с викове от болка и гняв.

Докато всичко това ставаше на капрата на каретата, вратичките ѝ изведнъж се отвориха и петима души, въоръжени от главата до краката, изскочиха с пистолети в ръце на улицата и на свой ред нападнаха разбойниците.

Каретата, която отстрани изглеждаше мирна и спокойна, се оказа нещо като легендарния троянски кон; в нея се намираха няколко души, решили скъпо да зложат живота си, но да не допуснат да бъдат оскърявани безнаказано.

Коларят, отървал се от двамата негодници, които искаха да го свалят така безцеремонно от капрата, бързо се залови да пали факлите, които стояха готови до него, явно неслучайно, и ги закрепи на покрива на каретата, за да освети мястото на боя и да лиши нападателите от възможността да се укрият в тъмнината. Като свърши тази работа, той скочи от капрата, преряза ремъците на конете, които, зарадвани от това рядко внимание към тях, веднага полетяха в галоп. След това той храбро застана редом с петимата, защитаващи вратите на каретата.

Нападателите, учудени от такава неочаквана среща, се поколебаха и отстъпиха няколко крачки.

Но дон Луис и неговите спътници смело се нахвърлиха върху тях, обграждайки ги едновременно от всички страни.

— Проклятие! — извика един от бандитите. Предадоха ни! По-смело, приятели!... Удряйте тези негодници!

— Разбира се, че са ви предали, сеньор дон Рамон — отговори дои Луис с подигравателен глас, — и вие скъпо ще ни заплатите за този дързък опит, кълна ви се!

— Подъл авантюрист! — извика бясно дон Рамон. И той с всичката си ярост се хвърли върху французина.

За нещастие мексиканците щяха да си имат работа с твърде опасни врагове. Трябваше да се сражават с хора, калени в едва ли не ежедневни боеве; освен това владееха майсторски оръжието, с което съвършено хладнокръвно отбиваха ударите на разярените противници. Да, опасно ставаше за мексиканците, и почти с увереност можеше да се каже, че те няма да се справят с такива опасни противници.

Трима от нападателите вече се гърчеха в предсмъртни мъки на земята, а нито един от техните удари не бе попаднал в целта — Луи Морен и неговите другари се оказаха неуязвими.

При това не щадяха себе си и плътно притиснати един до друг, се движеха бавно напред, крачка по крачка. Най-после успяха да обкръжат нещастните мексиканци в тесен железен обръч.

Дон Рамон и неговите съучастници се сражаваха отлично; те знаеха, че не могат да очакват пощада от своите смъртни врагове и разбраха, че бягството също бе невъзможно. Отчаянието удесеторяваше техните сили, а бесът, възбуден от така неочакваното разрушаване на плана им, в чийто успех не бяха се съмнявали нито за минута, удвояваше тяхната енергия и те се биеха като безумни.

Неведнъж дон Мигел се хващаше за пистолета, за да стреля в упор срещу нападателите, но французинът постоянно го възпираше с онази своя ехидна насмешка, която съставляваше основна черта на характера му:

— Не, не, дон Мигел, ние имаме работа с най-дръзките, животни... срещу които не се стреля както срещу ягуари. Пускайте им кръв! Пускайте им кръв!

И той нагледно показваше как трябва да се пуска кръв, издавайки силен вик на радост всеки път, когато краят на дългата му шпага се забождаше в човешко тяло.

Битката, или по-точно, кървавата схватка, продължи доста дълго. От осемте мексиканци, нападнали каретата, само трима се държаха още на крака; останалите бяха убити или доста сериозно ранени и не можеха вече да се сражават. Гибелта на останалите още живи мексиканци бе въпрос на време. Изведнъж дон Луис направи крачка назад и вдигайки шпагата си, извика:

— Стойте! Така не може повече да продължава; ние убиваме, а не се сражаваме... Сан Армандо, и вие, приятели, следете само никой от тези негодници да не избяга и оставете на мене и дон Мигел да свършим с тази работа.

Канадците не възразиха и покорно се оттеглиха на няколко крачки, готови при нужда да се притекат на помощ на приятелите си.

Тримата мексиканци, които все още продължаваха да се сражават, бяха дон Рамон, дон Ремиго Диас и Гардуния. Те се възползуваха от даденото им от Луи Морен тъй неочаквано минутно примирие, за да си поемат дъх, но когато боят отново се разпали, този път решителен, сеньор Гардуния, вместо да застане в отбранително

положение, хвърли своето мачете на земята и като скръсти ръце на гърдите си, каза с патетичен тон:

— Надявам се, че никой не може да ни упрекне, че сме по-малко великодушни от нашите противници.

— Как да се разбират вашите думи, дон Антонио? — гневно го запита дон Рамон.

— Ами струва ми се, че това се разбира от само себе си, сеньор — невъзмутимо отговори бандитът. — Тези кабалерос не желаят да злоупотребяват с правата на силния и искат да се сражават с нас като на дуел; затова и ние сме длъжни да последваме техния пример... да изравним страните... що се отнася до мене, струва ми се, че аз до този момент с чест изпълнявах своето задължение, а тъй като тази разпра се отнася до мене само косвено и моята чест изобщо не е застрашена, заявявам, че се считам за победен от деликатното обръщение на дон Луис Морен, доброволно се отказвам от участие в двубоя и хвърлям оръжието. Това е всичко. Сега правете каквото знаете, но не разчитайте вече на мене.

Дон Рамон слушаше тази дълга реч с нарастващ гняв, а когато Гардуня спря най-после да говори, той му извика, пламнал от ярост:

— Ах, куче! Сега всичко разбирам!... Значи, ти си ни изменил и си ни предал!... Само че скъпо ще заплатиш за постъпката си!

При тези думи той като мълния се хвърли към бандита и преди онзи да се приготви за отбрана, два пъти прободе изменника със своето мачете в гърдите.

— Умри, негоднико! — извика той, скърцайки със зъби. — Нека аз да свърша тук, но преди да умра, поне ще си отмъстя на тебе!

Бандитът даже не извика и рухна мъртъв на земята. Дон Рамон ненапразно се славеше с умението да владее мачете; ударите бяха тъй ловко нанесени от опитната му ръка, че по-добре не можеше и да се иска — така нападат само професионалните убийци.

След това той се обърна и като смъртно ранен тигър се нахвърли срещу дон Мигел с вик:

— Удряй! Удряй!

Боят започна отново. В продължение на няколко минути се чуваше само звънтенето на стоманата и тежкото дишане на сражаващите се.

Тази борба между четиримата, чиято мисъл се съсредоточаваше в това да прережат гърлото на своя противник, трупите на убитите, които се търкаляха в краката на сражаващите се, свидетелите на двубоя, полудиви ловци с навъсени лица, които мълчаливо и спокойно гледаха как пред очите им се пролива човешка кръв, и най-после факлите, хвърлящи фантастични сенки върху стените на съседните къщи — всичко това представляваше ужасна картина, възможна само в Мексико.

Въпреки еднаквата численост на противниците както от едната, така и от другата страна, дуелът не продължи дълго. Дон Рамон и останалият жив негов съучастник, силно притиснати от своите страшни противници, все повече и повече отстъпваха назад и накрая, облегнати с гърбовете на стената, се ограничиха само с това да парират ударите; но и това правеха някак вяло: те самите бяха уморени до такава степен, че съдбоносната развръзка ставаше неизбежна. Студена пот се появи на слепите им очи, пресъхналото гърло конвулсивно се свиваше, а в очите им се виждаше вече не дръзка храброст, а по-скоро страх — страх от смъртта.

Изведнъж дон Рамон падна на едното си коляно; в същата минута дон Мигел с ловък удар изби шпагата от ръката му, а след това се хвърли върху него и със сила го накара да застане на колене.

— Предайте се! — извика дон Мигел.

— Не! — отвърна дон Рамон. — Убий ме, щом веднъж съдбата ме е предала в твоите ръце!

След това, събрал всичките си сили, скочи на крака и на свой ред се хвърли срещу противника си. Всичко това стана тъй бързо, и неочаквано, че дон Мигел почти неволно отскочи назад, при което се спъна в трупа на убития бандит и падна настрана.

— А! — извика дон Рамон със сатанински смях. — Така! Значи не ти мене ще убиеш, а аз тебе!

И вземайки от земята нечий изпуснат нож с дълго острие, той се приготви да пререже гърлото на своя смъртен враг.

Но дон Мигел бе млад и силен и оказа отчаяна съпротива срещу своя враг, като го хвана за ръката, въоръжена с ножа, и започна да се търкаля с него по земята, държейки го за крака, за да парализира движенията му.

Все пак, въпреки всичките усилия на дон Мигел, борбата щеше да завърши не в негова полза, ако той изведнъж не бе почувствувал, че ръката на противника се разтвори, изпусна своята жертва и дон Рамон, охкайки, падна върху него с цялата си тежест и остана неподвижен.

Младият човек избута от себе си тялото на поразения враг и с един скок се изправи на крака.

— Ранен ли сте? — съчувствено го попита французинът.

— Слава Богу, не! — отговори той, горещо стискайки ръката на приятеля си.

— Сега — продължи Луи Морен — със спокойно сърце можем, да си отидем у дома и да изпратим пеоните да вдигнат телата на дон Рамон и неговите приятели.

По какъв начин дон Мигел бе успял така щастливо да се избави от грозящата го опасност и кой накрая бе убил неговия противник? Дон Луис се сражаваше с дон Ремиго. Бившият шивач, парирайки ударите, мислеше само за едно — да спаси своя скъп живот, и на това бе построил цялата си защита. Неговата шпага все по-слабо и по-слабо отблъскваше ударите на противника; накрая той даже не можа да отклони един удар и шпагата на дон Луис щеше да го прободне, но дон Ремиго с едно незабелязано движение ловко избегна удара. Въпреки това той силно извика, вдигна ръце и захвърли настрана шпагата си; после направи две крачки, олюлявайки се като пиян, безжизнено се строполи на земята и повече не помръдна.

Дон Луис помисли, че противникът му е убит.

— Бедният! — прошепна той. — А всъщност не беше толкова виновен.

И се извърна.

Едва сега забеляза в какво критично положение се намираше неговият приятел и действайки с шпагата като с пръчка, удари с дръжката по главата дон Рамон с такава сила, че и него можеше да счита за убит.

Хвърляйки последен поглед на мястото, където погинаха техните врагове — поне така мислеха те, — дон Мигел и французинът, съпроводени от канадците, които им бяха оказали такава голяма помощ, се отправиха към дома на дон Гутиерес.

След половин час, когато пеоните, изпратени от дон Луис и съпроводени от самия него, отидоха да вдигнат телата на дон Рамон и

дон Ремиго, не намериха нито единия, нито другия: двамата мъртъвци бяха изчезнали, макар всички останали убити да лежаха там, където ги бе стигнала смъртта.

— Какво значи това? — прошепна французинът, мръщейки вежди. — Нима тези негодници са останали живи?

ГЛАВА IV

ЗАМИНАВАНЕТО

Дон Луис стана, щом започна да се разсъмва. Все още го безпокоеше тайнственото изчезване на дон Рамон и дон Ремиго. Ако е вярно, че двамата не бяха убити, то значи, още нищо не е направено и те ще трябва да са готови за нови засади, за нови нападения. Ето защо благоразумието изискваше да се вземат веднага всички необходими мерки, за да не бъдат изненадани втори път. Но от кого можеше да се узнае за новите проекти на злодеите? Гардуня беше убит. Всичко това тревожеше французина и не беше чудно, че на сутринта той стана от леглото в не съвсем добро настроение.

Преди всичко той заповяда да извикат четиримата ловци канадци, които побързаха да се явят на повикването му.

— Приятели мои — каза Луи Морен, — аз съм твърде доволен от вашата храброст и вашето хладнокръвие. Сега съм напълно убеден, че мога да разчитам на вас при всякакви случаи, макар да считам за мой дълг да ви предупредя, че нещо подобно на това, което се случи тази нощ, ни очаква и през време на нашето пътуване в пустинята... За нещастие, нашите врагове по някакво чудо са оцелели.

— О, не се страхувайте от това, господин Луи!... Можете смело да се осланяте на нас — отговори Сан Армандо както от свое име, така и от името на останалите си другари.

— И аз тъй мисля, приятели мои — рече французинът. — Искан само да ви обърна внимание, за да бъде ясно всичко между нас, та после да няма никакви недоразумения. Сега изслушайте ме добре. Вашето присъствие в Мексико повече не е нужно, защото и аз самият мисля да замина най-късно след два дни. За мен е важно вие да поемете за Гуадалахара не по-късно от един час... Надявам се, че ме разбирате, нали?

— Да, да — отговори, смеейки се, Сан Армандо, — не се бойте, господин Луи — ние ще изпълним вашата заповед и нека бъдем наказани, ако ни види някой в града след един час.

— Добре! Много се радвам, че ме разбирате, и нека да не говорим повече за това... Вчера ви дадох обещание и тъй като държа на думата си, ще го изпълня. Ето, вземете, Сан Армандо — каза той на канадеца, подавайки му една кесия, — тук са точно сто пиастъра. Разделете ги по равно с вашите приятели — вие сте ги спечелили честно и ненапразно. А сега довиждане, приятели мои! Желая ви успех!

— Довиждане, господин Луи! Надяваме се скоро да ви видим...

— Да, да, бъдете спокойни — вие скоро ще чуете за мене.

След това канадците си излязоха, а французинът остана сам, но не за дълго, защото почти веднага се появи дон Мигел.

Младият човек беше бледен, разтреперан и уморен. След обичайните поздрави той с разочарован вид се настани в креслото.

— Е, какво се е случило с вас, драги приятелю? — запита го с усмивка Луи Морен.

— И още питате какво се е случило с мене! — извика младият човек. — Ето какво... Аз съм в пълно отчаяние!... Стига ли ви това?...

— Ха! Но за какво е това отчаяние, ако мога да зная? Ни най-малко не намирам положението ви толкова да се е влошило от вчера, а напротив, то сега се изясни повече от всякога.

— Именно, изясни се — прекъсна го дон Мигел с горчива ирония. — Слушайте, дон Луис, вие ще ме докарате до лудост с вашите насмешки. Нищо не ви трогва, нищо не ви вълнува и каквото и да се случи, все сте спокоен!

— Колко сте странен! — отговори французинът, усмихвайки се. — Нима ще ви е приятно да ме видите умърлушен? Или мислите, че тази глупава комедия, която, впрочем, не успяха да ни изиграят ония негодници, може да ме развълнува?

— Ние наричате глупава комедия една гнусна примамка, жертви на която можеха да станат моите братовчедки и струваща живота на шест или осем души.

— Но ето че вашите братовчедки не попаднаха в тази примка, нали? Значи вас ви е трогнала до такава степен смъртта на тези седем-осем негодници? За Бога, съгласете се с мене, дон Мигел, че това доказва само колко чувствително е сърцето ви.

— Не, приятелю мой, съвсем не е това... Вярвам, че не ще оспорвате колко е сериозен този случай. Ето, ако можехме да се

отървем и от дон Рамон, тогава работата би била съвсем друга. Но не забравяйте, че той остана жив.

— Както и неговият приятел дон Ремиго... Е и? Какво следва от това?

— Това доказва, че те пак ще се заловят за работа.

— Боже мой! Ами аз на това разчитам!

Как! Какво говорите, дон Луис? Вие разчитате на това?

— Разбира се, и ето защо!... Сега ние през цялото време ще бъдем нащрек и можете да бъдете спокоен — те от нас вече не ще се изплъзнат, макар и да стане нужда да ги нарежа и двамата на парчета, за да се убедя, че наистина са мъртви...

— Така да бъде!... А сега позволете ми да задам един въпрос, който повече от всичко ме интересува... Какво мислите да правите?

— А вие?

— Аз ли? Ще върша това, което и вие. Можете да бъдете уверен, че нищо не ще направя сам, без вашия съвет.

— Добре! Но все пак вие навярно сте си съставили някакъв план за действие.

— Разбира се. Желаете ли да го знаете?

— За Бога, щом ви питам за това!

— Добре, слушайте. Аз мисля, че ще е най-добре да заминем оттук колкото е възможно по-скоро, защото според мене, каквото и да ни чака напред, в откритото поле много по-лесно ще се разправим с бандитите, отколкото ако трябва да си имаме работа с тях из тесните градски улици.

— Вие разсъждавате съвсем правилно, приятелю мой, и аз напълно споделям вашето мнение... Необходимо е само да съумеем да накараме и дон Гутиерес да мисли същото. Видяхте ли братовчедките си тази сутрин?

— Да, срещнах ги в градината, където се разхождаха.

— Как ви се видяха?

— Стори ми се, че те са твърде поразени от случилото се снощи. Те и до сега не могат да си обяснят защо, вместо да тръгнат заедно с всички, баща им заповяда да излязат от театъра през актьорския вход и да се върнат у дома по околните улици, и то пеша, съпроводени от двама въоръжени пеони.

— А вие какво им отговорихте?

— Аз... Нищо. Побягнах.

— Впрочем това е единственото средство да се излезе от трудното положение. Ами дон Гутиерес?

— О, с моя вуйчо работата бе много по-проста. Когато му казах вчера, че братовчедките ми или не трябва да присъствуват на спектакъла, или да обещае, че те ще върнат у дома по посочения от мене начин и че това е безусловното ваше искане, той разбра от една дума всичко и познавайки дълбоката ви преданост към нашето семейство, не пожела да му дам никакви обяснения и веднага се съгласи да изпълни всичко, каквото му бях поискал.

— Значи всичко е на добро, приятелю мой. Облечете се — ще излезем из града да научим какво ново има, а после, на закуската, ще дадем на дон Гутиерес да разбере, че трябва незабавно да напуснем Мексико.

Те се облякоха и след няколко минути излязоха от къщи.

На ъгъла на Пласа Майор те видяха голяма тълпа народ на същото онова място, където през нощта стана сбиването с бандитите. Както обикновено става, всеки по свое му обясняваше причините за кървавия бой и всички с любопитство разглеждаха труповете, които още се търкаляха на улицата.

Като стигнаха до центъра на града, те забелязаха, че там цареше някакво странно вълнение. Повечето от дюкяните и магазините бяха затворени, многочислени групи се събираха на места, жестикулираха силно и разговаряха с трескаво възбудени лица.

От време на време вратата на двореца на президента се отваряше, за да пропусне куриера, който се отдалечаваше в галоп. Полкове пехота и ескадрони кавалерия минаваха по улиците. Войниците вървяха мълчаливо, с начумерени лица, като хора, които поставят живота си на карта за последен път и предварително знаят, че няма да спечелят. Някакъв страх тегнеше над целия град.

Луи Морен спря първия попаднал му минувач и предпазливо започна да го разпитва какви са новините.

Минувачът удовлетвори любопитството му и ето какво разбра той:

Правителството, и по-точно, Мирамон се намирал в пълно униние; градът бил обкръжен от всички страни от ордите на Хуарес, предните им колони се приближавали и вече били само на няколко

мили, щяло да бъде обявено извънредно положение тази вечер или най-късно на следващия ден.

Това бяха новини, които подтикваха да се действа неотложно, ако бегълците искаха цели и невредими да се измъкнат от туй гнездо на осите.

— Драги приятелю — рече дон Луис, — вървете при дон Гутиерес, но не му казвайте още нищо за това, което научихме. Пригответе всичко за незабавното заминаване. Най-много след два часа ще бъда вкъщи и тогава ще ви кажа как вървят нещата.

Те се разделиха.

Дон Мигел се върна у дома, където завари всички в голяма тревога; лошите вести се разпространяват с главоломна бързина. Дон Гутиерес и неговите дъщери вече бяха узнали ако не точно, то поне приблизително за онова, което ставаше в града. Дон Мигел се опитваше да успокои както вуйчо си, така и братовчедките си и ги уверяваше, че дон Луис е заминал в околностите, за да си разясни окончателно доколко са верни всички тия слухове, и след няколко часа навярно ще им донесе добри новини.

Въпреки това той за всеки случай посъветва братовчедките си да се приготвят за път, ако дон Луис каже, че ще трябва да бягат веднага.

Дон Гутиерес даде последните нареждания на пеоните, но въпреки доста напредналото време не пожела да седне на закуската до завръщането на дон Луис, когото очакваха с голямо безпокойство.

Изминаха повече от три часа. Дон Луис не се връщаше и това увеличаваше притеснението на очакващите го.

Изведнъж се чу бърз галоп на кон и в двора влезе конник.

— Това е дон Луис! — извикаха всички в един глас, тичайки насреща му.

И наистина това бе той, все такъв спокоен, невъзмутим и все с онази насмешлива усмивка на устата.

— Кълна се в Бога — извика той влизайки, — прелестна разходка си направих! И ако не бе гладът, сигурно още нямаше да съм се прибрал. Времето е отлично и полето е цяла прелест...

Тези думи бяха казани така весело, така непринудено, че възпроизведеха ефекта, който той очакваше, и като по вълшебен начин върнаха спокойствието на Заобиколилите го хора.

— Ние ви очаквахме за закуска, драги дон Луис — каза дон Гутиерес.

— О, ако знаех това! — отговори той със съжаление.

Сложиха закуската.

Но любопитството беше възбудено доста силно, за да може французинът да се отърве така лесно. Той се ограничаваше с уклончиви отговори и в същото време гълташе закуската като човекоядец. Най-после дон Гутиерес разбра, че неговият гост, по известни нему причини, не желае да говори веднага, и поведе разговора в друга посока.

Когато донесоха сладкото, дон Гутиерес направи знак на младите момичета да се отдалечат. Те се подчиниха и излязоха от столовата.

— Е? — запита дон Гутиерес, обръщайки се към дон Луис. — Сега, надявам се, няма да отклонявате въпросите и ще ни кажете всичко.

— С удоволствие — отговори французинът. — Ето с две думи положението. Армията на Хуарес настъпателно се движи към града и го обгражда в огромен обръч, който с всеки ден все повече и повече се стяга. Но тя още не е тъй близо, както се мисли. Нейните конни разезди в момента се намират на четиридесет мили от Мексико. Забелязаните конници съставляват част от гвардията на Карваял, която върви далеч пред армията, ограбва и опожарява всичко, каквото срещне на пътя си. Пътят за Гуадалахара засега е още свободен, но не задълго, защото не ще изминат и три дена, и Мексико ще бъде окончателно обкръжен. Ето всичко, което узнах. Това е самата истина. А сега кажете ми как мислите да постъпите?

— За Бога! — извика дон Гутиерес, удряйки с юмрук по масата. — Да се бяга, и то колкото е възможно по-скоро.

— Отлично! Аз съм на същото мнение и сега ни остава само да решим как по-добре да приведем в изпълнение нашия план.

След като обсъдиха всички подробности, французинът, за да измами бдителността на шпионите, се зае с всички приготовления по заминаването, което трябваше да стане на разсъмване.

Двамата герилероси, които французинът зорко следеше и не ги освобождаваше от страх, че те веднага ще съобщят проектите му на враговете, напуснаха града заедно с него същата вечер и се установиха

в един хан, разположен по пътя за Гуадалахара, където трябваше да ги посрещнат пеоните с багажа и четиримата ловци, наети от Луи Морен.

Вечерта се установиха на десет мили от Мексико в едно напуснато ранчо. Дон Луис искаше първия ден да измине по-дълго разстояние, с надеждата да остави по-назад враговете, които можеха да се впуснат по следите им.

В този момент, когато двамата герилероси се занимаваха със своите наметала, приготвяйки се да спят, французинът се приближи до тях, удари единия по рамото и им каза без заобикалки:

— Слушайте негодници, прекрасно зная, че вие се стараете да водите двойна игра... Пазете се от мене — това е опасно!... Дон Мигел ви е обещал такава сума, която ще ви направи достатъчно богати, но аз при първия опит да измените ви обещавам да ви убия като кучета... Надявам се, че ме разбирате, нали?

Двамата герилероси започнаха да се оправдават.

— Мълчете! — с повелителен тон им извика французинът. — Аз не споря с вас, а само ви предупреждавам!... Още веднъж ви повтарям: пазете се!... Не забравяйте, че винаги удържам на думата си, а сега — лека нощ!

Той се обърна и легна до приятеля си! На следващия ден двамата герилероси изчезнаха, взимайки със себе си едно муле, натоварено с багаж.

— Щастлив път! — каза дон Луис. — Сега поне няма защо да се съмнявам и при първата среща ще си разчистя сметките с тях.

ГЛАВА V

ПУСТИНЯТА

Великата американска пустиня, този грамаден океан от зеленина, където туземците, притиснати от завоеванията на цивилизацията, търсят убежище като в непревземаема крепост, се открива пред погледа на пътешественика еднакво величествена във всички часове на деня и нощта.

Пред очите се разкриват ту безкрайни плоски савани, голи и пустинни, където изсъхналите кости на хора и животни посочват техния път, осейван при всяко минаване на проточилите се кervани с все нови и нови жертви; вместо савани се виждат ту зеленеещи прерии, прерязани с криволичещи реки, ту непроходими гори с пищна растителност, където в храсталаците се крият кръвожадните хищници, обитатели на тези грамадни горски пространства, където човек с бравда в ръка си пробива път; навсякъде очите виждат само едни планини, натрупани в безпорядък една върху друга, белите върхове на които се крият в облаците и по гранитните им страни се извира тясна пътека над неизмерими бездни. Като за оживяване на пейзажа тук се скитат стада бизони, диви коне, антилопи, които сякаш съвсем не се страхуват от опасното съседство с ягуарите, с полските червени вълци и сивите мечки, за които отиват на лов индианците, също тъй свирепи и кръвожадни, както и хищните обитатели на пустинята.

И ето, в тази пустиня, която се простира от Пасо дел Корта до Горна Калифорния и Орегон, ние намираме бегълците от Мексико след тридесет дни от излизането им от този град.

Беше вечер. Керванът с мъка се движеше по тясната пътека нагоре по зеленеещия се стръмен бряг на Рио Гранде Браво дел Норте. Слънцето изчезваше в пурпурно златистите вълни на реката точно в момента, когато изморените пътници стигнаха до най-високата точка, която беше тяхната цел.

Тук дон Луис като началник на кervана нареди да се отсекаат дървета, чиито дънери, преплетени с клони, да изградят нещо като

препятствие, което трябваше да защитава лагера от неочаквани нападения.

Французинът остави и достатъчно дървета, растящи точно в средата на лагера, които в случай на нападение, можеха да служат като надеждно убежище и наблюдателница за защитниците на лагера.

В самата среда, между дърветата, набързо построиха навес, а под него опънаха палатка; след това запалиха бивачните огньове и всички се заловиха с подготовката за нощната почивка.

Не малко опасности трябваше да преодолеят, не малко и приключения имаха те по време на тези тридесет и три дни, които изминаха, откакто напуснаха Мексико.

Пеоните, багажът и ловците се срещнаха, както бе уговорено, в Гуадалахара. В този град пътниците прекараха цели два дена и употребиха това време, за да се снабдят със здрави фургони за преминаването на пустинята и с една доста удобна карета, в която младите момичета можеха да си почиват, когато се почувствуват изморени. След това попълниха запасите от хранителни продукти и се отправиха по-нататък.

Цялата група се състоеше от тридесет и четири души; от тях тридесет и двама бяха изпитани и смели хора, с които можеше без страх да се премине пустинята, особено в такова смутно време, когато мексиканските войски, изцяло погълнати от междуособната война, естествено нямаха нито възможност, нито охота да обуздават кръвожадните инстинкти на диваците, грабещи и убиващи под знамето ту на едната, ту на другата страна.

Докато керванът се намираше още в пределите на територията, принадлежаща на републиката, всичко вървеше доста добре. Бдителната охрана на лагера и добре въоръженият конвой действуваха по внушителен начин на мародерите, с които трябваше да се срещнат по пътя.

Дон Луис отлично познаваше Мексико и благодарение на това имаше възможност да преведе кервана по малко известни пустинни пътеки и да избегне срещата с доста многочислените отряди редовни войски, отправящи се към Мексико, който Хуарес искаше да обкръжи от всички страни.

Всичко вървеше толкова успешно, че французинът бе започнал да се счита вече почти вън от всякаква опасност от нападенията на

салтеадорите, когато една вечер, готвейки се да се установи на лагер, той бе обкръжен от един многоброен конен отряд.

Неизвестните конници така стремително се хвърлиха в атака, че в първата минута пеоните се объркаха и изплашиха до такава степен, та имаше опасност да изоставят пътниците и да побегнат. Това не се случи само благодарение на досетливостта на Луи Морен, на хладнокръвието на дон Гутиерес и храбростта на дон Мигел и канадците, които бързо успяха да възстановят реда в редовете на пеоните... След като измина първата минута, пеоните, сякаш засрамени от своето малодушие, мъжествено посрещнаха врага и прикрити зад фургоните, го обсипаха с град от куршуми.

Но пътниците имаха работа не със страхливи противници, които, виждайки, че атаката не постигна желанния ефект, ни най-малко не помислиха да бягат, а храбро влязоха в боя и започнаха престрелка с пеоните. Най-после на дон Мигел и Луи Морен им омръзна тази безкрайна стрелба и те излязоха от гъсталака, където се криеха всички, и смело се нахвърлиха с пистолети в ръце върху конника, когото смятаха за началник на бандитите. Последният храбро издържа този двоен удар и се защитаваше, не мислейки за бягство.

Приятелите на бандита се притекоха на помощ; пеоните под командата на дон Гутиерес също притичаха на помощ на двамата смелчаци.

В продължение на няколко минути се води ужасна борба с хладно оръжие; и двете страни се биеха с настървение.

Изведнъж се раздаде пронизителен вик и салтеадорите, обръщайки конете си, се хвърлиха в безредно бягство, очиствайки полето на сражението и изоставиха на произвола на съдбата не само своите убити, но и ранените.

Дон Луис, не знаейки с какво да си обясни това внезапно бягство на нападателите, заповяда на пеоните да останат с оръжието, а Мечето и Безразсъдни отидоха да разузнават.

Пеоните се възползваха от това, за да установят своите загуби, които, трябва да се признае, не бяха малки: девет човека убити и пет опасно ранени. С други думи, от строя бяха излезли половината хора — положение повече от сериозно.

Салтеадорите бяха понесли още по-големи загуби — те се бяха лишили след битката от двадесет и пет души съучастници, в това

число и водача на бандата.

Луи Морен с онази неумолима жестокост, която изискваха обстоятелствата, заповяда да се доубият ранените, което пеоните извършиха веднага и даже доста охотно.

След това пеоните изкопаха трап, в който нахвърляха трупове на убитите и ги заровиха.

Само водачът не бе удостоен с погребение. Неумолимият французин заповяда да го обесят за краката на едно дърво като пример, който трябваше да послужи за назидание на рицарите по големите пътища. Но преди пеоните да пристъпят към това посмъртно наказание, дон Луис свали черния воал, с който бе овързано лицето на покойника.

— Капитан Блас! — каза французинът, показвайки го на дон Мигел. — Аз бях уверен в това! Сега вече зная кой именно ни е нападнал.

— Дон Рамон, нали? — запитва младият човек.

— Само той единствен ползва такива средства, за да подкупи капитан Блас и го застави да напусне в такова време Мексико — продължи Луи Морен. — Ето и краят на похожденията на достойния капитан — прости, Господи, прегрешенията му! Е, а сега го обесете! — добави той в заключение.

Заповедта бе изпълнена веднага. След това дон Луис отведе приятеля си настрана.

— Дон Рамон ненапразно ни заплаши — каза той на младия човек. — Тази нова несполука няма да го спре. Напротив, ще освирепее още повече, ще пусне в ход цялата си хитрост и изобретателност и ще се мъчи да ни отмъсти каквото и да стане.

— Съжалявам, но не съм съгласен с вас, дон Луис — отговори младият човек. — Дон Рамон по всяка вероятност отдавна върви по следите ни и като е видял, че се приближаваме към индианската територия, е решил да опита щастieto си и да ни нападне... Но аз не мисля, че би се осмелил да ни последва в пустинята... Неговата сегашна несполука трябва да доказва невъзможността му да ни победи и освен ако не е луд, той ще се откаже от всеки нов опит и повече няма, да чуем нищо за него.

— Уви! За съжаление трябва да ви разочаровам, дон Мигел!... Аз отдавна познавам дон Рамон: в неговите жили тече индианска кръв...

Той ме ненавижда и освен това се е заклел, че каквото и да стане, ще притежава вашите братовчедки. Той няма да се спре пред нищо — само смъртта може да му попречи да удържи клетвата си. Но не казвайте на вуйчо си нито дума за това, което узнахме. Само ще го разтревожите. По-добре да мисли, че сме имали работа със салтеадори, ръководени от единственото желание да ни ограбят.

— Да, прав сте. Ще си мълча.

Точно тогава двамата канадци се върнаха от разузнаването. Салтеадорите бяха отстъпили и пътниците, поне за известно време, можеха да не се страхуват от нападение.

В това време дон Гутиерес и младите момичета наглеждаха ранените пеони, които лежаха превързани във фургоните. След това керванът потегли напред и след като изминаха две мили, разположиха бивака си за нощуване.

В продължение на няколко дни керванът спокойно следваше пътя си, необезпокояван нито от бандити, нито от червенокожи. Пътниците бяха много предпазливи и ако им се случеше да спрат на лагер в открито поле, винаги построяваха ново укрепление, сякаш се намираха в неприятелска страна, и поставяха часовои.

За ранените пеони внимателно се грижеха Сакраментата и нейната сестра.

Най-после керванът напусна последната крепост, служеща за граница на цивилизованата територия. Тук той трябваше да премине Рио Гранде Браво дел Норте и да навлезе в пустинята.

Бяха изминали вече тридесет и един ден, откакто пътниците бяха излезли от Мексико, и деветнадесет дни от сражението им със салтеадорите.

Около три часа следобед те стигнаха бреговете на реката. Като намери брод, Луи Морен огледа двата бряга.

Наклонът към реката, където се намираха пътниците, бе полегат; затова пък отсрещният бряг бе стръмен и там, където изглеждаше най-достъпен, се виждаше голям проход, обраснал с гъста гора — с една дума, това беше единственото удобно място за преминаване и в същото време най-доброто за устройство на засада.

Това откритие разтревожи французина и той замислено отпусна глава и отиде при кервана.

Пътниците бяха устроили бивака си под сянката на една доста голяма гора, която закриваше изгледа към реката и заедно с това отлично ги скриваше от любопитни очи.

— Е? — запитаха французина едновременно дон Гутиерес и неговият племенник. — Намерихте ли брод?

— Да — отговори Луи Морен. — Освен това, струва ми се, че намерих и нещо друго.

— Какво? Говорете! — извика дон Мигел, хвърляйки тревожен поглед към младите момичета. Нова опасност ли ни заплашва?

Французинът сбърчи вежди.

— Нищо не видях — отвърна той отсечено, — а не зная защо, нещо не съм спокоен... Тези горички и тези гъсталаци ми се виждат подозрителни...

— И това ви тревожи? — запита дон Гутиерес.

— Разбира се — отговори французинът, замислено клатейки глава.

— Не ви разбирам.

— Ето какво. Вероятно забелязахте, че откакто сме в пустинята, ту отдясно, ту отляво, ту пред нас изскачаха сърни и даже бизони и антилопи. Те душеха въздуха, а щом се приближавахме към тях на един изстрел, побягваха, изплашени от нашето появяване. След това птици от всевъзможни породи излитаха във въздуха и бързаха да се скрият от нас.

— И това ли било? — казаха двамата мексиканци. — Но в пустинята това е свършено нормално явление, няма защо да се учудваме.

— Да, то именно ме кара да се замисля... Днес от самото изгряване на слънцето не видяхме нито птици, нито животни — цялата пустиня наоколо сякаш бе замряла.

— Така е, но какво доказва това? — запита дон Мигел.

— Това доказва, драги приятелю — каза французинът със свойствения му насмешлив глас, — че други пътници са минавали по същия този път само няколко часа по-рано... И тяхното появяване е накарало същинските стопани на тази местност да бягат, и кой знае, може би нашествениците да са се настанали някъде в околностите. Разбирате ли ме сега?

— Да. И какво мислите да правите?

— Ха! — отвърна французинът, усмихвайки се. — Ще видите, само почакайте.

След това той извика четиримата канадци, каза им няколко думи шепнешком, те се метнаха на конете си и в галоп полетяха в противоположна на реката посока.

Когато канадците изчезнаха, Луи Морен се приближи до приятелите си.

— Изслушайте ме — каза той, — няма никакво съмнение, че в ония усой, от другата страна на реката, ни очакват враговете... Те навярно смятат да ни нападнат, докато преминаваме реката, и да се разправят с нас, без да изгубят нито един убит или ранен... Ето какво искам сега да ви предложа. Вие, дон Гутиерес заедно със сеньоритите останете тук до моето завръщане; с вас ще останат и ранените пеони, които ще ви помогнат да се защитавате, в случай че бъдете нападнати, което обаче аз не предвиждам... А ние с дон Мигел и останалите пеони ще минем през реката и ще вземем с нас фургоните и празната карета на сеньоритите, на която ще спуснем завесите... Ако моето предположение излезе вярно и ни бъде устроена засада, нашите врагове ще започнат да стрелят, щом видят, че сме навлезли във водата... Оставете всичко на мене... Е, а сега всички на работа! Времето не чака!

— Извинете — възрази дон Гутиерес, — искам да отбележа, че вашият план е много добре съставен, обаче ми се струва, че нещо в него куца.

— Кое, сеньор?

— Искате да ме оставите назад... Но тук аз ще бъда съвсем безполезен, докато с вас бих могъл да бъда от полза, даже само с това, да докажем на салтеадорите, че пътуваме в пълния си състав. Разбирате ли ме?

— Напълно, сеньор. Вашата забележка е напълно справедлива, но аз мислех...

— И твърде грешите — бързо го прекъсна дон Гутиерес — Позволете и на мене, моля ви, да взема възможното участие в тази опасна работа. Не само ви моля, но настоявам за това.

— Добре, кабалеро. Щом толкова много искате, съгласен съм...

Французинът даде последните си наставления на младите момичета, а след това заповяда на кервана да се нареди в определения

ред и малката група се отправи към брода.

Дон Луис и дон Мигел вървяха начело на кервана, зад тях се движеха фургоните. После вървеше каретата със спуснати завеси, конвоирана от дон Гутиерес и останалите пеони.

— Сега си отваряйте очите — каза дон Луис. — Дръжте оръжието готово и внимателно наблюдавайте какво става на отсрещния бряг.

Французинът пришпори коня си и навлезе в реката. Останалите го последваха. Стигнаха до половината на реката. Но щом започнаха да приближават отсрещния бряг, оттам се раздадоха изстрели и цял град от куршуми се посипаха във водата около тях.

— Напред! — извика дон Луис, забивайки шпорите в коня си.

Всички бързо се втурнаха към брега, където бяха залегнали невидимите врагове.

Последните продължаваха да стрелят, без да се показват.

Почти в същото време се раздадоха изстрели и от другата страна и няколко трупа паднаха от стръмнината.

— Аха! — весело извика Луи Морен. — Сега са взели участие и пушките на канадците... Смело, момчета!

Престрелката продължаваше, макар и не така енергично. Неочакваната атака бе парализирала силите на нападателите. От пътниците бяха убити двама пеони, а останалите, предвождани от Луи Морен, дон Мигел и дон Гутиерес, стигнаха най-после плитчината и минаха през търкалящите се на земята трупове на бандитите.

Изведнъж се чу страшен вик. Престрелката моментално спря и грохотът от битката като с вълшебна пръчица се смени с гробна тишина.

— Спрете! — каза дон Луис. — Всичко свърши.

И наистина, всичко бе свършило. Нападателяте, изненадани в момент, когато сами мислеха да изненадат другите, и изплашени от точните изстрели в тила, се пръснаха, обзети от паника, решавайки, че противникът е много по-многоброен, отколкото предполагаха.

Дамите преминаха реката и пътниците устрои лагер си на върха на същата стръмнина, където преди малко бяха залегнали в засада бандитите.

Но този нов успех струваше скъпо на пътниците: числото им бе намалено с още двама души, а освен това те едва бяха достигнали

границата на пустинята, която им предстоеше да преминат.

Ние ги срещаме отново, но вече два дни след сражението на брега на реката.

ГЛАВА VI

НАЧАЛОТО НА КАМПАНИЯТА

Щом наредиха лагера и поставиха часовоите, Луи Морен заповяда на въоръжените пеони да заведат конете и мулетата на водопой при реката. Когато свършиха това, пеоните се заловиха с приготвянето на обяда, а французинът най-последно отиде при своите приятели, събрани в опънатата за тях палатка...

Обядът беше отдавна готов и в палатката чакаха само идването на Луи Морен, за да започнат да се хранят.

— Извинете ме, че ви накарах да чакате — каза французинът, сядайки на един пън, заменящ креслото. — Сега ние вече не се намираме в населени места, а в пустинята, затова трябва строго да се спазват всички необходими в такива случаи предпазни мерки, иначе или ще ни избият, или ще ни изядат хищните зверове.

Угнетеното настроение по лицата на събралите се в палатката, разбира се, не можа да убегне от наблюдателните очи на Луи Морен и той веднага реши, че единственото средство да им възвърне енергията и храбростта е да говори откровено и грубо по интересувания ги въпрос.

— Вашите думи не са особено успокоителни, дон Луис — каза Сакраментата, мъчейки се да се усмихне.

— Сеньорита — не принудено й отговори французинът, — затова ви казах истината... Ако пред мене седяха страхливи млади момичета, по всяка вероятност бих скрил от тях истината или, в краен случай, бих се старал да ги убедя, че няма от какво да се боят и че минаването през пустинята ще бъде не повече от една приятна разходка, макар и доста продължителна. Но с вас, толкова храбри, колкото и красиви, трябва да бъда откровен и вие ще имате право да ми се сърдите, ако постъпя по друг начин. Досега ние трябваше да се защитаваме само от бандитите, които, дори да ни бяха пленили, пак можехме да очакваме някаква пощада — в това съм уверен; но сега съвсем не е така... Ние всеки миг можем да попаднем в капан, устроен от червенокожите... И то какви червенокожи! — добави той. — Команчи, павиани, апачи,

венги — всички непримирими врагове на бялата раса, особено апачите! Ако попаднем в плен на тези индианци, нас ни очаква не само смърт, но и най-ужасните изтезания, най-страшните мъчения!

— Значи сме загубени! — извика доня Сакраментата с ужасен вид.

— И да, и не. Зависи от самите нас — отговори невъзмутимо французинът. — Сигурно ще загинем, ако скръстим ръце пред всички тия ужаси, и обратно, ще излезем победители, ако се борим мъжки с обкръжаващите ни опасности.

След това разговорът взе по-весела посока. Луи Морен разказа с присъщото си остроумие няколко ловджийски истории, и когато излезе от палатката, дон Гутиерес и дъщерите му съвсем бяха забравили своята умърлушеност, а надеждата за успех отново бе изпълнила техните сърца.

Французинът постигна целта си. Той искаше да повдигне у тях отпадналия им дух и да им върне необходимата енергия, за да издържат последната борба с непримиримите им врагове.

Нощта беше мрачна. На небето не се виждаше нито една звездица. Тежки оловни облаци, гонени от вятъра, бавно се носеха над земята, и от време на време се чуваха глухи отдалечени гръмотевици.

В лагера спяха всички с изключение на часовоите. Луи Морен стоеше облегнат на фургона и с изпитателен поглед оглеждаше саваната, която все повече и повече тънеше в мрак. Изведнъж той трепна. Стори му се, че недалеч сред високата трева на саваната блесна огън.

Какво можеше да означава тази светлина? Може би недалеч от тях се бяха установили на лагер някакви други пътници? А може би този огън бе запален в лагера на червенокожите?

Луи Морен се приближи до часовоя, стоящ само на няколко крачки от него.

— Сан Армандо — каза му французинът, — погледнете в тази посока!... Струва ми се, че там свети огън от клада, или се лъжа...

Канадецът се взря внимателно в показаната посока.

— Не се лъжете, господин Луи — каза той най-после. — Това действително е светлина, или по-точно, отражение от клада.

— Да, да — заговори французинът, — така си и мислех. Погледнете, огънят се усилва... Това е лагер на червенокожи, но как може да не са ни забелязали?

— Нашите огньове не могат да бъдат видени от тях заради дърветата, които вече наредихте да се запазят...

Французинът със съмнение поклати глава.

— А може би — продължи той — индианците знаят колко сме и понеже няма от какво да се страхуват, не намират за нужно да крият своето присъствие.

— Какво се е случило? — запита дон Мигел, който бе излязъл в това време от палатката и се приближи към тях.

— Погледнете — отговори му французинът, протягайки ръка по посока на светлината.

— Дявол да го вземе! — продума младият човек. — Ето ти нова неприятност!... Какво решихте?

— Да разузная кой се е установил на лагер така близо до нас — отговори Луи.

— Ако желаете, господин Морен — намеси се Сан Армандо, — аз ще отида да видя какво е това.

— Не, приятелю мой, вие не можете да напуснете своя пост сега... Това ще направя аз.

— Вие? — извика дон Мигел.

— А защо не? Нали аз съм водачът на кервана.

— Нима ще отидете там, в лагера?

— Още сега.

— Помислете си на каква опасност се излагате!

— Опасността е много по-малка, отколкото вие предполагате, приятелю мой. Намиращите се там хора по неизвестни за мене причини, които скоро ще науча, не се крият; иначе не биха ни дали възможност така лесно да забележим техния огън. Твърде е възможно даже те да не караулят лагера си и тогава незабелязано ще мога да се приближа съвсем близо до тях.

— Добре — каза дон Мигел, — но знайте, че ако до разсъмване не се върнете в лагера, аз непременно ще тръгна да ви търся.

— Добре, драги дон Мигел, съгласен съм. До скоро! Не зная защо, но някакво тайно предчувствие ми казва, че ще ви донеса добри новини.

— Дай Боже! Постарайте се само колкото може по-скоро да се върнете...

Мъжете си подадоха ръце. Дон Луис метна на рамото си пушката и след минута се скри във високата трева.

Луи Морен бе стар горски скитник; той вече цели десет години бе прекарал в пустинята и отлично познаваше всички индиански хитрости. Той говореше съвсем свободно повечето индиански наречия; освен това бе придобил голяма известност сред команчите и апачите, с които често му се бе случвало да се сражава. Замисленият в този момент опит представляваше страшна опасност за всеки незапознат така добре с живота на пустинята; за него обаче това беше до известна степен дори забавление и той нито за минута не се замисли как ще завърши неговият смел опит. Действаше с индианската тактика, т. е. правейки грамадна обиколка, щеше да се яви в индианския лагер от точно противоположната точка на тази, от която бе тръгнал.

Мъжът вървя около един час с ускорени крачки, свойствени за хора, свикнали с ходенето по пустинята, и най-после стигна в подножието на една доста стръмна височина, на върха на която светеше през дърветата онзи огън, който бе забелязал от лагера.

Французинът се спря за минута. След това легна на земята и запълзя като змия между високата трева. Наоколо всичко бе спокойно — в саваната продължаваше да цари мъртва тишина.

След половин час ловецът, удвоявайки с приближаването си към лагера своята предпазливост, стигна до място, откъдето свободно можеше да вижда всичко, каквото ставаше на върха на хълма.

Не се бе излъгал. Това действително беше светлина от караулен огън в индиански лагер.

Около двеста воини команчи, които можеха да се различат по орловото перо, втикнато в косата над лявото ухо, лежаха в безредие из тревата и спяха, завити с плащове от бизонови кожи, недалеч от конете, привързани за колове.

Пред огъня, намиращ се точно в средата на лагера, седяха вождовете, които с важен вид пушеха лулите си.

Тези прочути воини, чиито тела бяха украсени с многобройни вълчи опашки, отличителен знак на великите храбреци, не бяха боядисани по военному, което доказваше, че команчите се бяха събрали не за война, а както предполагаше Луи Морен, за лов.

Малко вдясно бе привързана на дълъг прът емблемата на племето, изобразяваща червен бизон.

— Добре — прошепна Луи, — това са воини от племето на Червените бизони. Те някога бяха мои приятели... Може би ме помнят и досега.

Вождовете продължаваха важно да пушат, без да разменят нито една дума и без да гледат нито вдясно, нито вляво.

Това безгрижие на индианците разтревожи ловеца; то му се видя съвсем неестествено.

— Аз съм разкрит — прошепна той.

В тази минута се чу пеене на птица.

Вождовете не помръднаха.

— Хм! — продължи ловецът. — Тази птица днес пее някак твърде късно. Какво ли значи?

Той постоя около минута, без да шавне, а след това изведнъж се изправи, праметна пушката през рамо и излизайки от шубрака, в който се бе скрил досега, смело се упъти към стражевия огън, протегнал ръка напред с дланта навън и съединявайки четири пръста.

Индианските вождове като че ли не го забелязаха и продължаваха важно да пушат.

На няколко крачки от огъня французинът се спря.

— Да изпрати Ваконда успех в лова на моите братя Червените бизони — каза той със спокоен и тих глас. — Приятелят им желае да седне до техния огън и да изпуши с тях лулата на мира.

— Добро ти желаем, Пантера — важно отговори един от вождовете. — Защо моят брат, белоликият воин, се промъква като страхлив заек, за да се доближи до лагера на неговите приятели, Червените бизони? Вождовете го чакат да дойде и да седне при тях.

— Не постъпих добре, вожде — каза французинът, — но скоро разбрах това и смело влязох в лагера на моите братя.

— Добре е направил Пантерата.

Луи Морен хвърли пушката си на земята, седна пред огъня и взимайки предложената му лула, започна да пуши, като подражаваше на своите гостоприемни домакини.

ГЛАВА VII

ЧЕРВЕНИТЕ БИЗОНИ

Непознатият, търсещ гостоприемство при вождовете на някое индианско племе, седне ли до огъня на съвета, веднага става свещен за всички воители на това племе. Никой няма право да го разпитва и ако не желае да каже защо е дошъл, той има пълно право да не направи това.

Луи Морен изпуши лулата си, а след това, като изтърси от нея пепелта, я предаде на индианеца и тогава реши да заговори.

— Много луни изминаха, откакто аз се разделих с моите братя в тяхното зимно убежище, но Червените бизони не са ме забравили и това много ме радва.

— Червените бизони нищо не забравят — загадъчно отговори един от вождовете. — Пантерата е ходил на лов с моите млади хора, дълго е спал до тях в пустинята по време на големия лов, сражавал се е с нашите храбреци против враговете ни, апачите... Ние обичаме Пантерата.

— Благодаря ви, главатарю. Значи не се излъгах, когато в мене се появи желанието да се приближа до огъня на съвета на Бизоните.

Едва доловима усмивка заигра по тънките устни на вожд.

— Пантерата говори в този момент не така, както би трябвало да говори честният ловец — каза той. — Оposум не е баба, която могат да измамат с лъжливи разкази... Оposум е мъдър и велик вожд на своето племе; бледоликият ловец проникна в лагера на Бизоните като алигатор... Той съвсем не е мислил да изпуши лулата на мира при огъня на съвета, а е дошъл да узнае кой е запалил огъня, който свети нощем като звезда... Моят брат се реши да се яви едва тогава, когато пеенето на птицата му доказва, че неговото присъствие е известно на вожд... Добре ли го казах? Какво ще отговори Пантерата?

Французинът, съвсем учуден, че хитрият индианец така лесно го разкри, почувствува отначало смущение, но веднага се съвзе.

— Добре го казахте, вожде — рече той. — Кой може да излъже такъв мъдър вожд като Оposум? Аз действително дойдох в качеството на разузнавач, но щом познах Червените бизони, реших веднага да се

покажа и да седна заедно с тях при огъня на съвета, защото нямаше вече от какво да се страхувам.

Вождовете се поклониха мълчаливо.

Луи Морен продължи:

— Зная, че вече настъпва времето, когато индианските племена обикновено започват лова.

— Вече пет пъти изгрява слънцето, откакто Червените бизони са напуснали зимното си убежище — отговори Опусум.

— Аз зная колко са мъдри и предпазливи моите братя и видът на техния огън не може да не ме учуди.

— Секирата на войната е заровена между команчите, павианите и апачите... Техните воини ще бъдат на лов заедно.

— Тази новина изпълва с радост моето сърце, вожде, и ми дава смелост да се обърна към теб с една молба.

— Ушите на вожда са отворени, гласът на Пантерата им е приятен, бледоликият ловец може да говори.

— Аз служа като водач на хора от моя цвят — продължи французинът.

— Те са общо двадесет и един човека, в това число и двете млади момичета с очи на газела, прекрасни като девата на първата любов... Опусум ги е видял.

— Моят брат знае всичко — каза французинът.

— Червените бизони са пълни господари на саваната; никой не може да се скрие от техните очи.

— Тези пътници отиват за Сонора и искат само да преминат пустинята, без да се спират никъде за дълго... Опусум сам каза преди малко, че племето на Червените бизони ме счита за свой приятел.

— Пантерата всякога е бил добър приятел и верен съюзник на команчите. Какво му е нужно сега от Червените бизони? Те всичко ще направят за него.

— Благодаря, вожде — каза французинът, зарадван от тези думи.

— Макар и да бях уверен, че именно този отговор ще чуя от моите братя команчи.

— Неблагодарността е порок на бледоликите — многозначително каза вождът. — Благодарността е добродетел на червенокожите.

— Това е истина, главатарю, но кълна се в Бога, че ако някога имаш нужда от помощта на моята карабина, аз не ще ти изменя.

— Карабината на моя брат бие далеч и вярно — с усмивка каза вождът. — Такава помощ не трябва да се пренебрегва и ако ни е нужен Пантерата, ние ще го извикаме... Пантерата иска томаховката на войната между Бизоните и неговите бели приятели да бъде заровена. Добре... Щом моите млади воини ми съобщиха, че Пантерата пътува с кервана, аз захвърлих томаховката така далеч, че никой не ще може да я намери... Моят брат желае ли още нещо?

— Да, главатарю, бих желал също така дружелюбно да се отнасят с нас и другите индиански племена.

— Те вече са предупредени; пътят е свободен; моят брат не ще срещне никакви врагове, освен бледоликите.

— Как! Ти и това знаеш? — извика Луи, вдървен от учудване.

— Нима сме деца? — възрази вождът. — Гледахме скрити как минахте реката. Моят брат и неговите приятели храбро се сражаваха.

— Да — каза французинът, — само че сега бледоликите, за които говори моят брат, не са вече страшни за нас. Те като зайци избягаха в големите селища на бледоликите и по всяка вероятност вече не ще дръзнат да проникнат в пустинята.

Индианският главатар сериозно поклати глава няколко пъти.

— Младият воин винаги е длъжен да бъде готов да се сражава — отговори той, — ако знае, че мокасините на войната вървят по една и съща пътека с него и вървят по неговите следи... Пантерата е мъдър и опитен воин и той ще обмисли както трябва думите на Опусум.

Луи Морен знаеше, че когато индианците започнат да говорят със загадки, никаква сила на света не е в състояние да ги накара да открият картите си и затова не се и опита да разпитва. Думите на вождя обаче му даваха да разбере, че неговите врагове все още не считаха играта за загубена и поради това той трябва да удвои своята бдителност.

— Добре — каза французинът, — думите на моя брат проникнаха в ушите ми; няма да ги забравя.

След това той стана, взе пушката си и се приготви да тръгва.

— Моят брат вече си отива? — запита Опусум.

— Да, време е, главатарю. Отдавна излязох от лагера и сега трябва да побързам.

— Гостът го изпраща Ваконда; той има право да остане или да си отиде, както му е угодно... Нека моят брат се върне в своя лагер... Червените бизони пак ще се видят с Пантерата, преди той да напусне саваната. Прощавай!

— Прощавай! — отвърна французинът и като се поклони на индианските вождове, метна пушката на рамо и тръгна.

Французинът излезе от лагера на червенокожите около два часа през нощта и тъй като вече нямаше защо да бъде предпазлив, тръгна по права линия към лагера.

Дон Мигел не бе лягал и очакваше неговото завръщане. Продължителното отсъствие на французина бе започнало много да го безпокои и беше разбираемо, че като го видя, той се забърза насреща му.

— Е? — запита младият човек французина. — Какво ново, приятелю мой?

— Твърде много — отговори французинът.

И той разказа на дон Мигел всичко, което се бе случило.

— Тогава ние сме спасени — каза дон Мигел, като изслуша разказа на Луи Морен.

— Още не съвсем — отговори французинът замислено. — Ние имаме и други врагове.

— От тези врагове няма защо да се страхуваме повече — възрази младият човек. — Убеден съм, че дон Рамон е много предпазлив и за нищо на света не би рискувал да тръгне след нас в пустинята.

— А аз пък мисля, че дон Рамон е тук и скоро ще ни се обади... Двусмислените намеци на Опусум ме накараха да се замисля. По всяка вероятност индианският началник знае нещо по този повод, само че той, който знае защо, не иска да ми го каже.

— Коя ли ще е причината?

— Да. Тъкмо това е характерната черта на всички индианци — те обичат да обгръщат в мъгла своите думи, даже най-искрените...

— Странен характер наистина! — проговори дон Мигел с недоволен тон. — Но къде тръгвате пак? — прекъсна думите си младият човек, виждайки, че Луи Морен се отдалечава.

— Щом сме в саваната — отговори французинът, — трябва засега да забравим навиците на цивилизованите хора и да следваме обичаите на траперите и горските скитници... Искам да се

възползвам от съня на вашия вуйчо и братовчедките ви и да устроя съвет с моите канадски ловци по индиански маниер... Съветът на четирима такива опитни хора струва във всеки случай повече от мнението на един човек.

— Ще ми позволите ли да присъствам на този съвет?

— Бъдете добър и останете тук; скоро ще се върна.

На французина му трябваша само няколко минути, за да събуди канадците. Те веднага скочиха на крака и се приближиха до кладата, където седеше дон Мигел.

— Приятели — каза Луи Морен, като запуши с лулата си, и всички останали последваха примера му, — аз ви събудих, за да се посъветвам с вас какво ще трябва да направим, за да се доберем до целта на нашето пътуване невредими.

— Говорете, господин Луи — отговориха ловците, — ние ви слушаме.

Отначало французинът им съобщи защо именно дон Гутиерес трябваше да напусне Вера Крус с дъщерите си; напомни им за всичко, което се бе случило по време на дългия път от Меделен до Рио дел Норте и за нападението на дон Рамон и дон Ремиго. После им разказа за посещенията си в лагера на Червените бизони и за онова, което той можа да узнае от разговора си с вождовете на племето.

— Признавам ви — добави той в заключение, — че всичко това ме кара сериозно да се замисля... Опусум е мъдър и опитен воин; неговите двусмислени намеци ми дават пълно основание да се боя от някой капан, но не от страна на индианците, а от страна на белите; на мен ми се струва, че въпреки голямата загуба, причинена от нас на враговете ни, те още веднъж ще се опитат да ни вкарат в примка, което ние, разбира се, трябва да се опитаме на всяка цена да избегнем.

Канадците мълчаливо изслушаха разказа на французина. След това си размениха погледи, като че ли се съветваха и Сан Армандо, изваждайки лулата от устата си, отговори със сериозен тон:

— Господин Луи, това, което ни казахте, е много сериозно. Напълно съм съгласен с вас и мисля, че дон Рамон не ще се откаже от замисления си план да ни плени... Ако в лагера бяхме само мъже, то би могло и да не се обръща внимание на това, но с нас има дами и затова нашето положение се променя и става сериозно. И аз както от мое име, така и от името на моите другари ви заявявам, че вие можете

напълно да разчитате на нас; ние ще ги защитаваме до последна капка кръв! Сега постарайте се да ни съобщите вашия план.

— Благодаря ви, приятели мои — каза французинът с вълнение, — вашите думи никак не ме учудват — аз знаех това и по-рано. Мисля, че преди всичко, ще трябва добре да изследваме саваната и да се помъчим да узнаем дали наблизко няма шпиони, а после, ако се окаже, че враговете все още продължават да ни преследват, ще изменим тактиката: ще ги нападнем ненадейно и ще ги избием, ако това се окаже възможно...

— А младите момичета? — прекъсна дон Мигел французина.

— Младите момичета — отговори Луи Морен — ще оставим в лагера под охраната на половината пеони.

— Този план би бил добър, ако ни предстоеше да си, имаме работа с червенокожите — възрази Сан Армандо, — но ние ще се сражаваме с най-отчаяните бандити, които са много повече от нас, и те ще ни направят на пух и прах.

— Ако можехме да имаме съюзници, тогава работата би била друга — каза Мечето.

— Да се намерят съюзници тук, е твърде трудно — отговори Луи Морен.

— Ха! — възрази Мечето. — А според мене съвсем не е така трудно, господин Морен... Какво ще стане, ако някой от нас отиде в асиендата на шурей на дон Гутиерес и доведе оттам помощ?

— Предложението действително е много добро, само че за това ще трябва доста време.

— Най-много осем дена, за да се стигне до там и обратно.

— Помощ може да се намери много по-близо — неочаквано се обади един нежен и приятен глас.

Ловците изненадани се обърнаха. До тях стоеше Сакраментата, спокойна и усмихната.

— Извинете ме, сеньори — с кротък глас каза тя, — че по такъв начин се намесвам във вашия сериозен разговор; но тъй като вас най-много ви притеснява моята участ и тази на сестра ми, струва ми се, че имам право да се намеся, и се надявам да не сметнете това за нескромност от моя страна.

— О, сеньорита, защо дойдохте? — каза ѝ французинът тъжно.

— Дойдох — отговори тя, — защото вие сте храбри и честни ловци, рискувате заради нас живота си и затова съм задължена да ви кажа, че ценя вашата преданост.

ГЛАВА VIII

САКРАМЕНТА

Младото момиче с усмивка на уста влезе в кръга и сядайки на тревата между французина и дон Мигел, каза:

— Продължете, моля ви, сеньори; аз повече от всички съм заинтересувана от успеха на вашите проекти и е напълно справедливо да ги узная. Освен това, макар и слаба жена, аз все пак може и да ви бъда от полза.

— В това съм уверен, сеньорита — отговори Луи Морен, — но все пак ми се струва, че щеше да е много по-добре, ако не бяхте взели участие в нашия съвет, даже и не трябваше да знаете за него.

— Не ми се сърдете, дон Луи — каза Сакраментата, протягайки му с усмивка малката си ръка, — случаят нареди всичко.

— Именно това ме огорчава, сеньорита!... Вие сте чули всичко и сте си съставили преувеличена представа за всички тези опасности...

— Но защо, дон Луи?

— Кълна се в честта си — намеси се в разговора Сан Армандо, — но според мене даже би било срамно да се скрива всичко това от вас, прелестна госпожице!... Вие имате пълно право да седнете при огъня на съвета... Даже команчите, най-мъдрите от всички индианци, и те в особено сериозни ситуации винаги охотно изслушват съветите на жените. Защо и ние да не последваме техния пример? Освен това аз съм убеден, че вашето участие ще ни донесе полза и вие ще ни дадете добър съвет.

— Благодаря ви, сеньор — отговори младото момиче, усмихвайки се. — Аз съвсем не претендирам за нещо подобно, но ако ми позволите да взема участие в съвещанието ви, ще се постарая да имате полза от това.

— Вие ни казахте, братовчедке — забеляза дон Мигел, — че бихме могли да намерим помощ недалеч оттук.

Младото момиче се усмихна и заплашвайки братовчед си с пръст, каза:

— Вие ме карате да говоря само за да ме накажете за моето самохвалство... Приятелите или съюзниците, на помощта на които аз разчитам, това са команчите, при които дон Луи е ходил тази нощ.

Французинът поклати глава в знак на съмнение.

— Вие се увличате в неосъществима мечта, сеньорита — възрази той. — Червените бизони няма да ни помогнат... Техните уклончиви отговори на моите въпроси не оставят в мене никакво съмнение и не дават никакви надежди.

— Напълно ли сте убеден в това, дон Луис?

— Толкова съм убеден, сеньорита, че даже не бих рискувал отново да се покажа в техния лагер, тъй като сигурно ще получа отказ.

— А те са се отнесли с вас твърде дружелюбно, когато сте били при тях.

— Това е истина, но това са такъв вид приятелски отношения, които никога не отиват по-далеч от обикновена размяна на думи.

— При всичкото ми уважение към вашия опит и познания за пустинята и нейните обитатели аз ще ви кажа, че според мене се лъжете... Според вашите думи вие някога сте оказали големи услуги на тези индианци и аз не искам да вярвам, че те не са ви признателни за това.

— Индианци и признателност! — вметна французинът, клатейки глава.

— Да, те са много по-признателни, отколкото са белокожите — бързо го прекъсна Сакраментата. — Аз много бих желала да се убедя в това.

— Какво искате да кажете?

— Нищо особено. Казах това, защото искам да отида и да им поискам помощ, от което вие, не зная защо, така решително се отказвате.

— Нима искате това, сеньорита? — запита французинът с учудване.

— А защо не? Ще отида при тях в лагера, дон Луис, ако вие бъдете така любезен не да ме изпратите до там, не, а само да ми покажете пътя.

— Но това е безумие, братовчедке! — проговори дон Мигел. — Те ще ви убият!

Луи Морен сложи ръка на рамото му.

— Не, от това няма защо да се боим. Индианците не убиват жени; те се отнасят към тях с уважение, а освен това гостоприемството у тях се счита за свещен дълг... А после, кой знае, може пък този опит на Сакраментата и да сполучи...

— Мислите ли? — промълви младото момиче.

Сакраментата като че ли се замисли за минута, а след това, обръщайки се към французина, с развълнуван глас му каза:

— Дон Луис, аз искам да отида в лагера на индианците.

— Нима сериозно сте намислили да идете при тях, сеньорита? — запита французинът, поразен от тази настойчивост на младото момиче.

— Да, да! — отговори тя. — Те и само те, ако поискат, могат да ни спасят!... Аз трябва да отида при тях.

— Не го правете, сеньорита!... Това е чисто безумие!

— Кое наричате вие безумие, дон Луис? — запита младото момиче, гордо вдигайки глава.

— Това, което сте намислили — отговори французинът.

Сакраментата презрително сви рамене.

— Нима вие се боите даже да ме изпратите? — с иронична усмивка запита тя.

— Аз не заслужавам подобни упреци, сеньорита! Говоря ви така само затова, защото сте си съставили лъжлива представа за нашето положение... То е лошо, даже твърде лошо, с това съм съгласен, но все още не е отчаяно. Недостигът от хора при нас се заменя от храбростта, опитността и хитростта. Ако тези три средства не сполучат, тогава, сеньорита, аз пръв ще ви напомня за вашето желание да опитате щастието при индианците. Сега това би било даже и ненавременно, защото индианците могат да сметнат подобна мисъл за проява на позорна страхливост от наша страна, а след няколко дни същото това в техните очи би било напълно естествено и те ще се отнесат към нашата молба благосклонно. До тогава, сеньорита, ви моля да предоставите на нас, мъжете, изключителната грижа да охраняваме вашата безопасност, която ни е тъй скъпа и която ние, повярвайте, ще съумеем да ви гарантираме, без да ви подхвърляме на подигравките и кой знае, може би и оскърбленията на хора, характерът и нравите на които са ви съвсем неизвестни.

— Добре — отговори Сакраментата. — Нека бъде така, щом искате, но имайте предвид, че аз няма да се откажа от моето

намерение, а само ще го отложи за известно време.

— Това е всичко, което желая, сеньорита.

— Е, а сега ми кажете поне какво мислите да правите? — каза младото момиче.

— Нищо не е по-просто от това. На разсъмване ще вдигнем лагера и ще продължим пътуването. Мечето ще отиде напред и ще съобщи на вашия чичо в какво положение се намираме. След това ще поръчам на Марсо да служи като водач на кервана, който ще тръгне под командата на дон Мигел, а аз заедно със Сан Армандо ще ви напусна и ще отида на разузнаване и наблюдение.

— Но вие току-що казахте, че ние сме съвсем малко.

— Да, казах, сеньорита, но имах предвид, че сме твърде малко, ако стане нужда да встъпим в ръкопашен бой с гвардията на дон Рамон, състояща се от бандити, готови на всичко, само и само да завладеят такава завидна плячка... Но това може и да не се случи и аз се надявам да победея този човек с неговото собствено оръжие — с хитрост.

— Тъй като нямате вече нужда, сеньори, от моето присъствие, аз си отивам. Но си тръгвам с убеждението, че като обсъдите както трябва моето предложение, скоро ще застанете на моя страна.

Луи и неговите другари почтително се поклониха на младото момиче. След това то грациозно и с бавни крачки се отдалечи.

Сега французинът каза:

— Приятели, нека ползваме два-три часа почивка. Щом изгрее слънцето, ще потеглим на път. Вие, Мече, както вече решихме, ще се постараете по най-късия път да стигнете до асиендата Агуас Фрескас и ще ни доведете от там помощ. Драги, старайте се да не попаднете на индианци или други скитници, които можете да срещнете по пътя.

— Кълна се в честта си — отговори канадецът с гръмовит смях, — би било забавно, ако такъв човек като мене, свикнал с пустинята, изведнъж биха го откраднали като детенце! Бъдете спокоен, господин Луи — скоро ще получите от мене известие.

След това всички станаха и отидоха да си почиват.

Минаваше вече три часа след полунощ. След два часа щеше да изгрее слънцето. Но времето на деня или нощта нямаше никакво значение за канадците, свикнали отдавна на този живот, пълен с опасности.

Казахме вече, че доня Сакраментата, като видя, че нейното предложение, ако не съвсем отхвърлено, бе отложено за неопределено време, доста леко се примири с този отказ.

Гордото младо момиче, храбро и решително като същинска испанка, се чувствуваше силно оскърбено. Тя бе чула всичко, което се бе говорило на съвещанието, и това ѝ доказваше, че положението на кервана, ако не напълно отчаяно, във всеки случай беше твърде критично, и на това основание тя реши да действа сама, на свой личен риск.

Възраженията на Луи Морен, въпреки тяхната справедливост, не само не разколебаха намерението ѝ, а напротив, само засилиха в нея желанието да опита щастieto си в своето рисковано начинание. Ако никой не желае да я съпроводи до лагера на червенокожите, тя ще тръгне сама.

Какво рискуваше тя? Лагерът, чиито светлини ясно се виждаха, не беше далеч. Вървейки по права посока към светлината, най-много след час — така поне ѝ се струваше — ще бъде в лагера на Червените бизони. А на разсъмване ще се върне, съпроводена от индианските вождове, и по този начин ще докаже на спътниците си колко много са се лъгали, че не са обърнали внимание на предложението ѝ.

Доня Сакраментата беше испанка от глава до пети — кротка, даже слаба и боязлива обикновено, при дадени условия тя ставаше неузнаваема. Можеше да се каже, че сама не познаваше себе си. Нужен ѝ беше само един силен нравствен тласък, за да се реши срещу волята си на тази безумна постъпка.

Като се прибра под навеса, вместо да легне до сестра си и да заспи, Сакраментата се приближи до тънката ограда от преплетени клони и внимателно започна да наблюдава какво става навън.

Видя, че след като свърши съветът на ловците, те станаха и се събраха около огъня.

Тя стоя неподвижна като мраморна статуя почти цял час; после, убедена, че всички спят, се загърна с плаща си, взе за всеки случай кинжала, който скри в пазвата си, целуна по челото спящата си сестра и излезе с лекотата на сърна изпод навеса, промъкна се край братовчед си и Луи Морен, без да ги разбуди, и премина през лагера с бързи и предпазливи крачки.

След няколко минути бе извън лагера. Проправяйки си път през голямата трева, която скоро изчезна, доня Сакраментата бързо се спусна по стръмната височина и излезе в полето.

Тук тя се спря за миг не само за да се огледа, но и за да си поеме дъх. Сърцето ѝ силно биеше. Въпреки храбростта си, тя със страх осъзнаваше, че е сама нощем сред пустинята, далеч от хората, които можеха да я защитят в случай на опасност.

Но това състояние не продължи дълго. След малко тя вдигна гордо глава и се спусна почти тичешком към лагера на команчите.

Повече от половин час тичаше тя сред високата трева. Светлината, към която отиваше, ѝ се струваше като маяк на върха на хълма. Още малко ѝ оставаше да стигне до него — най-много след половин час, когато изведнъж в шубраците отляво и отдясно, се чу прашене и двама души изскочиха оттам и преградиха пътя ѝ.

Виждайки непознатите, младото момиче силно извика и се спря, треперейки от страх.

ГЛАСА IX

НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

Изскочилите от храсталака хора имаха толкова странен и зловещ вид, че самото им появяване напълно оправдаваше уплахата на доня Сакраментата.

На пръв поглед те бяха червенокожи и за страничния наблюдател имаха всички външни белези на индианците. Но вглеждайки се в тях отблизо, не бе трудно да се забележи, че лицата им бяха боядисани, и то твърде неумело, а индианското облекло, което бяха нахвърляли върху себе си за постигане на ефекта, правеше походката им тежка, несигурна и им седеше като чувал.

Доня Сакраментата, разбира се, не може да забележи всички това; тя бе в такова състояние, че нищо не виждаше и на нищо не обръщаше внимание. Тя даже бе уверена, че вижда пред себе си същински индианци и затова, като надви неволната си уплаха и учудване и си спомни причината, която я бе накарала да напусне лагера, се насили да заговори.

— Моите братя по всяка вероятност са воини команчи? — каза тя.

Двамата мними индианци си размениха насмешливи погледи и след това онзи от тях, който имаше по-висок ръст, реши да отговори:

— Да, ние сме воини команчи.

— Радвам се, че срещнах моите братя — продължи младото момиче. — Желая да отида в лагера на Червените бизони; искам да поговоря с техния вожд по важна работа; моите братя ще ме заведат при Опусум.

Негодниците отново си размениха погледи, още по-насмешливи от първите.

— Какво иска да каже моята сестра на великия вожд на нашето племе? — запита този, който бе говорил по-рано.

— Искам да му кажа нещо, което може да чуе само ухото на вождата — твърдо отговори младото момиче.

— Опусум е могъщ вожд — надутото отговори индианецът, или по-точно, човекът, преоблечен като индианец — всички в племето на Червените бизони го уважават и жени не могат да проникнат по такъв начин в лагера на индианските воители.

— Моите братя не говорят добре — възрази младото момиче, — нима те не знаят, че воините команчи винаги с уважение се отнасят към жените?

Мъжете поговориха няколко минути помежду си шепнешком, като че ли се съвещаваха как да постъпят, а след това същият индианец, който говореше досега, отговори отсечено:

— Добре, ние ще заведем нашата сестра в лагера на храбрите воители команчи, при Опусум. Нека нашата сестра ни последва.

Младото момиче хвърли подозрителен поглед на своите спътници. Доня Сакраментата чувстваше едно неволно, непобедимо отвращение към тези хора с неловки маниери и несигурни думи. Те й се сториха подозрителни.

— Лагерът на Червените бизони е твърде далеч — с колебание каза тя — и аз не бих желала да затруднявам моите братя. За мене е достатъчно те да ми покажат пътя и аз сама ще отида в лагера.

— Да се върви по този път е трудно — отговори единият от индианците. — В полето всички пътеки са проправени от дивите зверове. Моята сестра не ще направи и десет крачки и ще обърка пътя. Затова ще бъде по-добре, ако ние съпроводим младото бледалико момиче до лагера на нашите братя Червените бизони. Опусум ще накаже своите деца, ако те не изпълнят този свещен дълг.

Въпреки отвращението, което изпитваше младото момиче, желаещо да се махне от тези хора, които й ставаха всяка минута все по-подозрителни, в края на краищата трябваше да се съгласи, че те са прави и че да настоява да върви само в пустинята, би било голяма непредпазливост, която би имала печални последствия, като попречи за сполучливото изпълнение на замисления план. Тя повече не възрази и реши да тръгне заедно с тях.

Индианците бързо се движеха напред, като разделяха с пушките си клоните и тревата, която им пречеше, озъртайки се наоколо с безпокойство и спирайки се от време на време, за да си разменят няколко думи така тихо, че младото момиче не можеше да чуе нищо.

Така те вървяха около два часа; вървяха направо, без да обръщат внимание на пътеките, явяващи им се по пътя, и с видимо желание навлизаха все повече и повече в най-малко изследваната част на саваната.

Мракът започваше да намалява; хоризонтът се осветяваше от първите проблясъци на деня, птиците в гората се събуждаха.

Въпреки твърдостта на характера си и храбростта, с която се бе въоръжила, доня Сакраментата, почти без да иска, се поддаваше на обхващащия я ужас. Това продължително странствуване към лагера на индианците, който, според думите на Луи Морен, се намираше най-много на две мили от кервана, ѝ се видя повече от странно; освен това тя започна да усеща силна умора; краката отказваха да ѝ служат и тя въпреки всичките си усилия с мъка успяваше да настига своите спътници.

Мъжете продължаваха да вървят със същите бързи крачки, без да забелязват състоянието ѝ; най-после младото момиче, победено от умората и страданието, се спря и безсилно се отпусна на земята под едно самотно дърво, стърчащо сред прерията.

— Вие ме измамихте! — с твърд глас заяви тя. — Аз не ще продължа да вървя дотогава, докато не ми кажете къде ме водите.

Индианците бяха видимо учудени от това упорство. Те се спряха и с нескривано безпокойство започнаха да се оглеждат наоколо.

— Какво значи това? — запита най-после единият от индианците. — Защо не искате да вървите по-нататък?

— Затова — отговори младото момиче, — защото съм страшно уморена и освен това съм убедена, че вие ме лъжете и искате да ме вкарате в капан.

— Вие сте си изгубила ума — продължи индианецът. — Иска ли моята сестра да отиде с нас в лагера на Червените бизони или не?

— Да, искам. Само че съм убедена, че вие съвсем нямате намерение да ме заведете, иначе ние много отдавна трябваше да сме там.

— Така могат да говорят само бледоликите... Те си въобразяват, че в пустинята се ходи лесно и бързо, както по градски улици.

Младото момиче вдигна глава и като устреми пронизателен поглед към своя събеседник, му каза:

— Вие не сте индианец! Вие даже не говорите така, както говорят индианците... Сега вече ми е ясно всичко.

— Не съм индианец? — запита неизвестният, ядовито хапейки устните си. — Какъв съм в такъв случай?

— Това не зная, но едва сега окончателно се убедих, че вие не сте индианец, а само преоблечен като индианец... Повече не можете да ме излъжете.

— Вие се шегувате, нали? — възрази непознатият.

Тогава другият тип, който досега пазеше мълчание, сложи ръка на рамото на приятеля си и му каза:

— Достатъчно! От това няма нужда повече.

— А! — проговори младото момиче. — Значи най-после си признахте!

— За Бога! — отговори насмешливо вторият бандит. — Защо ли да хитруваме. Вие и без това сте в ръцете ни.

— Моята съдба е в ръцете на Всевишния, който ни гледа и чува и не ще ме остави беззащитна.

Бандитите весело се разсмяха.

— Бог не вижда това, което става в пустинята — казаха те. — Пречат му шубраците и високата трева.

Младото момиче мълчаливо отпусна глава и две сълзи бавно се плъзнаха по бузите му.

Непознатите, продължавайки да се смеят, се приближиха до него.

— Наистина — каза единият от тях — защо да вървим нататък? Можем и тук да се разберем... Говорете, приятелю Карнеро, обяснете на сеньоритата какво искате от нея.

— О, това е тъй просто и тъй леко, драги Педросо — усмихвайки се, отговори Карнеро, — просто се чудя как тъй младата сеньорита още не го е разбрала.

— Боже мой! — прошепна младото момиче с тих и треперещ от страх глас. — Господи, прости ми, че не послушах и направих своето, спаси ме от тия разбойници!... О, как се разкайвам, че не повярвах на моите приятели и исках да бъде по-умна от тях!

Герилеросите — преоблечени като индианци с цел по-лесно да постигнат преследваната си цел — явно съвсем не бързаха да обяснят на момичето своите по-нататъшни намерения.

Доня Сакраментата първа наруши мълчанието.

— Говорете, за Бога! — извика тя, скръствайки ръце на гърдите като за молитва. — Не ме оставяйте повече в тази неизвестност... Кажете ми, какво мислите да правите с мене?

— Сеньорита — отговори Педросо, — преди всичко успокойте се — вас не ви заплашва ни най-малка опасност... Вашата участ зависи само от вас. За нещастие злата съдба ни е поставила в твърде трудно положение — ние сме бедни...

— Защо не ми казахте това по-рано? — прекъсна го младото момиче. — Върнете ме здрава и невредима на моя баща и моите приятели и аз ви давам дума щедро да ви наградя. Ще притежавате такова богатство, за което никога даже не сте и мечтали!

— Вашето желание съвсем не е трудно да се изпълни, сеньорита — продължи Педросо, — но като истински кабалерос, ние сме длъжни първо да ви заведем при нашия началник, който е истински кабалеро от твърде знатна фамилия... Но и вие сама прекрасно го познавате.

— Аз? — извика Сакраментата с учудване, смесено със страх.

— Да, повече от сигурен съм, защото той отдавна упорито ви преследва.

— Как се нарича вашият началник?

— Дон Рамон Армеро.

— Дон Рамон Армеро? — извика тя изплашена. — О, по-добре смърт, отколкото да падна в ръцете на този негодник! Пожалете ме, за Бога!... Ако вие ме освободите, никой няма да узнае за това.

— А нашата чест, която не може да бъде опетнена с гнусна измяна? — с патос отвърна Карнеро, скръствайки ръце на гърдите си.

— Съжалете се над мене! — със сълзи продължаваше да се моли младото момиче. — Вие сте бедни; аз ще ви направя богати!

— Да, всичко това е така, аз зная — с насмешка възрази Педросо. — Но един въпрос: по какъв начин вие ще изпълните своето обещание, ако предположим, че се окажем такива безумци и се съгласим да изпълним молбата ви?

— Е — добави Карнеро, — по-добре да имаме птичката в ръцете си, отколкото да чакаме ястреба, както казва нашата пословица. Щом се намерите в безопасност във вашия лагер, вие веднага ще забравите за нас, а ако решим да дойдем заедно с вас, ще заповядате да ни разстрелят като кучета.

— Ето, вземете! — извика младото момиче, сваляйки бързо от себе си огърлицата и гривните, които бяха на нея. — Вземете тези скъпоценности, разделете си ги и ме пуснете да се върна!... Кълна се в гуаделупската Света Богородица, че вие ще получите всичко, което съм ви обещала.

Бандитите бързо грабнаха скъпоценните неща и веднага ги скриха в дълбоките си джобове.

— Но всички тия дреболии, които вие тъй щедро ни предлагате, сеньорита — отбеляза Педросо с подигравателна усмивка, — ни принадлежат според закона на войната... Това не може да намали размера на откупа за вас, защото не ни е възможно да ви заведем обратно в лагера.

— Защо? Нима самите сте се заблудили?

— Но защо да не ви кажем самата истина? — отбеляза Педросо. — Работата е там, че ние при всичкото си желание не можем да ви върнем в лагера, защото и двамата, моят приятел и аз, вече бяхме на служба при вашия братовчед дон Мигел, но не ни хареса да служим при него и решихме да го напуснем, тайно, естествено... Сега разбирате ли?

— О, не се страхувайте от това! — извика младото момиче. — Вие можете да ме изпратите само до лагера. Там ще ме оставите и аз ще се върна сама.

— И това ще бъде съвършено достатъчно. Дон Луис ще усети нашето присъствие и тогава сме изгубени... После, кой би ни гарантирал, че вие, като се върнете в лагера на своите приятели, няма да разкажете какво ви се е случило и няма да ни предадете? О, предпазливостта е майка на безопасността...

— Но, за Бога — извика тя в пълно отчаяние, — кажете ми какво искате от мене?

Бандитите шепнешком се съветваха няколко минути.

— Всичко това са глупости, сеньорита — каза накрая Карнеро. — О, ние сме хора предпазливи!... Бог ни е свидетел, че не ви желаем никакво зло, но би било твърде глупаво, съгласете се сама, ако не се възползвахме от представилия ни се случай да забогатеем. Ето ви един лист от ликвидамбър и парче заострено дърво; напишете на листа, че вие сте наша пленница и че сте ни обещали двадесет хиляди пиастъра откуп, които трябва веднага да ни се връчат. Тогава ще отида в лагера,

макар и да зная, че ме заплашва голяма опасност, но аз съм готов да направя това за вас. А вие ще останете тук под охраната на Педросо и щом получа уговорената сума, ще съобщя за това на моя приятел със сигнал, а вие ще получите пълна свобода. Сега кажете ни вашето мнение. Съгласна ли сте с моето предложение или не?

— Аз нищо повече и не искам — отговори тя със зле сдържана радост. — Дайте по-скоро листа и пръчицата, за да напиша каквото трябва.

Педросо отрязва със своя нож за скалпиране един лист от ликвидамбър и го подаде на младото момиче.

Тя го взе и започна да пише, а бандитите, наведени над рамото ѝ, внимателно следяха онова, което пишеше.

Изведнъж се раздаде двоен изстрел и герилеросите се строполиха на земята в предсмъртни гърчове.

ГЛАВА X

ПО СЛЕДИТЕ

Слънцето още не бе се появило на хоризонта, когато Луи Морен, отърсил от себе си вцепенението, което сковаваше ставите му, стана от своето тясно легло на влажната земя и започна да разбужда пеоните и ловците, като им казваше да се готвят за път.

Скоро в лагера всичко вече бе в движение; пеоните даваха храна на конете и мулетата, водеха ги на водопой на реката, готвеха закуската, товареха товарните животни и запрягаха фургоните.

Когато ловецът се убеди със собствените си очи, че всичко е наред, той събуди дон Мигел и го помоли да съобщи на вуйчо си и братовчедките си, че всичко е готово за път.

Изведнъж от навеса се чу тревожен вик и се появи доня Хесусита, обляна в сълзи, чупейки ръце в отчаяние.

Дон Гутиерес, дон Мигел и французинът се затичаха към нея.

— Какво се е случило, за Бога? — извикаха и тримата изведнъж.

— Сестра ми! Къде е сестра ми? Къде е Сакраментата? — объркано каза най-послед доня Хесусита.

— Сакраментата? — тревожно запитаха мъжете.

— Да — продължи младото момиче. — Къде е Сакраментата? Какво е станало с нея?

— Но нима не е с вас под навеса? — запита Луи.

— Не!... Тя или е умряла, или е отвлечена — отвърна Хесусита и избухна в ридания.

— О, това е невъзможно! — извика дон Гутиерес, затичвайки се към навеса.

Луи Морен, единствен запазил досега външното си спокойствие и стоящ мълчаливо, замислено отпусна глава, направи няколко крачки напред и слагайки ръка на рамото на дон Гутиерес, му каза:

— Кураж, бедни ми татко. Бог ще се съжали над вас... Вашето дете ще бъде намерено и върнато — кълна ви се за това!

Дон Гутиерес бавно се извърна към ловеца, устреми към неговото спокойно и енергично лице поглед, пълен с отчаяние, и

стискайки силно ръката на Луи, каза:

— Вие сте храбър и предан човек... Ако моята дъщеря може да бъде спасена, единствен вие сте в състояние да извършите това чудо и аз вярвам във вас като в Бога.

— Не богохулствайте, дон Гутиерес. Пригответе се да напуснете лагера — време е да тръгваме.

— А дъщеря ми? Моята нещастна дъщеря?

— Оставете ме да действам. Молете се на Бога и се надявайте на неговата милост и правосъдие.

Дон Гутиерес мълчаливо наведе глава и се отдалечи, придружавайки доня Хесусита, обезумяла от скръб. Луи бе останал сам с дон Мигел.

— По какъв начин е могла да бъде отвлечена от лагера Сакраментата? — запита дон Мигел. — Аз не мога да си представя това.

Горският скитник иронично се усмихна и гледайки вторачено младия човек, отговори:

— Тя съвсем не е била отвлечена.

— Щом е така, значи, че сама е излязла от лагера... Нощес... Не, мили приятелю, това е невъзможно!

— А е точно така — продължи французинът, свивайки леко рамене, — нима не помните какво беше нощес, когато се съвещавахме... Не помните ли как неочаквано се появи доня Сакраментата при нас и как ни предлагаше да отидем в лагера на Червените бизони, за да им искаме помощ?

— Но нали тя в края на краищата се отказа от своето желание и отиде да си легне?

— А аз съм убеден — отговори уверено французинът, — че тя е тръгнала за лагера на Червените бизони. Но въпросът е какво е станало след това? Защо тя не се е върнала в лагера? Това засега аз не зная, но скоро ще узная...

— Вие ме карате да треперя от страх за нея!

— Не трябва да губим нито минута... Всичко е готово за тръгване. Възседнете коня си и тръгнете с останалите. Безразсъдни ще ви служи за водач — той е опитен горски скитник.

— Е, а вие какво ще правите?

— Аз ще тръгна по друг път...

След това Луи Морен повика Сан Армандо и останалите ловци. Нямаше го само Мечето, който бе заминал преди разсъмване за асиендата Агуас Фрескас.

Французинът даде подробни указания на Безразсъдни и Марсо в коя посока да водят кервана, като даже им посочи мястото, където да установят бивака при настъпването на нощта. В заключение той още веднъж ги посъветва да бъдат бдителни и предпазливи.

Като свърши тази работа, Луи Морен се сбогува с дон Мигел и дон Гутиерес, почтително се поклони на доня Хесусита и мълчаливо започна да наблюдава как керванът слизаше надолу.

Сан Армандо бе седнал на височината, видимо, безгрижен, и едва когато един пеон отведе оседланите им коне, той със спокоен тон запита французина:

— Ами нашите коне?

— Ще ги видим довечера в бивака, а сега да тръгнем по следите — отговори му Луи.

— Добре! Значи ние ще тръгнем пеша?

Луи Морен направи утвърдителен знак.

Скоро двамата ловци останаха сами; керванът изчезна далеч в безбройните завои на пътя, по който вървеше.

Французинът едва сега съобщи на приятеля си, че той отива по следите на младото момиче, и му разказа как ще достигне желания резултат.

— Ще отидем в лагера на Бизоните — каза той. — Те навярно няма да откажат да ми предадат младото момиче, ако по някакво недоразумение са го задържали като пленница.

Канадецът печално поклати глава.

— Кой знае дали бедното дете е успяло да стигне до лагера на червенокожите! — каза той. — Ние сме обкръжени от врагове, шпиони, които не свалят от нас очи нито денем, нито нощем... Може да са я заловили някои бандити от тия, които скитат около нас.

— О, това би било ужасно! — извика французинът.

— Нека се надяваме, че това не ѝ се е случило — продължаваше канадецът, — но каквото и да е станало, господин Морен, ние преди всичко ще трябва да отидем при диваците, защото доня Сакраментата без съмнение също е отишла в техния лагер; значи в тази посока ще можем да получим за нея някакво известие или да открием следите ѝ.

— Да, имате право — отговори Луи, — ще трябва да отидем там, но все пак нека добре да разглеждаме всички следи, на които попаднем по пътя.

Ловците се спуснаха от хълма и се отправиха в равнината по пътеката, която водеше към лагера на индианците.

Денят вече бе настъпил; слънцето светеше от безоблачното небе и неговите лъчи като стотици брилянти блестяха по покритата още с роса трева и влажните листа на шубраците. Птиците весело пееха, а утринният ветреца освежаваше въздуха, който вече започваше постепенно да се нагрива.

Да се върви по следите на младото момиче беше твърде лесно за опитните очи на ловците, защото младото момиче, разбира се, нямаше основание да ги заличава.

— Както виждате, господин Луи — каза канадецът, — доня Сакраментата е отишла, както и предполагаме, в лагера на Бизоните.

— Засега можем да кажем само, че е тръгнала към техния лагер — отговори французинът. — Сега остава да се узнае още дали е успяла да стигне до него, или е попаднала в ръцете на бандитите.

— Ха! Избийте си от главата това страшно предположение. И аз не знам защо тогава ми дойде наум тази безумна мисъл... Нашите врагове са твърде предпазливи и страхливи, за да се осмелят на подобен опит почти до самия ни лагер, и после, има още и друга причина, която трябва да ви успокои — те не са знаели, че тя ще тръгне.

— Това е истина, но все пак, даже и да не е попаднала в ръцете на бандитите, аз съм убеден, че не е стигнала до лагера на червенокожите.

Канадецът не отговори и мълчаливо продължи да върви напред.

Измина още половин час, откак те напуснаха бивака на хълма и стигнаха най-после до едно място, където тревата бе повалена и изпотъпкана.

Младото момиче, изглежда, се бе спирало тук, защото по-нататък не се виждаха никакви следи от нейните стъпки.

Луи внимателно огледа цялото пространство наоколо, търсейки изчезналите следи, и след няколко минути вече знаеше почти всичко, което му бе нужно.

— Сега зная какво е станало — каза той на канадеца: — Девойката като страхлива газела бързо е тичала по пътеката към лагера на Червените бизони, когато изведнъж от високата трева пред нея са се появили двама души и са ѝ преградили пътя.

— Да, съдейки по всичко, така трябва да е било — съгласи се с него канадецът. — Сега да решим какво ще правим по-нататък: дали да вървим към индианския лагер, или да разгледаме околността, за да се убедим, че следите не са се отклонили някъде встрани.

— Доня Сакраментата не е продължила по посока към лагера и затова няма защо да отиваме там да я търсим... Ето, вижте: на пътеката по-нататък се виждат само следите на мъжки крака — тези следи оставих аз, когато ходих през нощта в лагера на червенокожите.

— Да потърсим тогава следите.

— А! — извика французинът, правейки заплашителен жест. — Зле ще си изпати онзи, който се е осмелил да похити бедното момиче!

И те веднага започнаха да търсят следите с цялата ловкост и хитрост на опитни ловци.

Търсенията не продължиха много и те скоро откриха следите на герилеросите, които, макар и да се представяха за червенокожи, изглежда, съвсем не бяха запознати с науката да скриват дирите си.

По тревата се виждаха следи, толкова големи и отчетливи, че това обстоятелство отново накара ловците да се замислят: те не вярваха, че тези следи са сегашни. Ако младото момиче бе заловено от червенокожите, те непременно щяха да вземат необходимите предпазни мерки, а това по всяка вероятност беше лъжлива следа с цел да измами преследвачите и да ги накара да загубят скъпото си време в безплодни търсения.

Обаче ловците скоро забелязаха следите на младото момиче, слабо отпечатани на пясъка между по-дългите и много по-силно отпечатани стъпки на заловилите я мъже.

— Сега вече не може да има никакво съмнение — каза Луи Морен, — всичко е съвсем ясно. Двамата мъже, седящи в засада в тези шубраци, са хванали доня Сакраментата ѝ са я отвели в плен; ето пътят, по който са тръгнали — това е истинска следа. И аз съм убеден, че доня Сакраментата е била заловена не от индианци.

— От кои тогава?

— От кои? — повтори Луи Морен. — Заловена е от същите ония хора, които вие заподозряхте от самото начало, някои от шайката на дон Рамон, а може би и самият дон Рамон; само белите, непознаващи обичаите в прерията могат да оставят след себе си такива следи.

— Значи младото момиче е загинало — каза канадецът с тъга.

— Кой знае!... Не трябва още да се отчайваме... Бог е справедлив и не ще допусне да се извърши такова престъпление... Да вървим по-скоро — може би ще стигнем навреме, за да спасим нещастното момиче.

И двамата смели ловци отново тръгнаха.

Изминаха няколко часа. Ловците вървяха все напред, без да продумат нито дума. Всеки от тях започваше да чувства как в душата му се загнездва отчаянието и те бяха почти готови да се откажат от по-нататъшните търсения, когато изведнъж до ушите им достигнаха отдалечени викове — викове на скръб. И те като понесени върху криле бързо се спуснаха напред.

Пълзешком, като змии, те стигнаха до края на една доста голяма гора и тук видяха доня Сакраментата, седнала на земята притеснена и отчаяна, а до нея двамата бандити, които с нещо я заплашваха — поне така им се бе сторило. Тогава, без да си кажат нито дума, а разменяйки си само по един поглед, те свалиха пушките си и гръмнаха.

Бандитите паднаха смъртно ранени.

ГЛАВА XI

ЛАГЕРЪТ

Голяма бе радостта на младото момиче, освободено така неочаквано от плена.

— Да бягаме! Да бягаме! — завика тя, обляна в сълзи. Но вместо да бяга, падна в безсъзнание в ръцете на Луи.

— Бедното дете! — прошепна французинът. — Изпитанията се оказаха не по силите му.

И той я вдигна със силните си ръце и леко я сложи на тревата.

— Това е припадък — продължи французинът, — но радостта не убива и тя скоро ще дойде на себе си... А сега да видим кои са тия негодници.

— Изглежда, са червенокожи — презрително проговори канадецът.

— Не вярвам — възрази французинът. — Във всеки случай трябва да ги видим.

При тия думи той се приближи до негодниците, гърчещи се в предсмъртни конвулсии, и ги ритна с крак.

— Бях съвсем уверен в това — проговори той след минута. — Това са разузнавачите на дон Рамон, нашите стари познати... Погледнете ги, Сан Армандо, това са същите негодници, които така подло избягаха от нас и искаха да ни предадат на враговете.

— Кълна се в Бога, това наистина са те! — каза канадецът. — Да, това са герилеросите, наети от дон Мигел. Такива гадове трябва да се убиват без милост.

И преди Луи Морен да успее да каже поне една дума, неумолимият канадец вдигна пушката си и с два удара с приклада доуби злодеите.

— Какво направихте, Сан Армандо? — каза французинът с упрек.

— Това, което трябваше — грубо отговори ловецът. — Тези негодници знаеха нашите тайни и ги предаваха на дон Рамон. Те са

главните виновници за всички нещастия, които се случиха с нас от самото ни тръгване от Гуадалахара...

— Впрочем защо ли питам — каза французинът, свивайки рамене. — Все едно, това не може да се поправи... Замъкнете ги в храстите, за да не ги види доня Сакраментата.

Сан Армандо хвана двата трупа, всеки за единия крак, и ги хвърли в една близка яма.

— Сега — каза французинът, — да се заловим с нашата работа. Беше ми дошло наум да се опитаме да стигнем до лагера на Червените бизони, защото зная къде ще се установят тази вечер. Но съдейки по слънцето, остават ни още цели осем часа, а това е повече, отколкото ни е нужно да стигнем кервана, даже и да вървим съвсем бавно, затова няма защо да отиваме и да искаме гостоприемство у червенокожите.

— Но според мене младото момиче не е в състояние да върви.

— Тя няма да върви — ще я носим на носилка.

— Да, разбира се, това е много добре! — зарадва се канадецът. — Подобно нещо, кой знае защо, не ми дойде на ума.

При тези думи ловецът усърдно се залови да нареже с ножа си клони, от които майсторски оплете една истинска носилка.

Луи се приближи до младото момиче, което в същата минута отвори очи. Първият ѝ поглед падна върху ловеца и тя му протегна ръка с тъжна усмивка.

— Как се чувствате, сеньорита? — запита я Луи Морен.

— По-добре, много по-добре — отговори му младото момиче с глас, треперещ от вълнение. — Като че ли отново оживявам. Бях жестоко наказана за моето непослушание и ако не бяхте се явили на помощ, навярно бих загинала.

— За това няма защо да се говори вече, сеньорита. Важното е, че сега сте в пълна безопасност... Но трябва да побързаме да стигнем кервана и да успокоим баща ви и вашите приятели, които нищо не знаят за вас и се измъчват от страх за вашата участ.

Ловецът я вдигна на ръце и я сложи в носилката, която канадецът бе покрил с листа, трева и мъх. След това двамата мъже вдигнаха носилката и с бързи крачки тръгнаха из саваната, сякаш съвсем не чувствуваха тежестта, която носеха.

Дълго вървяха. Но колкото и да бързаха, едва преди залез-слънце стигнаха до полите на хълма, където пътниците бяха устроили своя

лагер.

Като стигнаха до това място, доня Сакраментата, чиито сили бяха напълно възстановени, настоя да слезе от носилката и да измине тези няколко крачки, които ѝ оставаха, за да се намери в обятията на баща си и сестра си.

Луи се съгласи да изпълни желанието ѝ.

Няма нужда да описваме как се зарадваха всички, когато видяха младото усмихващо се момиче.

Французинът и канадецът просто не знаеха къде да се даят от сипещите се от всички страни похвали и благодарности... В края на краищата французинът успя да прекрати по-нататъшните разговори на тази тема и ги накара да я променят.

— И тъй — каза дон Мигел, — вие нямате известие за нашите индиански приятели?

— Никакви — отговори французинът, — при това ние през цялото време вървахме по посока, съвършено противоположна на онази, която трябваше да държим, за да попаднем в техния лагер.

— Това е твърде неприятно, защото много си мислех колко щеше да е добре да ги имаме като съюзници в случай на крайна опасност.

— Напълно съм съгласен с вас, освен това съм убеден, че в минутата на опасност те непременно ще ни се явят на помощ.

— Да, но как да ги намерим сега?

— Не се безпокойте за това, драги дон Мигел — аз зная къде са те. Техният лагер е много по-близо до нашия, отколкото вие мислите.

— Дай Боже!

След това двамата постлаха плащовете си на земята и скоро заспаха дълбок сън.

Нощта беше към края си. Небето постепенно започваше да светлее; на най-далечния край на хоризонта опаловите отблясъци на зората обогряха краищата на облаците; студът ставаше по-чувствителен; росата ставаше по-обилна; утринният ветреца леко се носеше над върховете на дърветата.

Сан Армандо, канадецът ловец, стоящ на пост, внимателно се вглеждаше в саваната, за да се убеди, че всичко наоколо е спокойно.

Изведнъж той трепна, наведе се над окопа и започна внимателно да се вглежда надолу в равнината — бе забелязал странно явление.

По високата трева на саваната прибягваха дълги вълни, като че ли над нея се носеше силен вятър, но, което е по-забележително от всичко, това бе вълнение, което ставаше в обратна на вятъра посока и все повече и повече се приближаваше до хълма, на върха на който бе разположен лагерът.

Сан Армандо, макар и да бе уверен, че не спи, няколко пъти си потърка очите. Съмнението бе невъзможно: той добре виждаше — движението на вълните се приближаваше все повече и при това се забелязваше само в известна част от равнината.

Канадецът веднага реши, че по всяка вероятност ги заплашва някаква нова опасност и напускайки за минута поста си, побърза да събуди Луи Морен.

— Какво се е случило? — запита последният съвсем спокойно, докато ставаше от леглото.

— Не зная, господин Луи — отговори канадецът, — но в саваната става нещо необикновено. Вие знаете — аз съм горски скитник, който не се плаши така лесно, но сега, честна дума, хвана ме страх.

— О-о! — проговори французинът. — Значи работата е сериозна. Да отидем да видим!

Като отидоха до окопа, Сан Армандо му посочи странното вълнение на тревата, като му обърна внимание на коя страна отиваха вълните.

— Хм! — произнесе Луи замислено. — Това наистина е лошо.

— Нали?

— По дяволите! Тук се крои нещо от червенокожите — това е някоя индианска хитрост. Върху нас ще има нападение, и то не по-късно от половин час.

— Какво да правим господин Луи?

— Тихичко, без да губим нито минута, да разбудим нашите приятели. Постарайте се да не вдигате шум; за нас най-важното е негодниците, които са там, да не разберат, че се готвим да ги посрещнем с оръжие в ръка.

Сан Армандо отиде да изпълни нареждането на водача си. Той обиколи от един пеон на друг и след няколко минути всички вече бяха по местата си в окопите.

По заповед на Луи още не бяха събудили дон Гутиерес и дон Мигел.

След това французинът обходи целия бивак и като се убеди, че всичко е наред и всички са по местата си, извика един от канадците.

— Безразсъдни! — повика го той.

— Какво желаете, господин Луи? — отговори последният приближавайки се.

— Вземете пушката и се спуснете в равнината на разузнаване: искам да зная какво става във високата трева.

— Това ще узнаете не по-късно от половин час, господин Луи.

След това канадецът прескочи окопа и се скри в шубраците.

Разузнавачът се завърна, както бе обещал, след около половин час.

— Е, елате по-скоро и разкажете какво узнахте?

— Всичко, каквото е нужно, господин Луи.

— Тогава говорете по-живо!

— Това са червенокожи.

— Червенокожи? — учудено повтори Луи Морен, тъй като след разговора с Опусум бе уверен, че вече няма защо да се опасява от нападение от тяхна страна.

— Да, господин Луи, червенокожи, това зная положително — минаха край мене така близко, че едва не ме докоснаха с лактите си.

— Дявол да го вземе! А много ли са?

— Доколкото можах да сметна, около сто души.

— Толкова много! — прошепна французинът.

— Да — безгрижно проговори канадецът. — Ние неведнъж сме имали работа с цели племена.

— Това е така — отвърна Луи мрачно, — но тогава всички бяхме ловци, свикнали с пустинята. Видяхте ли ги как са боядисани?

— Не можах да разгледам към кое племе принадлежат, но са боядисани така, както са боядисани индианците, отправяйки се на война.

— Имат ли огнестрелно оръжие?

— На това мога да ви отговоря с увереност — имат пушки.

— Всички?

— Да, господин Луи, всички. Изглежда, че това са големи храбреци... Не видях нито едно копие.

— Това е странно! — прошепна французинът, мърморейки сам на себе си. — Толкова много пушки в един индиански отряд.

В тази минута долу, в подножието на хълма, шубраците се раздвижиха и се появи един индианец, размахващ бизонова кожа в знак на мир.

— Аха! — каза Луи. — Парламентъор! Да видим какво иска този мерзавец. Странно! Този индианец ми се вижда подозрителен... Отваряйте си очите добре, приятели, и ви моля да не стреляте без моя заповед. Безразсъдни — каза той след това, обръщайки се към канадеца, — покажете му се и поговорете с този воин.

Безразсъдни се покачи на окопа и обръщайки се към червенокожия, му каза:

— Какво желаш, войне? Защо не си вървиш спокойно по пътя, а ни разбуждаш в такъв ранен час?

ГЛАВА XII

ПРИСТЪП

— Ти вожд ли си? — запита индианецът, вместо отговор на зададения му въпрос.

— А ти? — подигравателно го запита на свой ред канадецът.

— Аз съм вожд!

— Толкова по-добре за вас — тогава значи и аз съм вожд... Е, какво желаете от нас?

— Да седна при огъня на съвета на моя брат и да запуша с него лулата на мира.

— А твоите другари какво ще правят през това време?

— Аз съм сам — с уверен тон отговори индианецът.

В тази минута цяла тълпа червенокожи излезе от гъсталака и се хвърли към окопа, надавайки ужасни викове наред с гърмежите от пушки.

Безразсъдни падна, сериозно ранен. Боят започна, но благодарение на предпазните мерки, взети от мексиканците, червенокожите въпреки стремителното си нападение бяха посрещнати от убийствен огън и се видяха принудени да отстъпят.

Всичко това стана почти мигновено.

Нападението, а после бягството и изчезването на червенокожите бяха толкова бързи, че внезапно дълбоко безмълвие замени шума на битката и ако пътниците не бяха видели пред себе си трима от своите приятели, търкалящи се в предсмъртни гърчове на земята, можеше да им се стори, че всичко това е било сън.

Виковете и гърмежите на индианците събудиха дон Мигел и дон Гутиерес, а след това изпод навеса се показаха и младите момичета, треперещи от страх.

Странно подозрение се бе появило в главата на французина и той много искаше да си го изясни.

— Каквото и да казваме, тук не е минало без участието на дон Рамон — каза той накрая и обръщайки се към дон Мигел, добави: — Слушайте, аз ще изляза от лагера... Това е необходимо... Няма да се

бавя много. През това време вие се отбранявайте и по никакъв начин не рискувайте да напускате лагера! Враговете, които ни нападнаха, са много по-страшни, отколкото мислите... Аз сам ще отида на разузнаване. — А Когато дон Гутиерес и дон Мигел започнаха да му възразяват, той сурово им каза: — Нито дума повече!... Сега е скъпа всяка минута!... Прощавайте!... Сан Армандо, вървете с мен!

Ловецът прескочи окопа и се скри заедно с канадеца.

Измина половин час — цяла вечност. Изведнъж се раздадоха няколко изстрела, а след това пак настъпи мъртва тишина.

— Те са го убили! — извика дон Мигел. — О, аз ще отмъстя за него!

И под влиянието на гнева младият човек за няколко минути успя да организира защитата и въодушеви малобройните защитници на бивака, видимо силно изплашени от неочакваното нападение на червенокожите.

Индианците съвсем не мислеха да се отказват от намерението да завладеят лагера и сега действаха по строго обмислен план, твърдо решени да успеят този път. От лагера добре се виждаше как индианците кършат клони от дърветата, макар испанците да не разбираха, за какво правят това.

— Почакайте малко, сеньор — каза Марсо на дон Мигел, — и ще узнаете, ще видите със собствените си очи. От тези клони те ще направят големи купчини вместо щитове за защита от нашите куршуми и ще започнат да се приближават към лагера, а после, като стигнат до окопа, ще ги запалят и ще ги хвърлят в лагера...

— Боже мой! Защо дон Луис в такъв случай ни напусна? — проговори дон Мигел.

— Потърпете малко, сеньор — повтори канадецът своя любим израз. — Господин Луи си е съставил съвсем друга представа за тези индианци.

— Каква представа? — запита дон Гутиерес.

— Е — продължи канадецът насмешливо, — на него му се струва, че тези червенокожи съвсем не са червенокожи, а също такива бели, както сме и ние с вас.

— Нима? — изтръгна се възклицание у испанците.

— Това се случва, и то доста често. Според мене няма нищо чудно, ако и сега бъде същото... За мене е подозрително, че

индианците ни нападат нощем. Червенокожите обичат да спят и се сражават само при светлината на слънцето.

Тези разсъждения на канадеца не можеха, разбира се, да успокоят дон Гутиерес и неговия племенник, но те замълчаха и с това прекратиха разговорите.

— Пригответе се! — извика изведнъж ловецът. — Или много се лъжа, или върху нас отново ще бъде извършено нападение.

— По места! — извика дон Мигел.

Всички се хвърлиха към окопа с твърдото намерение по-скоро да бъдат убити, отколкото живи да попаднат в плен на индианците.

Канадецът не бе излъгал: червенокожите се приближаваха към окопа, но този път вървяха бавно, в строг ред, укривайки се старателно зад огромните клони, които държаха пред себе си.

Те се придвижваха скупчени по няколко души по такъв начин, че зад тях можеха да се укрият другите индианци, които непрекъснато стреляха към лагера.

По заповед на дон Мигел пеоните; прикрити зад фургоните и дънерите на дърветата, още не бяха отговорили с нито един изстрел на неприятелския огън.

Неприятелите, макар и бавно, се приближаваха до окопа и скоро щяха да се намерят на върха на хълма.

Така изминаха няколко минути, в продължение на които двете страни замлъкнаха и се готвеха за последната борба.

Изведнъж индианците хвърлиха защитаващите ги клони и се затичаха към окопа, издавайки страшни викове.

Започна се ръкопашен бой; от едната и от другата страна на земята падаха ранени и убити.

Боят продължи доста дълго, без да се забележи надмощие нито от едната, нито от другата страна; индианците, сражаващи се на открито, понасяха много по-големи загуби; пеоните се защитаваха с непобедима енергия, създавайки си оръжие от всичко, каквото им попаднеше под ръка.

Дон Гутиерес бе ранен с куршум в ръката, но продължаваше да се сражава. Дон Мигел се носеше като вихър из бивака — той биваше навсякъде по едно и също време, подбуждайки едни, бранейки други и безпощадно избивайки враговете, изпречили му се на пътя.

Лагерът гореше — индианците хвърляха запалените клони върху фургоните, които веднага пламваха.

Изведнъж дон Мигел падна от куршум, който бе прострелял гърдите му.

Пеоните, като видяха водача си на земята, убит или ранен, в ужас се отдръпнаха назад... Още миг, всичко щеше да бъде загубено.

Но тук на сцената се появи доня Сакраментата, която с вик на отчаяние, като ранена лъвица, се хвърли сред сражаващите се.

— Подли страхливци! — извика тя. — Вие искате да бягате! Значи една жена ще трябва да ви покаже как се изпълнява дългът.

След това, повдигайки от земята мачете, което бе изхвърлено от дон Мигел при падането му, тя се спусна към окопа, върху който се изкачваха вече червенокожите. Кратката ѝ реч, мъжественият ѝ пример наелектризираха пеоните и те полетяха след младото момиче и отблъснаха враговете, които и този път не успяха да удържат победа.

В тази минута начело на диваците се появиха двама души, облечени по европейски, които досега, изглежда, бяха наблюдавали отзад.

Тия двама бяха дон Рамон и дон Ремиго.

— Напред! Напред! — ревеше дон Ремиго. — Заловете само момичетата... По хиляда унции злато за всяка от тях!

След това започна ужасна схватка, още по-ужасна, защото от нея зависеше целият успех на атаката.

Пеоните и останалите живи канадци се събраха около младите момичета, за да ги защитават с телата си. Всички тия хора благородно жертваха себе си само за да спасят двете нещастни момичета.

Въпреки героичната съпротива на останалите живи защитници скоро щеше да настъпи момент, когато те щяха да бъдат удавени от многобройните врагове и да загинат със съзнанието, че тяхната саможертва не е постигнала целта си.

Паднали на колене до своя ранен баща, заобиколени от своите последни защитници, младите момичета без страх очакваха смъртта, която щеше да ги избави от позорния плен.

Изведнъж се разнесе ужасен вик и в същия миг блеснаха хиляди мълнии!... Вятърът на смъртта се понесе над нападателите, чиито редове се олюляха като снопове, подрязани със сърп, и след това тълпа демони се изкачи на хълма, размахвайки всевъзможни оръжия. Начело

на тях защитниците на лагера видяха Луи Морен, който, размахвайки пушката си като тояга, безпощадно избиваше попадналите на пътя му врагове и си пробиваше по този начин кървава бразда към онова място, където се намираха момичетата.

— По-смело! — викаше той с цялата сила на своите гърди. — По-смело! Аз съм тук!

Нападателяте, изплашени от внезапното появяване на враговете, чието пристигане те не очакваха, отстъпиха в безредие до склона на хълма, където продължаваха още да се сражават като смъртно ранени птици.

— Тук! Тук! — извика дон Мигел, повдигайки се на едно коляно. — Луи, спасете моите братовчедки, спасете вуйчо!

— Аз съм тук! — отговори ловецът. — Аз съм тук!

Всичко, което се случи, ще стане напълно ясно само ако се вземе предвид какъв човек беше Луи Морен. За него бе достатъчен само един поглед, за да се убеди, че ги нападаха не истински червенокожи, а преправени на индианци мексиканци, бандити от най-долно качество. Той без особен труд си проби път и забърза към лагера на команчите, които под водачеството на Опусум и другите вождове бяха тръгнали да му се притекат на помощ.

Освен приятелството, което изпитваха към ловеца, команчите се чувствуваха и дълбоко оскърбени, че салтеадорите се бяха преоблекли във военния костюм на тяхното племе, за да извършват грабежи и убийства, имайки възможност да хвърлят вината на червенокожите. Индианците решиха заслужено да накажат бандитите за това.

Битката продължаваше. Знаейки, че не могат да очакват никаква пощада от Червените бизони, бандитите се защитаваха с отчаяна ярост. Но те правеха това не за да спасят живота си — те знаеха, че тяхната участ е решена, — а за да ги убият и по този начин да избегнат мъченията, на които щяха да ги подложат неумолимите победители, ако живи попаднат в ръцете им.

Забелязвайки Луи Морен, дон Рамон нададе рев като тигър. Французинът се бе явил да му отнеме жертвата, която той вече считаше за своя. Дон Ремиго и двама бандити, стоящи до него, се присъединиха и четиримата заедно се нахвърлиха върху французина, смятайки да свършат с този ненавистен враг.

Но Опусум навреме забеляза опасността, на която се излагаше неговият приятел, и побърза да му се притече на помощ заедно с най-отбраните си воини.

Луи Морен с пушка в ръка смело очакваше приближаването на враговете.

— Е? — каза той подигравателно. — Ние пак се срещнахме, дон Рамон! Надявам се, че това ще бъде вече последната ни среща.

— И аз също се надявам на това, проклети французино! — извика мексиканецът с треперещ от гняв глас. — Умри, негоднико! — добави той, стреляйки в Луи Морен с пистолета си.

Французинът направи скок встрани, уби с приклада си един от бандитите, който падна като бик в скотобойна, а след това разби черепа и на втория злодей.

По този начин Луи Морен имаше пред себе си вече само двама противници.

— Оставете тези негодници на мене! — извика той на Опусум. — По-добре идете при ония, дето са още живи.

При тия думи той захвърли пушката си като съвършено безполезна вече вещ и държейки в едната ръка дългата си шпага, а в другата револвер, смело нападна стоящите пред него двама мексиканци.

В това време дон Мигел, без да обръща внимание на сериозната си рана, зърна съюзниците, които бе довел неговият приятел и поддържан от опияняващата треска на битката, се повдигна, опря се на взетата от земята шпага и полека се домъкна до мястото, където в тази минута се водеше двубоят на смъртта. Тук дон Мигел не бе вече в състояние да овладее яростта си и политайки към дон Ремиго, го прониза с шпагата.

Мексиканецът с вик на ярост улови врага си през кръста и се търкулна с него на земята, където, преплетени един в друг като две змии, двамата започнаха да се душат.

Мъчно беше да се предвиди какъв би бил изходът от тази страшна борба, ако не бе се намесил Опусум. Той улови дон Ремиго за косата, извърна със сила главата му назад и заби ножа си в гърлото му.

Мексиканецът направи ужасен скок и рухна на земята. Той бе мъртъв.

Що се отнася до дон Рамон, неговата участ бе още по-ужасна: Луи Морен го бе обезоръжил и въпреки енергичната съпротива, успя да го хване и вземе в плен.

Битката свърши.

От целия отряд бандити, нападнали лагера, жив бе останал само един — дон Рамон.

С обичайното си великодушие дон Луи Морен поиска да пощади живота му, но Опусум се възпротиви.

— Отровните змии трябва да се убиват — каза той. — Този човек е змия и той ще умре... Той принадлежи на Червените бизони; воините команчи ще го привържат към стълба на мъченията.

Французинът се опита да накара неумолимия главатар да разбере, че даже и към най-заклетите си врагове трябва да се отнасяме милосърдно, но Опусум не искаше нищо повече да слуша и заповяда на индианците да отведат дон Рамон.

Същата вечер негодникът беше привързан към стълба на мъченията. Неговото наказание бе ужасно. Той викаше смъртта цели седем дълги часа, преди тя да сложи край на страданията му.

Пътниците, чиято численост бе намаляла, бяха повече или по-малко ранени и не можеха да продължат пътуването. Принудиха се да приемат предложението на Червените бизони да си починат при тях и да възобновят силите си.

Единствен французинът сякаш не знаеше ни умора, ни почивка. Като съпроводи групата до лагера на команчите, той самият, при все че бе изпратил вече Мечето в асиендата Агуас Фрескас, веднага се сбогува с всички и замина да ускори пристигането на подкрепата, фургоните и каретите — всичко това беше крайно необходимо предвид бедствието, сполетяло кервана.

Неговото отсъствие обаче продължи само един ден. Той среща Мечето на няколко мили от лагера начело на един многочислен отряд пеони, които бяха взели със себе си всичко, каквото беше нужно за нещастните пътници.

Състоянието на младите момичета внушаваше сериозно безпокойство. Вследствие на силните вълнения, преживени от тях в борбата с опасностите, на които така дълго бяха подхвърлени, особено по време на последната битка, те заболяха от нервно разстройство.

Болестта се изразяваше в силна отпадналост и симптомите ставаха от ден на ден все по-тревожни.

Но пристигането на помощта и заедно с това съобщението, че всичко е готово за продължаване на пътуването и че вече не ги заплашва никаква опасност, се оказаха най-доброто лекарство и момичетата започнаха бързо да се възстановяват.

Команчите пожелаха да придружат гостите си до най-крайните граници на прерията. Те ги напуснаха едва тогава, когато керванът вече приближаваше асиендата.

След две седмици дон Гутиерес, дъщерите му, неговият шурей и племенникът му с напълно заздравяла рана вече се качваха на готовия за отплаване към Европа френски кораб, нает от дон Мигел, който вече цели два месеца ги очакваше в пристанището Геймас.

На брега Луи Морен се сбогува със своите приятели.

Последните настоятелно го уговаряха да тръгне заедно с тях за Европа, обаче французинът не искаше и да чуе за това.

— Но какво ще правите тук? — запита го дон Мигел.

— Ще се върна в пустинята — отговори французинът. — Само там, лице в лице с великите Божии творения човек живее напълно свободен и става по-добър.

Каква велика и необятна истина!

Природата!

Божията мощ!

Луи Морен, надарен с дълбоки умствени заложи, обхващаше с най-голяма точност великите тайни на Твореца. Животът на цивилизования свят с всичките съблазни и разкоши, даващи на обикновения човек желаните радости и удобства, му бе познат добре. Ала този живот се движеше рамо до рамо с безбройните подлости, коварства и безчестия, продукт на същата тази цивилизация.

А тук, в необятните прерии и джунгли, сред непокварените още Божии създания човек се чувства обграден от истинска чистота наред с неописуемата жестокост и отмъщение на хищните зверове и дивите племена. Но тези жестокост и отмъщение, ръководени от неписаните закони на света, крият в дълбочината си истинската чистота на душата. Отмъщението на цивилизования човек е вулгарно и гнусно, докато отмъщението на хищника е искрено, непресторено, без умисъл да напакости някому безпричинно. Човекоядецът е по-жесток

от цивилизования месояд, но затова пък жестокостта на цивилизования човек е по-ниска и подла.

Той остана, на брега, докато корабът с приятелите му не се скри от погледа му.

Тогава въздъхна дълбоко, избърса една сълза, потекла по загорялата му буза, после се метна на коня си и пое пътя към прерията.

— Това бе сън! — прошепна той на себе си, като хвърли последен поглед към морето.

Дон Гутиерес и шурейт му се заселиха в Кордова. Дон Мигел се ожени за Сакраментата. Краят на дългите страдания най-сетне дойде и дългоочакваното щастие озари двамата влюбени. Сега, след преживените трудности и опасности, те още по-силно оценяваха щастиято си. Всяка радост бе предварително претегляна на везните и заедно със спомените от миналото бе осенявана от златния ореол на истинското щастие.

Хесусита, която бе отхвърлила предложенията за женитба на няколко момъка, въпреки че бяха блестящи партии, само месеци преди това постъпи в манастир и пожела да ѝ обръснат главата.

Човешката душа е необяснима и непрогледна като бездънна пропаст. Вечното търсене на истината, щастиято често изморяват човека, изхвърлят го от общия водовъртеж на фалшивите земни блага и го отнасят в света на душевния покой, за да го обгърне там Божиата милост и любов.

Всички, които познаваха Хесусита, напразно се опитваха да си обяснят какво ли е накарало девойката да вземе подобно решение, след като освен че беше красива и богата, изглеждаше, поне в техните очи, толкова щастлива.

Издание:

Гюстав Емар. Отмъщението на Червените бизони

Второ издание

Под общата редакция на Пелин Пелинов

Художник: Георги Гаделев

Редактор: Мария Неделева

Консултант по испанските имена и термини: Мария
Арабаджиева

Техн. редактор: Славка Миленова

Коректор: Мила Караиванова

Издание на СД-во „Детелина 6“, София, 1992

ISBN 954—8043—03—3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.